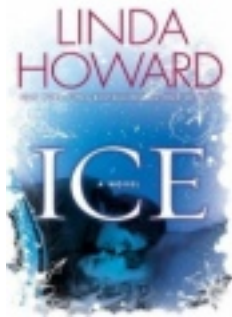

Băng Đá (Ice)

Contents

Băng Đá (Ice)	1
1. Chương 1	1
2. Chương 2	6
3. Chương 3	13
4. Chương 4	15
5. Chương 5	24
6. Chương 6	27
7. Chương 7	33
8. Chương 8	37
9. Chương 9	42
10. Chương 10	48
11. Chương 11	54
12. Chương 12	58
13. Chương 13	61
14. Chương 14	67

Băng Đá (Ice)

Giới thiệu

Người dịch: Se Sẻ Nâu Một tiền vệ đẹp trai nổi tiếng trong trường trung học. Một cô gái nhỏ hay e th

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/bang-da-ice>

1. Chương 1

Một nơi chẳng bao giờ thay đổi.

Gabriel McQueen thực sự đã yêu nơi đó như quê nhà của mình, hạt Wilson Creek, thành phố Maine. Anh ưa thích tính yên bình của nó, sự an toàn, tình đoàn kết. Anh thích con trai bảy tuổi của anh, Sam, trông thấy thị trấn chính xác như anh đã thấy khi lớn lên. Anh muốn Sam có những kỷ ức tương tự của anh.

Anh yêu dáng vẻ của thị trấn nhỏ trong suốt các mùa : Sự đâm chồi nảy lộc của mùa xuân, màu xanh tươi mát của mùa hè, sắc màu hoà trộn rực rỡ của mùa thu khi cặp tháp chuông đôi trắng tuyền vươn tới bầu trời xanh sẫm, nhưng thời gian ưa thích nhất của anh trong năm là lúc này. Tuần lễ cuối trước Giáng sinh rất đặc biệt, khi niềm phấn khích và sự chuẩn bị dường như bao bọc mọi người, và trẻ con bị thôi thúc hơn hết thảy. Anh đã trông đợi để thấy Sam thích thú với bao điều đã làm anh thích vào lứa tuổi đó.

Anh lái chiếc Ford-250 màu đen dẫn động 4 bánh của anh băng qua quảng trường thị trấn, mỉm cười khi anh thấy mọi mặt tiền cửa hàng đều trang trí bằng dây kim tuyến và đèn đủ màu sắc lấp lánh; cây linh sam đại thụ phía trước toà án được kết nhiều đèn đến nỗi trông như một ngọn lửa thuần nhất mà thậm chí đám bụi mưa khốn khổ lạnh lẽo không ngừng nghỉ đang nhỏ giọt từ bầu trời u ám cũng không thể làm lu mờ chúng được.

Có một chỗ đậu xe còn trống ở cuối dãy đồng hồ tính tiền, phía trước toà pháp đình, anh nhét chiếc pickup công kênh của mình vào giữa hai vạch vôi. Ấn cái mũ lưỡi trai che mưa gió lên đầu, ra khỏi xe và bỏ tiền xu vào chiếc đồng hồ cũ kỹ đủ cho hai giờ. Anh không ở đây lâu đến thế, nhưng anh muốn cẩn thận vì sẽ hết sức rắc rối cho con trai của cảnh sát trưởng khi nhận vé phạt đậu xe ngay phía trước toà pháp đình trong ngày đầu tiên trở về nhà – không phải cho anh, mà cho cha anh. Không đáng để gây rắc rối cho cha anh chỉ với vài đồng 25 xu.

Bụi mưa thổi vào mặt anh, báo cáo thời tiết lần cuối mà anh kiểm tra đã dự đoán tuyết rơi trễ hơn vào đêm nay khi nhiệt độ xuống thấp. Cúi thấp đầu tránh gió, anh chạy nhanh trên bậc cấp toà pháp đình, mở cánh cửa kính đôi, đi vào cầu thang bên phải xuống tầng hầm. Tổng hành dinh của cảnh sát trưởng vẫn chiếm cứ tầng hầm của toà nhà trong khi nhà tù ở trên tầng thượng, và cho dù sự sắp xếp hết sức bất tiện, đó là cách mọi thứ vẫn luôn như thế, và Gabriel luận ra rằng họ vẫn sẽ làm cách đó cho đến khi anh chết.

Nơi làm việc của Cảnh sát trưởng bên trong cánh cửa đầu tiên bên trái. Cánh cửa mở vào một nơi được làm đầy bằng bốn chiếc bàn giấy, ba phụ nữ, và nhiều phong cách. Phía sau họ là một cánh cửa khác, được viết trên đó là :Harlan McQueen, cảnh sát trưởng. Bảng tên được làm trước đây ba năm, mẫu tự tại vài chỗ đã rơi mất, nhưng Gabriel biết cha anh đang nghĩ đến việc nghỉ hưu – đã quá hạn năm hay mười năm rồi – vì thế, như một người dân Maine thịnh vượng, ông thấy chẳng cần phải viết lại những chữ trên cửa làm gì.

Cả ba người phụ nữ cùng nhìn lên khi Gabriel bước vào, gương mặt tươi cười ngay tức thì. Cả ba nhảy lên với tiếng ré nữ tính gây lúng túng, xét đến việc người trẻ nhất, già hơn anh cả năm mươi tuổi, lao đến anh, bạn sẽ nghĩ anh đã không gặp họ cả năm rồi, thật ra mới có hai tháng. Bằng cách nào đó, anh xoay sở để choàng cánh tay anh quanh tất cả bọn họ. Anh là một gã to con, nhưng ba người phụ nữ thì quá nhiều cho bất kỳ gã đàn ông nào, đặc biệt khi một trong bọn họ mồm mĩm đến khô hôi.

Hai trong số phụ nữ mặc đồng phục cảnh sát màu nâu, Judith Fournier và Evelyn Thomas là hai chị em và sự giống nhau của họ rõ rệt đến mức khi họ mặc đồng phục và tóc của họ buộc túm lại phía sau theo quy định thì họ gần như không thể phân biệt được. Patsy Hugh, nữ hoàng của văn phòng phía ngoài, mềm mại và tròn trịa, được đội vương miện bằng mái tóc trắng như tuyết. Hôm nay bà mang đôi ủng đế cao, quần Jeans, áo len dài tay gắn những bông tuyết bằng nhựa. Nhìn bà giống như hầu hết những phụ nữ tử tế trên thế gian, nhưng Gabriel có một kỷ ức rất rõ ràng về cú phát của bà vào mông anh khi anh lên bảy và ra về ta đây vì cha anh là cảnh sát trưởng.

Cả ba phụ nữ, họ trông coi văn phòng bên ngoài, lấy thông tin cho cảnh sát trưởng, điều hành phần lớn phòng ban và biết mọi thứ cần biết về mỗi người trong hạt.

“Thời điểm cậu trở về,” Patsy la rầy, “tôi đã lo lắng quá chừng, rằng cậu đang lái xe vào đúng lúc cơn bão ập đến.”

“Bảo ư ?” Anh cảnh giác, chất Adrenaline (1*) cuộn lên trong huyết quản, “Cháu đã kiểm tra dự báo thời tiết trước khi lên đường. Mưa được dự báo trở thành tuyết vào đêm nay, chỉ vậy thôi mà.” Đó là vào sáng nay, tại một nhà nghỉ dọc đường ở bang Pennsylvania. Trước khi rời Bắc Carolina, anh đã gắn vỏ xe đi

tuyết vào xe của anh bởi vì, quý thật, tháng mười hai ở Maine có nghĩa là tuyết. Đó là việc quá dễ hiểu. Dù thế, từ khi rời đi, anh đã nghe đài XM(2*), anh không dành phút nào nghe dự báo thời tiết.

Tuy nhiên, sự bận tâm của Patsy có ý nghĩa về vài thứ. Cư dân Maine đã quen thuộc với thời tiết mùa đông và biết cách thích ứng với chúng, vì vậy, sự hiện hữu của cơn bão khốc liệt đủ để thu hút sự chú ý của họ đã báo cho anh biết về tiềm năng gây nguy hiểm của chúng.

Trước khi bà có thể trả lời, cánh cửa phía sau họ mở ra, cả bốn cùng quay nhìn. “Gabe.” Cha anh nói, đặt đầu yêu thương và vẻ gần như nhẹ nhõm trên gương mặt hằn nếp nhăn của ông, và Gabriel thoát khỏi vòng vây của những bạo chúa văn phòng bên ngoài để sải bước ngang qua sàn. Anh trao đổi một cái ôm ngắn gọn với cha anh, họ vỗ mạnh vào lưng nhau, rồi Harlan nói “Cha vui mừng có con giúp. Thời tiết đã diễn biến từ xấu đến khẩn cấp và Cha cần sự giúp đỡ.”

Mức độ cảnh giác của Gabriel nâng thêm vài bậc. Nếu Harlan McQueen đề nghị rằng ông cần sự giúp đỡ thì vài thứ hệ trọng sắp xảy ra.

“Con làm nhé.” Ông nói khi họ đi vào văn phòng của Harlan, nơi có vẻ bị nhồi ép vào hơn là rộng rãi. Hạt đã không hào phóng cho văn phòng cảnh sát, thật đáng chê trách. “Thế nào ?”

Tia nhìn sắc sảo của cha anh cho thấy ông hiểu rõ giá trị về tính kiên định của Gabriel được hun đúc và sẵn sàng cho hành động. Khi anh trẻ hơn, xu hướng tự nhiên đó hướng về hành động - bất kỳ hành động nào – đôi khi phải đặt mong anh vào trong nước nóng (3*), nhưng khi là một sĩ quan trong quân đội, anh có thể dốt hết tính hay gây hấn và tính quả quyết đó vào công việc, thứ tốt cho cả anh và quân đội.

“Hệ thời tiết đáng nguyện rửa này đang nhấn chìm phương cách của chúng ta.” Harlan nói ngắn gọn, “Chúng ta được báo sẽ có tuyết, với mưa đá ở vùng đông bắc, nhưng bây giờ, uỷ ban thời tiết cho biết chúng ta sắp bị đập bẹp bởi mưa đá. Họ đưa ra lời cảnh báo về cơn bão chỉ vừa hơn một giờ qua và chúng ta đang tăng cường chuẩn bị, thêm một thứ trùm của rủi ro vào ba thứ đại diện (4*) trong khi ta không thể phòng bị cho dù chỉ một.”

Khốn thật, một trận mưa đá. Giờ đây Gabriel đẩy cảnh giác, mắt anh nheo lại, thái độ của anh thay đổi nhanh chóng y như là anh có thể mắc vào cơn bão trong một cuộc tranh đấu tay không. Mưa đá tệ hơn mười lần bão tuyết về mức độ gây thiệt hại. Maine đã ném trải hai trận trong khoảng mười hay mười hai năm qua, nhưng cả hai lần đó cơn bão đã bỏ qua nơi này. Điều đó thật tốt nhưng bây giờ thì tệ, vì nó có nghĩa là sẽ có nhiều cây gỗ suy yếu được dung thứ trước đây bây giờ sẽ đổ ập dưới sức nặng của đá, đè nghiêng những chiếc xe và nhà cửa, tuôn tràn xuống sức mạnh và đẩy hàng trăm dặm vuông vào giá lạnh và tăm tối. Mưa đá giống như cơn cuồng nộ pha lê, tiêu huỷ mọi thứ nó chạm vào.

“Con có thể làm gì?”

“Lái xe đến nhà Helton cũ và tìm Lolly. Cha không gọi được cho cô ấy qua điện thoại cầm tay nên cô ấy không biết về hệ thời tiết này để xoay sở theo cách của chúng ta.”

Lolly Helton ư? Gabriel gần như rên thành tiếng. Trong tất cả mọi người ...

“Cô ấy làm gì ở đây?” Anh hỏi, cố gắng che giấu sự thù địch đột ngột của mình, đó là cách mà Lolly Helton luôn tác động tới anh. “Con tưởng cả nhà họ đã không còn ở đây nữa.”

“Họ đã, nhưng họ giữ lại căn nhà cho những kỳ nghỉ hè. Bây giờ họ đang nghĩ đến việc bán nó, Lolly ở đây để xem xét vài thứ và, quý thật, có khác gì đâu nào ? Cô ấy ở ngoài đó một mình, không có cách nào để tự gọi giúp đỡ nếu cô ấy bị thương.”

Bất chấp sự miễn cưỡng của anh dành cho Lolly Helton, Gabriel đột ngột nhận ra tính hợp lý của điều cha anh nói. Kể nào không xuất phát từ Maine không thể đọc được điều nằm giữa các giới hạn, nhưng anh có thể. Dịch vụ gia đình đồng đều ở mức tốt nhất ; nếu cô ấy an toàn ở đây, trong thị trấn, Harlan đã có thể liên lạc được với cô qua điện thoại cầm tay của cô, nhưng vì nhà Helton không sử dụng được cell phone ngoại trừ việc liệng nó đi. Và vì bây giờ không còn ai sống trong căn nhà cũ kỹ đó nữa, dịch vụ điện thoại cố định cũng đã bị cắt từ lâu rồi. Chắc chắn ở đó cũng chẳng có kênh truyền hình nào, với lý do tương tự. Trừ phi Lolly tình cờ lái xe vào thị trấn và lắng nghe radio trên xe của cô, cô mới có thể nhận biết thảm họa đang ập xuống.

Chết tiệt. Chẳng có cách nào khác. Anh phải đi tìm cô.

“Con sẽ làm .” Anh nói, sải bước đến cửa. “Con còn bao nhiêu thời gian?”

“Cha không biết. Đó là một vùng cao. Sự đóng băng sẽ bắt đầu sớm hơn ở đây. Dịch vụ thời tiết nói rằng nó sẽ xảy ra ngay khi mặt trời lặn.”

Gabriel liếc nhìn đồng hồ của anh. Ba giờ chiều. Ở vùng miền Bắc xa xôi này, mặt trời lặn vào khoảng bốn giờ chiều, anh không còn nhiều thời gian. “Cút thật.” Anh nói. “Con không có thời gian để gặp Sam.”

“Con sẽ có nếu con nhanh lên. Bọn trẻ con đã rời trường ngay khi uỷ ban thời tiết thay đổi dự báo. Vì vậy mẹ con đã đến đón nó rồi. Cha sẽ gọi bà ấy làm sẵn cho con ít cà phê và thức ăn, hãy ghé qua nhà một lát, giờ thì nhấc mông lên đi.”

Anh đã ra khỏi cửa, di chuyển nhanh, trước khi Harlan ngừng lời. Cà phê và thức ăn cần thiết hơn lời an ủi. Anh đã lái xe cả ngày trời nên giờ rất mệt và trong điều kiện thời tiết khắc nghiệt này nếu có vài thứ để ăn và uống có thể làm nên điều khác biệt giữa sự sống và cái chết. Anh không biết loại tình cảnh nào mà anh sẽ vướng phải vào lúc anh rời khỏi đường chính và tiến hành một cuộc leo núi dài, quanh co hướng đến nhà Helton, thà là có sự phòng bị mà không cần đến chúng tốt hơn là việc không có sự phòng bị và chết vì thiếu chúng.

Gió thốc vào mặt anh khi anh mở cửa toà pháp đình và bước ra. Điều chẳng tốt lành gì. Không gian gần như yên tĩnh khi anh bước vào trong toà nhà, nhưng bây giờ, chỉ khoảng mười hoặc mười lăm phút sau, gió đã thổi mạnh. Gió khiến cho những nhánh cây và đường dây điện đổ xuống nhanh hơn, chưa kể đến chuyện làm suy kiệt thân nhiệt của kẻ ngu ngốc đáng thương, kẻ đi ra ngoài trời, kẻ được gửi đến để cứu giúp con chồn cái khó chịu với thái độ khinh khỉnh - người chờ để quát anh đi xuống địa ngục khi cô ta đặt cái mông xinh xắn của cô trên xe anh.

Tuy nhiên, một nụ cười toe toét đầy tội lỗi vỡ ra trên mặt anh khi anh chạy hết tốc lực đến chiếc xe của mình, mở khoá bằng remote trong lúc vẫn còn cách xa khoảng mười feet. Anh vươn tới cửa xe, mở ra và nhảy tót vào trong. Lolly Helton! Chết tiệt, chưa bao giờ có ai dám khoá sừng với anh theo cách Lolly đã làm, hoặc thọc vào sườn anh dễ dàng như thế. Anh chắc chắn đã công nhận những thành công của anh trong quân đội với khoá huấn luyện sớm mà cô trao cho anh. Sau rốt thì có bao nhiêu rắc rối mà những tân binh cứng đầu cứng cổ có thể so sánh với quý cô Helton ngạo mạn cơ chứ?

Kẹo que Lollipop, muốn tôi liếm em không, Lollipop?

Vào số de, anh lùi xe khỏi chỗ đậu trong một vòng cung về bên trái với sự thông thạo được kiểm soát như anh muốn. Nụ cười toe toét của anh dần rộng hơn khi anh vào số tới và đẩy mạnh chân trên cần ga. Hồi ức ngân vang trong đầu anh, lời châm chọc mà anh biết sẽ làm cô nổi cáu, những tiếng cười của bạn bè anh, cái cách mà biểu hiện thiếu thiện cảm, căng thẳng của cô gây ra thậm chí còn gay go hơn khi cô liếc nhìn vào anh như thể anh là một thứ côn trùng mà cô sẽ đập bẹp nhép.

Đó là vài thứ về Lolly Helton. Ngay cả khi còn là một cô bé, cô đã bị thuyết phục đến mức tin rằng cô tốt hơn nhiều so với mọi người khác trong thị trấn, rằng không điều gì mà anh hoặc ai khác nói với cô có thể đặt một chút ảnh hưởng đến sự ưu việt đó. Cha cô là thị trưởng, và không bao giờ cô quên điều đó, hoặc để cho bất kỳ ai khác quên. Giá như cô đặc biệt xinh đẹp, hoặc cực kỳ thông minh, hoặc bất cứ gì khác vượt khỏi sự bình thường có lẽ cô đã có thể hoà đồng hơn trong trường, nhưng chẳng có điều gì đặc biệt về cô hết. Anh nhớ đến mái tóc màu nâu lộn xoăn của cô, và chẳng thứ gì cô mặc trông có vẻ thích hợp cho cô, thể dục, ngoại trừ cách mà biểu hiện của cô nói lên : Ăn phân và chết đi, đồ nhà quê !

Có thứ gì đó sai lạc với anh về cảm giác thực sự có phần mong mỏi gặp lại cô – và chắc sẽ phải tranh luận với cô - một lần nữa.

Đặt một tay giữ chắc vô lăng, anh bật radio từ đài XM đến đài địa phương để anh có thể cập nhật được thông tin thời tiết. Khoảng vài phút sau, anh để lại ranh giới thành phố của Wilson Creek phía sau, chạy quá tốc độ quy định bất kể anh chỉ có thể vào số hai. Có một loại mong mỏi khác đã hình thành bên trong anh, rõ ràng và mạnh mẽ : Sam. Anh sẽ gặp lại cậu nhóc của anh chỉ ít phút nữa và con tim anh đang tràn đầy niềm vui.

Xuống khỏi đường lộ bốn dặm, anh quẹo vào giữa hai cây vân sam khổng lồ đi lên một con đường bê tông. Phía sau những cây vân sam là một ngôi nhà màu trắng trải rộng với những cánh cửa chớp màu đen tinh xảo, và một ga-ra riêng biệt cho 3 xe. Cánh cửa màu đen đã mở bung ra khi anh lắc lư để ngừng lại, một máy phát điện nhỏ bé, tóc đen nhô ra từ ngôi nhà reo vang “Cha, Cha.”

Gabriel rời khỏi chiếc xe còn đang nổ máy, lao đến, chỉ vừa kịp lúc Sam quăng mình thẳng đến. Anh ghi chặt cậu nhóc giữa không trung, và đôi cánh tay gầy gò quần lấy cổ anh chặt đến nỗi anh chỉ vừa đủ thở được. Anh không cần thở, anh chỉ cần ôm chặt con trai anh.

“Tụi con được rời trường sớm.” Sam nói, cười ngoác miệng với anh. “Sẽ có một trận mưa đá. Bà nội đã nấu quá trời soup, bà nói chúng ta chắc chắn sẽ cần đến.”

“Nghe tuyệt đấy.” Gabriel nói. Sam đang mặc áo khoác nhưng không kéo khoá, mũ trùm đầu để rơi sau lưng, vì thể nước mưa lạnh lẽo đang rơi trên mái đầu để trần. Gabriel lật mũ trùm lên, rồi mở cửa sau xe túm lấy chiếc khăn thô, quàng quanh vai và đóng cửa xe. Giữ con trai trong một tay và chiếc khăn với tay kia, anh chạy xuyên qua mưa vào hiên sau. Mẹ anh đang đứng ở đó, gọn ghẽ và có vẻ giỏi giang trong quần jean và giày ống, nụ cười rộng mở trên gương mặt của bà không hoàn toàn che dấu được mối lo lắng trong đôi mắt xanh.

“Nó chẳng chịu đợi.” Bà nói, quàng tay quanh Gabriel và ôm chặt anh, rồi thả một nụ hôn nhanh lên gò má Sam.

“Nội này.” Sam nói, lúng túng, nhưng không chùi má. Gabriel cười toe toét, nhớ lại đã bị mất thể diện như thế nào vào tuổi đó khi mẹ anh hôn anh. Sam cũng phải như thế thôi, vì chẳng điều gì có thể làm Valerie McQueen ngưng việc hôn người mà bà yêu thương.

Anh thả rơi chiếc khăn, đặt Sam xuống đất, ngồi xuống và bắt đầu lau chùi con dao và đèn pin của anh. “Cà phê đã sẵn sàng.” Mẹ anh nói. “Mẹ cũng đã chuẩn bị một bình giữ nhiệt chứa đầy soup. Và đây là một trong những cái áo choàng đi mưa của cha con.” Bà đưa cho anh chiếc áo choàng, rồi quay người vội vã đi vào bếp.

“Cám ơn mẹ.” Anh nói, hy vọng anh sẽ không cần đến nó. Đôi giày ống của anh dùng cho mọi thời tiết và che phủ tốt, vì thể chân anh sẽ được giữ ấm và khô ráo, nhưng anh nhét thêm một đôi vớ vào túi áo khoác, để phòng hờ. Áo khoác của anh dày và nặng, anh có một đôi găng trong xe, cũng còn một cái mền mà Sam đã nhét vào dưới lưng ghế vào năm ngoái và anh chưa hề kéo nó ra khỏi đó. Anh nhận ra anh đã sẵn sàng cho một chuyến du hành nhanh lên núi khi anh cần.

“Cha định đi đâu nữa vậy?” Sam hỏi khi nó thấy sự chuẩn bị. “Cha chỉ vừa về đến nhà.” Sự thất vọng xoắn vặn giọng của nó, kết thành hờn dỗi.

“Cha phải đi cứu nguy cho một phụ nữ từ căn nhà của cô ấy ở trên núi.” Gabriel đáp, giữ giọng nói của anh phần khởi để cho Sam biết không phải là lúc để tranh luận. Nhưng anh quàng tay quanh nó trong một cái ôm nhanh, mạnh mẽ. “Cha chẳng muốn đi chút nào, nhưng khi có điều gì đó cần phải làm, phải có ai đó bước ra nhận lãnh nó thôi.”

Sam ngẫm nghĩ về điều đó. Với Gabriel là một quân nhân nhà nghề và ông nội là một cảnh sát trưởng, cuộc sống ngắn ngủi của nó đã được nghe nhiều về tinh thần trách nhiệm, và được thấy điều đó trong những hành động. Có lẽ nó chẳng thích gì đâu nhưng nó hiểu. “Cô ấy bị thương sao?”

“Cha không nghĩ thế. Nhưng Nội của con muốn cha đưa cô ấy đi trước khi trận mưa đá làm cô ấy bị mắc kẹt ở đó.”

Sam gật đầu trang trọng. “Được rồi.” Nó nói dứt khoát. “Nếu như cha phải làm. Nhưng hãy cẩn thận nhé.”

“Cha sẽ.” Gabriel hứa, rất muốn cười toe toét nhưng cố giữ biểu hiện trang nghiêm. Chú nhóc của anh đang học cách tự đâm đầu vào đá.

Valerie quay trở lại, và anh đứng lên nhận hai cái bình giữ nhiệt lớn từ bà. “Hãy cẩn trọng nhé.” Bà nói thừa, lặp lại lời Sam, nhưng giờ đây, khi đã là bậc phụ huynh, anh hiểu đó là nỗi lo lắng bất tận, không quan trọng là anh đã lớn đến thế nào hoặc giỏi giang đến mức nào.

“Con đã không luôn như thế sao?” Anh hỏi, biết rằng sẽ làm cho bà đảo tròn mắt như vẫn thường thế. Anh hôn lên má bà, rồi quỳ xuống trao cho Sam một cái ôm cực kỳ khác. “Cha sẽ trở về ngay khi cha có thể. Con có thể chăm sóc Nội đến lúc đó chứ?”

Sam gật đầu trang trọng, và vươn thẳng bờ vai gầy guộc của nó. “Con sẽ làm điều tốt nhất.” Nó đáp, thế nhưng cái nhìn nó hướng đến bà nội cho thấy rằng nó nghi ngờ nó có thể kiểm soát được bà. Gabriel siết chặt hàm để nín cười.

“Hãy mang Lolly về đây.” Valerie hồ hởi nói. “Đừng cố đưa cô ấy vào thị trấn rồi lại quay về. Chúng ta có thừa phòng và cũng chẳng thiếu thức ăn, vì thế chẳng ích gì trong việc theo đuổi may mắn của con với thời tiết này.”

“Vâng, thưa xếp.” Anh ngoan ngoãn nói, nhưng mặt khác anh đang nghĩ. “Oh, khôn thật. Ta sẽ mắc kẹt với Lolly Helton.”

Có lẽ cô ta sẽ không ở đó. Có lẽ cô ta đang ở nơi nào đó an toàn dưới thị trấn, và đơn giản là cô có thể kết nối điện thoại cầm tay của cô được. Có lẽ anh sẽ bị trượt khỏi đường rồi phải đi bộ trở lại và không thể đi lên núi đến nhà Helton. Có lẽ, ngay cả nếu cô ta có ở đó, cô ta sẽ từ chối đi bất kỳ đâu với anh. Phải rồi, anh có thể thấy điều đó.

Rồi cái cảm giác mong mỗi kỳ lạ đó trôi dạt trong anh lần nữa. Cảm giác bồn chồn anh gặp phải khi anh biết anh sắp có một cuộc chiến và thậm chí đối mặt với chúng. Anh đã ở trong những tình thế đáng lo lắng hơn thế này, anh nghĩ. Anh đã từng mắc vào những cuộc cãi vã chẳng với thứ gì trừ nắm đầm của anh, cái móng bị đá và cái đầu vỡ và thoát khỏi nó tốt đẹp. Lolly có cái lưỡi như bọ cạp, nhưng chỉ có vậy thôi. Anh có thể xử lý cô và bất cứ thứ gì cô bày ra. “Cảm ơn. mẹ.” Anh nói với mẹ anh. “Con sẽ gặp mẹ trong khoảng một giờ nữa.” Rồi anh lao trở lại vào cơn mưa lạnh lẽo và không gian ẩm ướt để tìm kiếm nòng công chúa ương bướng trên ngọn núi của cô ta.

2. Chương 2

Chiều sớm hôm đó.

Chiếc Blazer màu trắng cũ kỹ, phủ đầy bụi bẩn và muối, quẹo vào bãi đậu xe nhỏ bé của tiệm tạp hoá địa phương. Một người đàn ông gầy gò, ốm yếu với mái tóc vàng bẩn, rời bờ để chiếc Blazer cho nó hướng về đường lộ và gài số đậu lại. “Sẵn sàng.” Hấn nói, những ngón tay gõ liên hồi trên tay lái. “Anh sẵn sàng rồi. Đi thôi.” Ngón từ nhanh và thô lỗ. “Em có súng chứ?”

“Ngay đây.” Người phụ nữ bên cạnh hấn nói, nhét một khẩu súng lục vào cái túi xách bằng vải bạt màu đỏ bạc màu của ả. ả ta gầy ốm và rời bờ y như hấn. Đôi mắt và gò má ả trũng sâu, mái tóc dài, tối màu phủ đầy trên đầu đến nỗi tai ả như xuyên thủng ra khỏi tóc. Ánh mắt ả luôn lách không ngừng quanh bãi đậu xe, bắn vào mặt trước tiệm tạp hoá, trở lại bãi đậu xe. ả đặt tay lên nắm cửa và đẩy cửa xe mở ra, rồi vội vã đóng nó lại khi một chiếc xe khác quẹo vào bãi đậu xe và chạy vượt qua. ả quan sát khi chiếc Mercedes địa hình màu đen, được lái bởi một phụ nữ đơn độc, đi vượt qua họ cùng với tiếng rít của vỏ xe trên mặt đường bê tông ẩm ướt và đậu vào một nơi gần cửa tiệm.

“Em còn đợi gì nữa?” Người đàn ông hỏi, vẫn gõ nhịp những ngón tay. Hấn di chuyển bồn chồn trên chỗ ngồi. Tên hấn là Darwin Girard, hấn đã không ngủ trong ba hoặc bốn ngày, thậm chí có lẽ lâu hơn thế. Bất chấp điều đó, hấn cảm thấy như thể hấn có thể nổ tung với năng lượng, việc ngồi ở đó thêm nữa gần như làm cho hấn mất tự chủ.

“Cô gái đó đã nhìn thấy em.” Niki Vann chỉ vào người lái chiếc Mercedes SUV đen khi cô gái ra khỏi chiếc SUV và hướng remote vào nó. Ánh sáng nhấp nháy, báo hiệu chiếc xe đã được khoá, và cô gái vội vã chạy xuyên qua mưa vào trong tiệm tạp hoá nhỏ.

“Cô ta đã thấy sao ?” Darwin hỏi, sự chú ý của hắn nhắm vào cô gái như một tia laser. Không ai được thấy bọn họ. Đó là kế hoạch, và hắn không thích ai làm hỏng kế hoạch của hắn. Sự thù địch hoang dại bùng lên đôi mắt trũng sâu của hắn khi hắn liếc nhìn cánh cửa xuyên qua nơi mà cô gái đã đi qua.

“Phải, đồ chồn cái.” Niki gầm gừ, chẳng vì lý do gì khác hơn là cô gái đó đã lái một chiếc Mercedes. Rồi một ý tưởng bắt đầu uốn éo trong trí óc của ả. “Em cực kỳ cô ta phải có nhiều tiền trong túi. Nhìn thứ mà cô ta lái kia. Em dám cá là cô ta có nhiều tiền hơn cái tiệm tạp hóa nhỏ bé tầm thường đó, và cô ta chỉ có một mình.”

Darwin gõ những ngón tay càng lúc càng nhanh hơn. “Em nghĩ sao ?” hắn hỏi, cứ như hắn không biết, và cười toe toét với ả. Niki thậm chí giỏi hơn hắn trong việc nhận ra thời cơ và không do dự tóm lấy chúng. Bởi vì việc cung cấp meth của bọn họ cho ả gần như phải đều đặn. ả luôn tìm ra cách để kiếm được nhiều tiền hơn.

ả đẩy cửa chiếc Blazer mở lần nữa, và bước ra ngoài. “Sẽ trở lại trong một phút thôi.” ả nói trước khi đóng cửa, lao xuyên qua mưa, thân thể gầy còm của ả gần như nhỏ bé hơn trong chiếc áo khoác màu xanh đồ sộ mà ả mặc.

Bên trong cửa hàng, Lolly Helton túm lấy một chiếc xe, đẩy vào lối đi đầu tiên. Cô không cần nhiều, chỉ vài hộp soup và một cặp bánh mì sandwich, có lẽ đôi tờ báo để đọc, và cô muốn về nhà trước khi trời tối nên cô ở trong tâm trạng vội vã. Bởi vì cô ở trong tâm trạng vội vã, dĩ nhiên, cô ngừng lại gần như ngay tức thì.

“Lolly!” lời của một phụ nữ đang mang một cái tạp dề màu đỏ rực, bao phủ bà từ cổ cho đến đầu gối, nhìn ra từ nơi bà đang sắp xếp những kệ hàng hoá bị đảo lộn bởi khách mua hàng lựa chọn chúng từ trên xuống dưới để được dù chỉ một bông cải hoàn hảo, hoặc những trái táo cứng hay mềm tùy theo sở thích cá nhân của họ. “Tôi nghe nói cô trở lại. Trông cô tốt đó.”

“Cám ơn.” Lolly nói, thói quen cư xử tử tế làm cô dừng lại. “Bà trông cũng vậy. Bà thế nào ?” Ông bà Richard làm chủ tiệm tạp hóa nhỏ bé này từ rất lâu rồi và cô đã luôn mến bà Richard, người ưa bông đùa và thích chuyện phiếm và chưa bao giờ nói điều gì không tốt về bất kỳ ai. Cánh cửa mở ra phía sau cô cuộn một luồng không khí lạnh vào theo. Cô không nhìn quanh nhưng di chuyển cái xe của cô sang bên cạnh để người mới đến có thể đi qua.

“Tốt. Bận rộn, lúc này trong năm, với tất cả việc nấu nướng của kỳ nghỉ lễ.” Bà lau tay vào chiếc tạp dề, cái nhìn của bà vượt qua Lolly hướng về người đã đi vào cửa hàng phía sau cô. Bà gật đầu nhẹ nhận biết, rồi quay sự chú ý của bà trở lại Lolly. “Cô sẽ ở đâu tối nay ?”

“Ở nhà.” Lolly nói, hơi giật mình. Cô còn có thể ở đâu được nữa ?

“Trời đất ơi, nhóc, cô không nghe radio sao ? Họ đang dự báo có mưa đá vào tối nay đó.”

Một trận mưa đá ! Làm như cô có thể thấy cơn bão tiến đến gần, Lolly quay người và nhìn ra ngoài cửa sổ, ánh mắt cô trượt qua người phụ nữ đã bước vào phía sau cô – Đó không phải là người cô biết – cũng không trông giống như người mà cô muốn biết – vì thế cô không để mắt giao tiếp. “Tôi không có radio.” Cô thừa nhận. Thật ra cô hiếm khi nghe radio, sở thích của cô là sưu tầm những bộ CD âm nhạc.

“Cô không nên ở đó một mình. Nếu cô không có ai để có thể ở cùng, Joseph và tôi có thừa một phòng ngủ - thật ra là hai, hiện giờ bọn trẻ đã cưới vợ và ở riêng hết rồi.”

Trí nhớ của Lolly chạy đua. Cô không có người bạn học cũ nào cô có thể ở cùng trong thời gian tránh bão, cái chính là vì cô đã không sẵn sàng kết bạn với ai. Những năm tháng đời học sinh của cô chẳng có gì tốt đẹp. Bây giờ cô đã trở nên tốt hơn để kết bạn, nhưng điều đó đồng nghĩa với việc tất cả bọn họ đều đang ở Portland. Cô không thích ý tưởng ở lại với ông bà Richard – Cô thích họ, nhưng cô không thân thiết với họ - nhưng với một trận bão băng đang ập tới, cô phải quyết định gấp.

“Cám ơn. Tôi sẽ nhận đề nghị giúp đỡ của bà. Ít nhất là tối nay.” Cô nói, nhấc ví khỏi chiếc xe đẩy. Rốt cuộc, cô không còn cần hàng tạp phẩm nữa. “Tôi cần về nhà và lấy theo vài thứ đồ. Tôi còn được bao nhiêu thời gian ?”

“Ủy ban thời tiết cho biết nó sẽ bắt đầu lúc hoàng hôn. Đừng chần chừ nữa.”

Lolly kiểm tra thời gian. Cô có được vài giờ. Nhưng mưa đá có thể bắt đầu sớm hơn ở nhà cô vì ngôi nhà nằm ở vị trí cao hơn. “Tôi sẽ trở lại ngay khi tôi có thể. Tôi không thể nói với rằng bà tôi cảm kích đề nghị này biết bao nhiêu.”

Bà Richard làm một cử chỉ xua đuổi bằng tay. “Đi đi, nhanh lên!”

Lolly làm theo, tuy thế cô tốn thời gian mang lại chiếc xe vào hàng để xe nhỏ, đẩy nó vượt qua người phụ nữ mặc chiếc áo khoác xanh vượt cỡ, đang mang một chiếc túi bằng vải thô màu đỏ bẩn thỉu, như thể đó là ưa thích của bà ta trong mùa giáng sinh. Ý thức về sự cấp bách gần như làm cô chạy đến chiếc xe ; một trận bão bằng không phải là thứ có thể bỏ qua. Tuyệt chẳng đáng kể gì, ít nhất đối với người sinh ra ở Maine, nhưng mưa đá là sự huỷ diệt đáng kinh ngạc. Cô đã có thể bị mắc kẹt trong nhiều ngày, thậm chí nhiều tuần, nếu cô không tình cờ tạt vào tiệm tạp hoá và nói chuyện với bà Richard.

Quá nhiều cho kế hoạch của cô. Cô suy nghĩ ủ ê khi cô vòng xe ra khỏi chỗ đậu, không còn cách nào khác, một cơn bão bằng cần phải thu xếp. Chẳng có nhiều đồ đạc cá nhân phải đóng gói, vì thế cô không phải làm mọi thứ ngay lập tức. Ngôi nhà rất hiếm khi được sử dụng trong vài năm qua, thực tế có rất ít bàn ghế, vài thứ đồ linh tinh và một số đồ thừa thải bỏ lại. Cô dự định tốn chút ít thời gian cho việc thu dọn - Thật ra, kế hoạch thực sự của cô cho đêm nay là nấu một ít soup, đốt lò sưởi ga, và đọc sách, việc thu xếp ra đi dành cho sáng ngày mai. Cô muốn tận hưởng sự thanh bình và tĩnh lặng, có vài thứ khá thoải mái ở ngôi nhà ấm áp trong một đêm tuyết phủ hết sức lôi cuốn cô.

Cô đã đến đây tuần này dự định tận hưởng vài ngày nhàn hạ trong ngôi nhà mà cô đã lớn lên, đắm mình trong những ký ức ấm áp mờ nhạt và, theo cách của riêng cô, chào tạm biệt ngôi nhà và Wilson Creek. Với cha mẹ cô ở Florida và công việc của cô giữ cô bận rộn ở Portland, không cần đến một nhà nghỉ quá hiếm khi sử dụng.

Ngôi nhà Helton đã từng là nơi đẹp nhất trong hạt - rộng lớn và có đôi chút phô trương – trong một vùng đất trống – ngôi nhà hai tầng trên sườn núi, ngay rìa thị trấn. Trong nhiều năm tất cả những nhân vật quan trọng của địa phương hội họp và tiệc tùng ở đây, điều Lolly thấy khá mỉa mai, vì cô là thành viên gia đình duy nhất rời bỏ Maine, cô không thích thú gì với chính trị trừ những bữa tiệc. Cô đã bỏ được tính cả thẹn vùng về trẻ con khi lớn lên, nhưng cô chưa bao giờ thoải mái. Cô thích một tối ở nhà hơn một đêm trong thị trấn.

Cô không thấy sốt sắng để ở lại với bà Richard, lựa chọn là của cô, nhưng cô đã quyết định. Cô làm việc cho một công ty bảo hiểm và được đào tạo, quá mức cần thiết, cách thức để giao tiếp với mọi người. Khi còn là một đứa trẻ và, thậm chí tệ hơn, một thiếu niên, cô luôn do dự, không bao giờ biết chính xác phải nói điều gì và chắc chắn chẳng có ai muốn nói với cô điều gì. Cô đã che dấu tất cả những điều bấp bênh đau đớn đó phía sau bức tường phòng thủ, vì thế chẳng có gì đáng ngạc nhiên khi cô không có người bạn thực sự nào ở đây. Cô không biết tại sao cô muốn trở về, nhưng cô đã xoay sở hầu như ít nhất một chuyến đi cho mỗi năm. Cô ước ao cô có thể đủ điều kiện để sống ở đây, nơi cô đã lớn lên, nhưng Wilson Creek đơn giản là không có nhiều cơ hội để kiếm được một công việc và cô không có tiền để mở riêng một doanh nghiệp nhỏ.

Cặp gạt nước của kính chắn gió khua soàn soạt lên xuống, làm sạch nước mưa cũng chẳng làm thay đổi cường độ sáng. Có vài thứ làm nản lòng về sự không ngời ngời của cơn mưa như thể sự vô cùng nhẹ của nó là một minh chứng rằng Mẹ Thiên nhiên đã không cần thiết tổ ra ấn tượng đối với một nền văn minh sắp bị đè bẹp giống như một con rệp. Mọi thứ cần là một cơn mưa, không nặng hạt hơn bụi, và một ít không khí lạnh ở một vị trí thích hợp, để trút sự tàn phá xuống. Cô cảm thấy một cơn ớn lạnh chạy dọc xương sống, mặc dù vẫn còn nhiều thời gian cho tới khi đêm xuống, bóng tối ảm đạm đã bao trùm, cô phải bật đèn pha ô tô lên. Cô không gặp bất kỳ sự đi lại nào từ khi quay lại con đường này, và tự điều đó cũng đã gây ra sự hoảng sợ. Trong một thoáng, cô cảm thấy sự thôi thúc muốn quay trở lại, mua một bộ đồ ngủ và đồ lót trong thị trấn, và chạy như bay đến với sự an toàn trong căn nhà của Richard.

Rồi cô thấy mờ mờ một chiếc xe phía sau cô, quá xa để cô có thể nhận ra bất kỳ chi tiết nào, nhưng biết rằng cô không ở một mình trên đường cũng đủ để làm dịu thần kinh của cô. Cô tự cho phép mình có mười lăm phút, không hơn, để thu gom những thứ cần thiết và quay lại thị trấn. Cô phải thận trọng và bảo đảm tránh xa sự tiến đến của cơn bão.

Sau ít phút cô rời khỏi đường chính và len lỏi cẩn thận vào con đường hẹp uốn quanh sườn núi dẫn đến ngôi

nhà. Cô biết mọi khúc quanh, mọi cây cối và những tảng đá của con đường này, bởi vì cô đã lái xe qua nó quá thường xuyên từ khi cô có bằng lái. Thậm chí trước đó, mẹ cô đưa cô đến trường hằng ngày, và đón cô vào buổi chiều, vì thế trong gần như toàn bộ cuộc sống, cô có ít nhất hai chuyến đi mỗi ngày lên và xuống ngọn núi này. Con đường chẳng có gì làm cô ngạc nhiên, chẳng có gì làm cô e sợ, chỉ có thời tiết làm cô lo âu.

Chiếc SUV (5*) chống trượt của cô được mua cách đây ba năm vì cô cần một chiếc xe dẫn động bốn bánh đáng tin cậy, leo dốc vững vàng. Tầm nhìn bị hạn chế khi cơn mưa bụi nặng hạt hơn. Cô liếc nhanh vào bảng đồng hồ đo nhiệt độ bên ngoài xe, và thấy nhiệt độ vừa vặn độ đóng băng. Cây cối có một lớp che phủ mỏng lóng lánh như bạc, băng đá đã bắt đầu tạo thành rồi sao ?

Cô quẹo vô đường dẫn vào nhà, một con dốc dài thẳng đến ngôi nhà. Nó sẽ không còn là “nhà” lâu nữa, cô nghĩ, nhưng ngay bây giờ nó vẫn có vẻ chào đón và có gì đó đủ tốt đẹp. Không nên quên căn nhà đã sáu mươi tuổi, bị phai màu đôi chút, và bị hư hại ở vài chỗ; nó vẫn đồ sộ và vững vàng, ban tặng một nơi trú ẩn ấm áp và an toàn trong một đêm đông giá lạnh. Quá tệ là cô không thể ở đây, nhưng nếu cô gặp phải mưa đá, sẽ phải mất hàng tuần trước khi cô có thể rời khỏi núi, tùy thuộc vào sự thiệt hại tệ đến thế nào và có bao nhiêu cây cối bị gãy đổ.

Cũng nhiều như cô yêu nơi này, cô biết ngôi nhà mà cô đã lớn lên sẽ có lúc trở thành mái ấm cho một gia đình lần nữa, vì nó đã là tổ ấm của cô. Chỉ vài dấu ấn cá nhân còn lại ở đây cần dọn dẹp - đệm bán, hoặc cất giữ - căn nhà thời thơ ấu của cô sẽ được đưa ra thị trường, và nó sẽ chẳng còn là của cô lâu nữa. Điều hết sức tệ hại là cô không thể có lấy vài ngày để trốn vào hoài niệm mà cô muốn, vì thời tiết đã lập một kế hoạch khác.

Cô không bận tâm đến việc đậu xe trong căn ga-ra tách biệt, mà ngừng lại gần hàng hiên phía trước nhà. Chìa khoá trên tay, cô vội vã bước xuống và mở khoá cửa trước. Ngay khi cô vào nhà, cô cởi chiếc áo khoác nặng mùa đông, có mũ trùm, quăng nó lên trụ tay vịn cầu thang, thả chiếc ví của cô ở bậc thang cuối. Đi vòng ra sau, cô túm lấy đôi bốt đi tuyết của cô từ phòng chứa đồ, đem chúng đến gia nhập với áo khoác và ví của cô.

Cô không biết khi nào cô mới có thể trở lại, cô nghĩ khi cô bắt đầu bước lên cầu thang. Liệu có thứ gì trong tủ lạnh mà cô cần dọn dẹp không? Không, cô không nghĩ là có. Cô đã phải ăn những thanh granola (6*) cho bữa điểm tâm, không lo đến cả sữa cho ngũ cốc, vào ban đêm cô có sandwich với bơ đậu phộng hoặc thạch trái cây, hoặc kiếm vài miếng sandwich trong thị trấn. Cô biết cách đóng van nước, và tắt ga của thiết bị làm nóng nước; ngoài việc khoá cửa, đó là tất cả mọi thứ mà cô có thể làm để ngôi nhà sẵn sàng chống lại cơn bão đang đến.

Cô đã lên được nửa chừng cầu thang khi cô nghe thấy tiếng nổ của động cơ xe. Cô ngừng lại, rồi đảo ngược hướng đi của cô. Hiểu người dân ở đây như cô đã từng, cô không quá ngạc nhiên nếu ai đó nghe về cơn bão, nhận ra cô đã ở đây, không có truyền hình và điện thoại, và đến để đón cô. Điều này luôn có trong cộng đồng dân cư nơi những người hàng xóm để ý lẫn nhau, và cô đã bỏ lỡ nó - vài dịp. Cô đã vui với mối liên kết lẫn lo lắng và chậm trễ.

Bắt chéo ngón tay thành hình chữ thập (7*) để mong cô không gặp bất cứ rắc rối nào cho việc xuống núi. Lolly mở cửa trước. Cô mong đợi tìm thấy người mà cô biết, một người bạn cũ của cha cô hoặc thiết thực nhất là một người hàng xóm, và một nụ cười chào đón nở trên gương mặt cô. Nụ cười đông cứng khi cô nhận ra cô không biết cặp đôi có vẻ hung ác đang tiến đến bậc cấp của hiên trước, dù người đàn bà có vẻ hơi quen thuộc. Rồi Lolly nhớ ra đã trông thấy bà ta trong tiệm tạp hoá vừa này, nhận ra bà ta mặc dù mái tóc tối màu bỏ xoã bây giờ một phần đã được che phủ bởi một chiếc nón len đan, và chiếc áo khoác dày che dấu sự gầy gò của bà ta.

Một vài khả năng lướt qua tâm trí của cô. Họ bị lạc đường ? Tìm chỗ trú ẩn ? Có lẽ họ không quen thuộc vùng này và không biết rằng họ sẽ không muốn bị mắc kẹt ở đây, trên núi, nếu cơn bão tệ như dự báo.

“Tôi chỉ vừa trên đường rời ...” Lolly bắt đầu.

Người đàn ông đứng ngay sau người phụ nữ tóc xoã rút một khẩu súng từ trong túi của chiếc áo khoác dài của hắn. Nổi bàng hoàng đánh vào Lolly giống như một cái tát vào mặt; cô nhìn kinh ngạc vào khẩu súng, chỉ vừa vặn hiểu điều cô nhìn thấy, rồi cô hít vào một hơi thở nhanh và bước lùi ra sau theo bản năng. Cả

người đàn ông lần người phụ nữ lao vào cô, đẩy cô trở vào bên trong thô bạo đến mức cô đâm sầm vào trụ tay vịn cầu thang, loạng choạng, tự cứu mình khỏi ngã xuống bằng cú chộp liều lĩnh vào thanh gỗ.

Người đàn ông đẩy cánh cửa đóng lại phía sau họ. Người phụ nữ nhìn xung quanh, vào phòng sinh hoạt chung phía bên trái, dãy bậc thang ngay trước mặt, phòng ăn phía bên phải. Bà ta cười, phô ra hàm răng biến màu và hư hoại. “Nhìn đi, anh yêu, em đã nói cô ta chỉ có một mình.”

Lolly bám chặt trụ cầu thang, thực sự đông cứng trước cú đả kích đột ngột của nỗi kinh hoàng, trí não của cô tê liệt, suy nghĩ mạch lạc bị phân tán thậm chí trước khi chúng có thể hình thành. Cô mò mẫm để hiểu, cuối cùng, giống như một nút công tắc được bật, trí não dần dần của cô bắt đầu hoạt động. Đột nhập - ở đây, trong Wilson Creek, thật quá sai lầm, rằng điều giống như thế này lại có thể xảy ra ở đây, rằng một chút phần nộ đã đẩy nỗi kinh hoàng sang một bên và thành lĩnh cô bỗng có thể di chuyển được, đã đang di chuyển rồi thậm chí trước khi cô có thể nhận ra. Cô bỏ chạy, chạy vì mạng sống của cô.

Gã đàn ông quát to. “Đồ chồn cái ! Chết tiệt!” Khi Lolly lao qua phòng ăn, chạy lắt léo quanh bàn, chộp lấy một trong những chiếc ghế nặng nề và ném chúng vào lối đi của hần, rồi phóng nhanh vào bếp. Bước chân nện thình thịch đằng sau cô, nhưng cô không nhìn, không dám bỏ phí ngay cả một phần giây, phải chạy cho cuộc sống của cô. Nếu cô có thể thoát ra ngoài ...

Cô chộp lấy tay nắm cửa, và một bàn tay túm lấy tóc cô. Cơn đau quất vào da đầu của cô; đầu cô bị giật mạnh ra sau và cô bị xoay khỏi cánh cửa. Chân cô không theo kịp và cô ngã xuống sàn. Cú túm của gã đàn ông siết chặt một cách độc ác trên tóc cô. Hần đẩy cô xuống và cô va vào bề mặt sàn nhà trải thảm cứng và lạnh lẽo.

Lolly thét lên, rồi cô giữ lại hơi thở của mình. Cô túm chặt tóc của cô và cố gắng cạy ra khỏi tay gã. Sức nặng đột ngột của cơ thể hần trên cô nặng và nóng. Hần đè nghiêng cô xuống sàn, ép buộc cô thở, và cô không làm được gì khác nữa.

“Bây giờ mày đã làm tao nổi hứng rồi đó.” Hần thì thào bên tai cô, đè nghiêng bản thân hần tỳ vào cô bên dưới. Hơi thở của hần nóng và hôi thối, hàm râu lởm chởm của hần cào xước má cô. Cô quay đầu tránh khỏi mùi hôi và sự thô nhám, nhưng cô không thể di chuyển xa được. Những ngón tay cô quờ quạng trên tấm thảm trải sàn, cố tìm chỗ bám, cố tìm thứ gì đó, bất kỳ thứ gì...

Chẳng có gì. Một gian bếp chứa đầy vũ khí, nhưng không có thứ nào của chúng nằm trên sàn nhà.

Hần bắt đầu giật mạnh quần jean của cô, cố gắng đẩy chúng xuống.

Chết tiệt. Không ! Với cả hoang mang lẫn nổi giận, cô chiến đấu trở lại theo bản năng, thúc mạnh khuỷu tay của cô xa như chúng có thể làm được, cố gắng đánh vào hần. Cô ngọ nguậy, nảy người lên và quần quai, cố gắng vật ngã hần, nhưng hần quá nặng, và cô đang ở trong vị trí bất lợi, dất mỏng dạ dày của cô trên sàn nhà.

Hần không thể tuột quần jean của cô xuống, nên hần nhét tay vào bên dưới cô và mò mẫm vào nút quần và dây kéo, gặm ghè như một con thú. Lolly ép hông cô mạnh hơn trên sàn, cố nghiêng chặt tay hần để hần không thể kéo khoá xuống. Nhưng hần kéo giật đầu cô lên và đập nó xuống sàn lần nữa, và những đốm trắng quay tít trong mắt cô. Choáng váng với cơn đau, cô mềm rũ trong một thoáng, và hần đẩy bàn tay thô bạo của hần vào bên trong quần jean của cô, áp sát vào cái bụng trần của cô.

Cô sẽ chết. Hần sắp cưỡng đoạt cô, và giết cô. Giây phút cuối cùng còn sống của cô sẽ ngập đầy nỗi kinh hoàng không thể tả xiết.

Nước mắt dâng đầy trong mắt cô, và cô kêu thét lên. Tiếng thét dữ dội và nguyên sơ, giống như của một con thú. Âm thanh phát ra xé toang cổ họng cô. Cô không muốn chết; cô không muốn ký ức cuối cùng của cô trong căn nhà này là nỗi kinh hoàng. Cô cứ thét mãi, thét mãi, không thể tự ngừng lại được.

Hần di chuyển lên trên, nhắc trọng lượng của hần ra khỏi cô. Cô hít một hơi thở sâu, và cố gắng lấy lại sức mạnh của cô, rồi hần xoay cô lên và bắt đầu giật mạnh quần jean của cô lần nữa.

“Không!” Cô nói, nức nở. “Làm ơn, Xin đừng mà !” Cô ghét van xin, nhưng dường như cô không thể ngừng bản thân lại, và kiêu hãnh thì làm được điều gì ? Cô không làm thứ gì để ngăn hần. Trong tuyệt vọng, cô

tìm kiếm lý do cô có thể đưa cho hắn, một thứ gì đó có thể hấp dẫn hắn. “Tôi có thể trả tiền cho ông. Tôi có thể đưa cho ông toàn bộ tiền mà tôi có.”

Hắn dường như không nghe cô.

Gian bếp tối lơ mờ, chỉ có ánh sáng ít ỏi từ cửa sổ nhưng cô có thể thấy hắn gần như gầy gò ngang bằng người đàn bà, phần lớn răng của hắn sẫm lại với sự thối rữa, và đôi mắt hắn – chúng mở lớn dị thường, và hung tợn, ánh lên điều gì đó vô nhân tính.

Thuốc. Hắn nghiện ma túy, cả hai bọn họ. Không có nguyên do gì với hắn hết, vì thế cô ngừng cố gắng thuyết phục hắn. Hắn tiếp tục kéo giắt quần áo của cô, và cô đá, cô gào thét, cô cào cấu vào bất kỳ mảng da nào trên hắn mà cô có thể với tới được, nhưng áo khoác của hắn dày đã bảo vệ cho hắn khỏi móng tay của cô, nên cô tấn công vào mặt hắn. Hắn không thể nắm giữ cả hai tay cô và cởi quần áo của cô cùng một lúc, vì thế cô đâm và cào cấu vào hắn với từng ounce sức mạnh mà cô có, nhưng những cú ra đòn đó dường như chẳng có ảnh hưởng gì tới hắn.

Hắn đã tuột quần jean của cô xuống được một nửa, và chồm lên để tự kéo khoá quần dài của hắn. Hắn giữ chặt một tay quanh cổ họng của cô, chống trọng lượng của hắn lên đó. Cô không thể thở, không thể vươn đến hắn... Tầm nhìn của cô xám đi, và cô không thể nhìn thấy bất kỳ thứ gì ngoại trừ gương mặt nhẵn nhụi của hắn bên trên cô. Ảo ảnh đường hầm (8*), cô phồng chùng, và biết là cô sắp qua đời. Nếu như thế, cô sẽ hoàn toàn bất lực, và gương mặt điên cuồng của hắn với hàm răng hư hoại là thứ cuối cùng cô còn trông thấy.

Tuyệt vọng, gần đến mức bất tỉnh, cô cố gắng kéo giắt đầu gối của cô lên. Hắn chuyển động, chặn đứng động thái tấn công, và cười lớn.

“Darwin, anh là đồ chó đẻ!” Người đàn bà chửi rủa bằng một giọng the thé.

Ngọn đèn phía trên cao được bật, ánh sáng chiếu thẳng vào mắt của Lolly và làm loá mắt cô. Sức nặng trên cổ họng cô nói lỏng và cô ho, hớp lấy không khí. Darwin rất bình tĩnh. “Anh chỉ đùa vui một chút.” Hắn sưng sĩa.

Người đàn bà với mái tóc xoã đứng phía trên cả hai người, và với tầm nhìn lơ mờ, Lolly nhìn vào ả. Không có sự thương cảm nào trên gương mặt người phụ nữ, không có sự đồng cảm giữa phụ nữ với nhau, không gì khác ngoài sự giận dữ. ả cũng có một khẩu súng và chĩa nó vào đầu Darwin. “Đứng dậy!”

“Thôi nào, Niki.” Hắn bắt đầu, mơn trớn muộn màng khi hắn nhận ra mũi súng đang chĩa vào đầu. “Em yêu, Anh ...”

“Đừng có mà ‘em yêu’ với tôi. Đồ chó đẻ sở Khanh!”

Tia nhìn của Darwin chuyển từ Niki về Lolly. Cô nhìn thấy thú tính trong mắt hắn, thấy hắn đặt nặng lựa chọn của hắn. Hắn cười nhỏ, rồi hắn ép buộc hai đùi của Lolly tách ra thêm.

Niki vung khẩu súng của ả đánh vào bên đầu của Darwin. Hắn kêu ăng ẳng và cuối cùng ... cuối cùng... rồi khỏi Lolly. “Khỉ thật, Niki. Em sẽ giết anh đấy!” hắn quát tháo, đứng lên và kéo cái quần dài lên từ nơi chúng tuột xuống khỏi cái mông gầy trơ xương của hắn. “Em có làm tình say đắm đâu?” Hắn lấy một chiếc khăn lau chén đĩa và ép nó vào vết thương đang chảy máu phía bên đầu hắn, nơi khẩu súng xé rách da.

Lolly nỗ lực để kéo quần jean của cô lên, linh ngang qua sàn khi cô có thể, thẳng đến cửa sau và sự tự do bằng giá. Có lẽ hai cái túi phân này sẽ giết hại lẫn nhau. Cô hơi choáng bởi sự thô bạo trong suy nghĩ của chính cô, nhưng nếu như cô có thể trốn thoát, cô không quan tâm điều gì xảy đến với họ.

Cái nhìn của Niki đảo từ Darwin đến Lolly, rồi vào nòng súng. “Mày nghĩ mày đang chạy đến chỗ quái nào vậy hả ?” ả vỗ vỗ rồi liếc nhìn thứ trong tay ả. Lolly đông cứng, nhắm mắt. “Lorelei Helton, Portland.” Niki nói, và Lolly nhận ra thứ đó là giấy phép lái xe của cô. Niki hình như đã lục ví của cô trong lúc Darwin cố cưỡng bức cô.

“Thế quái nào mà lại tên là ‘Lorelei’. Nghe cứ như gái điếm ấy!”

Lolly không buồn tranh cãi, chỉ gật đầu xác nhận.

“Đứng lên.” Niki nói, và Lolly tuân lệnh, dùng chuyển động để lấy thêm một bước lùi, về phía cửa. Cô có thể hạ gục được cả hai bọn họ, và một viên đạn sao? Họ nghiện và ngay lúc này họ đang phê thuốc ... Mất họ mở rộng, đồng tử co lại thành chấm nhỏ. Bằng cách nào họ có thể suy nghĩ rõ ràng được chứ ?

Cũng đủ rõ ràng vì Darwin đột ngột nói. “Whoa, ở yên đó, chôn cái.” và lao qua bếp đặt bản thân hấn chần giữa cô và cánh cửa sau. Hấn xô cô về phía trước.

Niki lắc đầu và rút tấm giấy phép lái xe vào túi quần jean rộng lưng thùng của ả. “Với một phụ nữ lái chiếc Mercedes thì mày không có nhiều tiền trong người.” ả gầm gừ. “Phần còn lại ở đâu hả?”

Lolly cố gắng nghĩ, cố gắng suy luận. Tim cô đập thành thịch. Cô run rẩy từ đầu tới tận ngón chân, bao tử của cô nhộn nhạo muốn nôn mửa, nhưng cô vẫn cố thể suy nghĩ. Ngay lúc này, trí óc của cô là thứ vũ khí duy nhất mà cô có. “Trong ngân hàng. Chúng ta có thể xuống thị trấn, và tôi sẽ lấy hết ra cho bà, tôi thề là tôi sẽ làm, ... đừng giết tôi.” Cô lia một cái nhìn về phía Darwin. “Và đừng để hấn lại gần tôi...” Nếu cô có thể xuống thị trấn với bọn nghiện này, thật vậy, cô có thể tìm cách trốn thoát ... tìm sự giúp đỡ.

“Hiện giờ họ đã đóng cửa rồi, đúng không?” Niki hỏi, nhìn vào ánh sáng le lói cuối cùng bị ép xuyên qua cửa sổ.

Chúa lòng lành, cô không thể phí cả đêm trong ngôi nhà cùng với bọn họ. Dạ dày của cô đảo lộn, và cô chỉ vừa vặn kiểm soát được cái ham muốn được nôn ra. “Phải, nhưng tôi quen biết giám đốc ngân hàng.” Cô nói dối. Cô không biết ai là giám đốc hiện thời và cô cũng chẳng có tài khoản nào ở đây. Tài khoản đầu tiên và duy nhất cô mở ở Porland. Họ có nhận ra rằng nếu cô sống ở Porland, cô không thể có tài khoản ở đây không nhỉ? Trong tuyệt vọng, cô lao theo luôn. “Ông ấy sẽ mở cửa cho tôi. Chúng ta có thể đi ngay bây giờ.”

Niki cân nhắc, đầu ả nghiêng sang một bên, và cái nhìn hoang dã với con người mở rộng khoá chặt trên Lolly, nhưng giây lát sau, ả lắc đầu. “Không, ông ta sẽ nghi ngờ nếu mày làm vậy. Chúng ta sẽ đợi đến sáng.”

Trái tim của Lolly chao đảo, giống hệt bao tử của cô. Cô cảm thấy những cú đập mạnh mẽ như búa nện liên hồi bên trong ngực cô. Mưa đá đang đến; vào buổi sáng sẽ chẳng có cách nào để xuống núi. Con đường sẽ bị che lấp bởi băng đá, và cô sẽ bị mắc kẹt ở đây với hai kẻ này. Cô nghe thấy thứ gì đó phát ra âm thanh giống như tiếng mưa đá đang đập vào cửa sổ gian bếp. Có lẽ đã quá trễ mất rồi.

Niki làm điệu bộ với khẩu súng, vẫy Lolly tiến tới. Lolly làm theo sự chỉ đạo trầm lặng, đến bên người phụ nữ với cây súng, sát gần hơn nữa như ả muốn, ra khỏi gian bếp, đi ngang qua phòng ăn với Niki theo ngay phía sau. Khi họ tới phòng sinh hoạt chung, Lolly thấy những thứ chứa trong ví của cô nằm rải rác trên ghế dài và sàn nhà. Chùm chìa khoá của cô, với chiếc chìa khoá của xe Mercedes nằm giữa chìa khoá của căn nhà này và chìa khoá cửa căn hộ của cô đang nằm giữa hai tấm nệm. Nếu cô lấy được chiếc Mercedes, cô có cơ hội lái thẳng vào cơn bão. Thậm chí nếu cô trượt khỏi sườn núi, vẫn tốt hơn bị mắc kẹt với hai kẻ này. Cô cần chiếc chìa khoá đó...

Niki đẩy Lolly thẳng đến cầu thang. “Đi nào.” ả nói, thọc mạnh nòng súng vào xương sống Lolly. Lolly bước lên cầu thang, đầu gối của cô run rẩy tệ hại. Cô có khả năng bị ngã xuống bất kỳ lúc nào. Niki dẫn cô đến phòng ngủ gần đầu cầu thang nhất, nơi tình cờ lại chính là phòng của Lolly. “Có khẩu súng nào trong nhà không ?” Niki cộc cằn hỏi khi ả bật đèn và nhìn quanh căn phòng có trang bị đồ đạc, rộng rãi, ngăn nắp. “Và đừng nói dối, bởi vì nếu mày nói không thì khi bọn tao tìm ra nó, tao sẽ quăng vào mặt mày, làm đi.”

“Không. Không có súng.” Lolly nói, giọng cô run rẩy tới mức những từ ngữ của cô chỉ vừa đủ hiểu được.

Niki mở tất cả các ngăn kéo, liếc nhanh qua những thứ chứa đựng trong tủ và hài lòng. Chẳng có gì nhiều ở đây, vì thế việc tìm kiếm chỉ là chuyện vặt. Có đồ lót của Lolly trong ngăn kéo trên cùng, vài bộ đồ ngủ, và bốn thứ quần áo sạch sẽ treo trong tủ. Niki nhìn ra khung cửa sổ tối tăm, lưu ý khoảng cao của tầng hai từ cửa sổ đến mặt đất với đôi chút thoả mãn. Lolly cũng nhìn, nhưng vào cửa sổ. Có phải một lớp màng băng đang hình thành trên bề mặt kính cửa không ?

Niki đi ngang căn phòng, và Lolly bước tránh khỏi đường đi của ả. “Tao sẽ canh chừng cửa phòng này từ tầng dưới.” ả cầu nhàu. “Nếu nó mở ra, thậm chí chỉ là một tiếng động. Tao sẽ đưa Darwin lên đây để xử

mày.” Ả liếc vào ổ khoá đơn giản trên tay nắm cửa và cười. “Và đừng nghĩ rằng ổ khoá mỏng manh đó làm được điều gì tốt cho mày. Không, khi bọn tao có chiếc chìa khoá này.” Ả ra dấu về khẩu súng trên tay ả và giả bộ nhắm bắn vào ổ khoá, phát ra âm thanh giống như tiếng súng, và cười nhạo nhử.

Nhìn thấy hàm răng hư hoại làm cho Lolly rùng mình, nhưng thỉnh thoảng một thứ gì đó mà cô đã nghe, hay đã đọc lướt qua trí óc cô, và cô nhận ra thứ thuốc mà hai kẻ này đã nghiện :

Đó là Meth- một loại khác của ma túy, gây chết chẳng khác gì nhau.

3. Chương 3

Bàng hoàng, Lolly lắng nghe tiếng bước chân của Niki khi người phụ nữ đi xuống cầu thang. Tiếng nói trôi lên từ phòng sinh hoạt chung, thoát đầu giận dữ, sau đó êm dịu hơn. Darwin cười lớn. Âm thanh mang đến một cơn rùng mình xuyên qua cơ thể của cô, có vẻ cảnh báo rằng trí não của cô đã cho phép thân thể cô cảm nhận lại, bởi vì cô thỉnh thoảng cảm thấy một cơn đau khủng khiếp suốt từ đầu đến từng ngón chân.

Cô bắt đầu run rẩy. Vai cô và chỗ thương tổn bên sườn từ cú va chạm vào trụ tay vịn cầu thang, vùng da đầu bị đau khi tóc cô bị lôi kéo một cách hằn học, gò má và một bên đầu của cô bị bầm từ cú đập mạnh vào tấm thảm trải sàn nhà. Trái tim của cô đập thành thịch mạnh đến nỗi cô nghĩ có lẽ cô bị bệnh, và cô cảm thấy cả đồ mồ hôi lạnh như băng cùng một lúc.

Choáng. Cô nghĩ, vừa vặn trước khi đầu gối của cô rung rung và cô quy xuống bên cạnh chiếc giường. Điều đó không giúp được gì nhiều. Ánh nhìn của cô chao đảo, như thể thế giới đang xoay tròn, và cô ngã xuống bên cạnh. Cô nằm đó trong đau đớn, cố gắng kiểm soát hơi thở của cô, nhưng thật ra, những âm thanh rời rạc của tiếng thở hổn hển của cô diễn đầy căn phòng thỉnh thoảng.

Biết được điều không ổn không làm cảm giác của cô tốt hơn lên chút nào. Nếu Darwin bước qua cửa vào lúc này, cô hoàn toàn bất lực.

Chúa nhân từ. Cô sẽ làm điều gì ? Cô phải làm điều gì ?

Cô không biết điều cô có thể làm, nhưng có một điều cô biết : Cô thà chết còn hơn để Darwin chạm vào cô lần nữa.

Việc suy nghĩ đẩy cô ngồi lên, và mặc dù đầu cô choáng váng, cô ép buộc bản thân giữ tỉnh táo. Có khả năng rất cao là cô sẽ chết cách nào đó, nhưng cô đáng bị nguyên rửa nếu cô nằm cuộn tròn ở đây, yếu đuối, chờ đợi bọn họ làm bất kỳ điều gì họ muốn với cô. Cô thà bị đông cứng đến chết trong trận bão đá còn hơn chỉ ngồi đây hết như một kẻ ngốc vô dụng.

Một điều cô sẽ không làm là tạo những thứ dễ dàng cho họ. Di chuyển thận trọng như cô có thể, cả vì cô chóng mặt lẫn vì cô không muốn họ nghe thấy cô đi loanh quanh, cô chậm chậm tiến đến cửa và xoay ổ khoá. Niki nói đúng. Ổ khoá quá yếu ớt để có thể cản họ được lâu, nhưng ít ra cô có được giây lát cảnh báo trước khi họ lật tẩy cô .

Với chút may mắn, cô sẽ không ở đây khi họ quyết định quay lại, bởi vì cô thà chấp nhận cơ may của cô với mưa đá hơn với bọn họ. Cô lấy một hơi thở sâu, ước ao đầu cô ngừng quay mòng mòng, và đi đến cửa sổ để nhìn ra ngoài. Phải, chắc chắn đã có băng trên cửa sổ, và ánh sáng nhỏ nhoi đã lịm tắt khi những đám mây nặng trĩu gây ra một buổi hoàng hôn đến sớm. Cô không có nhiều thời gian, vì chần chừ chỉ dẫn đến điều tệ hơn.

Mặt đất bên dưới nhìn có vẻ xa đến mức bản năng cô gào thét lên rằng cô sẽ tự giết mình nếu cô nhảy xuống, nhưng cô không có ý định nhảy. Có một khoảng trống đứng từ cửa sổ phòng cô xuống dưới mặt đất, không có gờ mái nhà hoặc hàng hiên để đỡ cô, nhưng có những khăn trải và một cặp mền mỏng trên giường. Cái mền lông vũ bên dưới có lẽ quá dày và kền càng để sử dụng, nhưng nếu cô cột cái khăn trải dưới cùng,

khăn trải trên cùng với những cái mền, rồi cột sợi thừng tạm thời đó ra ngoài tốt đẹp, cô có thể có đủ độ dài tới mặt đất và trèo xuống an toàn.

Ngay lập tức cô lột toàn bộ những tấm phủ trên giường và bắt đầu cột sợi dây thừng tạm thời của cô. Những tấm khăn trải dễ làm vì chúng mỏng nhất. Cô cột góc tư đầu tiên của chiếc khăn vào chân giường, giật mạnh để chắc chắn cái nút được giữ chặt. Cô chưa bao giờ là nữ hướng đạo sinh, không phải là thủy thủ, không biết một thứ chết tiệt nào về những nút cột ngoại trừ thắt dây giày. Cô chỉ hy vọng rằng một nút cột thông thường kiểu cũ sẽ đủ tốt.

Sau những tấm khăn trải đến hai chiếc mền len mỏng. Cô sẽ ưa thích có một trong những cái mền này để cuộn mình vào trong chúng khi cô bỏ trốn, nhưng cô cần cả hai cái cho độ dài. Vì nơi tốt nhất để cột giữ sợi dây là điểm cuối của chiếc giường và nó là tám, có lẽ mười feet từ cửa sổ. Cô luôn yêu thích sự rộng rãi của ngôi nhà, nhưng bây giờ không gian đó đang chống lại cô. Cô không thể di chuyển chiếc giường, vì nó thu hút sự chú ý nhiều hơn cô muốn. Cô phải thoát ra, và cô phải làm điều đó trong yên lặng.

Khi việc đó đã hoàn tất, cô buộc mình ngồi yên trong một phút, để cho trái tim đang chạy đua của cô có thời gian chậm lại. Cô đang vã mồ hôi một chút, và điều đó không tốt. Một trong những nguyên tắc đầu tiên của việc sống sót trong giá lạnh là không cố gắng quá sức mình, vì sẽ gây ra việc đổ mồ hôi, nó sẽ đông đá trên cơ thể bạn làm cho sự giảm thân nhiệt bắt đầu thậm chí nhanh hơn.

Rồi cô lắc đầu với chính mình. Quý thật, trời đang mưa, bất kỳ cách nào cô cũng sẽ bị ướt. Làm sao mà đôi chút mồ hôi lại có thể làm mọi thứ tệ hơn được? Cô vẫn còn khá run rẩy, rối trí, nhưng hành động được. Cô cần phải hành động nhanh hơn một chút, vì bất kỳ lúc nào bọn họ cũng có thể leo lên những bậc thang đó để kiểm tra cô.

Cô lấy mọi thứ quần áo có thể dùng được ra khỏi tủ và những học ngăn kéo, thả chúng trên giường. Trước khi trèo khỏi cửa sổ, cô cần mặc quần áo trên người nhiều hết sức có thể. Chiếc áo khoác chịu đựng thời tiết nặng và lớn cùng đôi giày ống của cô đều nằm ở dưới lầu, vì thế cơ hội sống sót của cô trong mưa lạnh và băng giá là việc giữ khô ráo lâu hết mức có thể được, và điều đó có nghĩa là nhiều lớp ... nhiều quần áo.

Một cách nhanh chóng, cô đá đôi giày của cô ra, rồi lột bỏ quần jean và áo len dài tay và bắt đầu tròng vào từng lớp một. Cô phải mang một cặp đồ lót dài giữ ấm và cô làm nó trước tiên, rồi bắt đầu mặc áo thun, cái đầu tiên mỏng nhất, những cái rộng hơn bên ngoài. Một áo sơ mi lụa, cái mà cô mặc trong lúc ăn không ngồi rồi, cô đặt nó sang bên để cột lên đầu của cô. Có một cặp áo len cũ, cũng tốt bằng áo len dài tay mà cô đang mặc, nhưng trước khi tròng nó qua những món đồ to cồng kềnh, cô dừng lại để kéo những đôi vớ nhiều như cô có thể trên chân cô.

Giày của cô không phải loại kháng nước; chân cô sẽ bị ướt, không cách nào tránh khỏi. Chỉ có câu hỏi là cô có thể xuống núi được hay không trước khi chứng giảm thân nhiệt giết chết cô. Nếu cô xoay sở được điều đó, cô sẽ phải lo lắng về việc mất đôi chân vì chứng hoại tử do tê cóng.

Chợt một ý tưởng loé lên trong cô, và trong yên lặng nhất có thể, cô lôi vali của cô ra khỏi tủ. Cô đã mang theo một lọ Vaseline (9*), thứ mà cô sử dụng để tháo bỏ Mascara. Cô không bận tâm đến trang điểm từ khi đến đây, vì thế cô gần như quên lấy Vaseline ra khỏi vali. Cảm ơn Trời vì cô đã không làm thế, không thì bây giờ nó đã ở trong phòng tắm dưới sảnh cùng với những đồ dùng vệ sinh khác của cô.

Vaseline kháng nước, đúng không? Ít nhất thì nước không thấm qua, vừa đúng lúc cô cần. Nó có thể không chống được cái lạnh, nhưng cũng giúp đỡ được chút ít.

Cô kéo vớ ra và phủ vaseline lên chân cô, đặc biệt là những ngón chân, rồi kéo vớ lên lại, một đôi khác nữa phủ bên ngoài. Hai đôi vớ là tất cả mà cô có thể xoay sở mà vẫn đặt được chân cô vào trong giày, vì đó là điều bắt buộc.

Kế tiếp đến quần jean, và một cặp quần dài giữ ấm. Khi những chiếc quần dài của cô được mặc, cô phủ vaseline bên ngoài vớ, đặt vào trong giày, rồi bôi phần còn lại vào lớp da thuộc. Đó là sự kháng nước ở chừng mực cô có thể làm cho đôi chân của cô; có lẽ, chỉ có lẽ thôi, nhiều tầng lớp sẽ làm nên bí quyết. Sau khi mặc vào hai chiếc áo len dài tay, cô cảm thấy giống như người bánh xe mập (Michelin man) (10*) nhưng cô đã sẵn sàng để trốn.

Lolly đi nhón chân đến cửa, ép sát tai vào lớp gỗ, nín thở khi cô lắng nghe. Kể xâm nhập dường như ở ngay sát chân thang, nhưng từ nhiều năm sống trong ngôi nhà này cô biết rằng âm thanh đến từ cả phòng sinh hoạt chung ở một bên lẫn phòng ăn phía bên kia vọng lên trên cầu thang bởi vì khi cô còn nhỏ cô thường lắng nghe những bữa tiệc ở tầng dưới.

Cuộc cãi vã nhằm công kích Darwin đã không kéo dài lâu. Tiếng nói bây giờ đã chậm hơn, và lần lượt những tràng cười ngắt quãng làm ớn lạnh xương sống cô. Cô không một phút nào nghĩ rằng cô có thể sống sót được đến buổi sáng. Ngay lúc này Niki đã lên kế hoạch đưa cô đến ngân hàng vào sáng mai để rút ra một số tiền lớn, nhưng kế hoạch sẽ không kéo dài. Một trong bọn họ sẽ trở nên minh mẫn và nhận ra nó không làm việc, hoặc nhận ra họ gặp mưa đá. Một trong bọn họ sẽ mất tự chủ và Lolly sẽ đến với cái chết trước khi trời sáng.

Tiếng nói và tiếng cười ngừng lại. Cô căng tai ra nghe, và sau một lát cô nghe được vài tiếng cầu nhàu và thỉnh thoảng có tiếng rên rỉ. Bao tử cô trào lên, nhưng cảm ơn Chúa, họ đã bận rộn theo cách khác. Bây giờ là lúc tốt nhất để cô thực hiện việc trốn thoát của cô.

Cô nhìn nhanh quanh phòng. Tìm bất cứ thứ gì cô có thể sử dụng được. Chỉ còn lại những chiếc áo gối, nhưng bất kỳ vật che phủ nào cũng tốt hơn không có, vì thế cô tháo chúng ra khỏi những chiếc gối và cột chúng lên trên đầu cô. Áo sơ mi, đồ ngủ của cô được chập lại như chiếc khăn choàng đầu. Phía ngoài cùng cô cột chiếc sơ mi lụa còn lại, và cô đã sẵn sàng để có thể chạy trốn.

Nắm lấy sợi dây thừng tạm bợ của cô. Cô giật mạnh cái nút đã cột chặt sợi dây vào giường thêm một lần nữa. Đi giật lùi về cửa sổ, cô thử giật một cái nút khác, cũng tốt. Chúng dường như đủ chắc; chúng sẽ làm được.

Bây giờ hoặc không bao giờ. Cô mở khoá cửa sổ, đẩy lên trên bằng tay nắm cửa. Không có gì xảy ra. Cô đẩy lần nữa, đặt vào nhiều sức hơn. Vẫn không có gì. Sức chịu đựng rơi khỏi dạ dày của cô. Cái cửa sổ ngu ngốc chết tiệt bị kẹt, và nếu cô không thể tìm được cách làm nó mở được, thì cô cũng bị mắc kẹt. Tuyệt vọng cô túm lấy tay nắm cửa bằng cả hai tay, khuỷu gối xuống, đặt cả sức của chân cô vào sự nỗ lực, và với một âm thanh giống như tiếng rít cánh cửa sổ dờ lên vừa đủ một inch trước khi đứng lại.

Cô ngả đầu dựa vào lớp thủy tinh lạnh lẽo, lơ đãng nhận thấy cách mà cảm giác ớn lạnh áp vào trán cô. Cô có thể làm điều này. Cô phải làm điều này. Nếu cần, cô sẽ đập vỡ kiếng và tiếp nhận khả năng tiếng động có thể bị nghe thấy. Cách này hay cách khác, cô phải thoát ra khỏi ngôi nhà này.

Vài thứ nện thình thịch bên cạnh ngôi nhà, ngay bên dưới cửa sổ, và cô gần như giật mình hoảng hốt. Cô không biết thứ đã gây nên tiếng động, nhưng điều gì xảy ra nếu như Darwin và Niki nghe thấy nó và đến để kiểm tra ? Cô quay đầu lại nhìn chằm chằm vào cửa phòng với sự tê liệt đau đớn, cố gắng để lắng nghe nếu họ đi lên thang, nhưng chỗ này xa khỏi cánh cửa nên cô không thể nghe được điều gì. Điên cuồng, gần như nức nở, cô túm chặt tay nắm cửa sổ và bắt đầu kéo giật dữ dội.

Đầu của một người đàn ông đột ngột ló ra bên kia cửa sổ. Một tiếng la gần như vỡ ra và cô ghen hòng, bịt chặt một tay lên miệng. Cô nhìn chòng chọc, quá khiếp đảm để có thể chuyển động được, và bất ngờ cô nhận ra anh. Trái tim cô nảy lên và đầu gối của cô gần như sụp xuống. Trong giây phút này, sự nhẹ nhõm chảy xuyên qua cô ảm áp như mặt trời mà cô ước ao.

Gabriel McQueen.

4. Chương 4

Vào lúc Gabriel đến chỗ quẹo khỏi đường chính, sự kết hợp giữa mưa và những đám mây thấp làm tăng thêm tính cấp bách rằng anh cần phải bật đèn pha để nhìn cho rõ. Gió đã nhỏ lại, tẻ hơn, quảng vụn đám cây cối và rú rít quanh xe tải. Gió tẻ hại; nó bẻ gãy những cành cây to và cây cối sẽ ngã xuống chẳng bao lâu sau.

Đúng ra anh phải ở lại với Sam, nhưng anh không một lần nghĩ đến việc quay trở lại và đơn giản nói với cha anh rằng anh không thể lên núi. Từ bỏ nhiệm vụ không nằm trong gen di truyền của anh, anh phải đem Lolly khỏi núi dù phải kéo lê cô xuống bằng tóc, thứ chắc chắn không phải là điều cha anh nghĩ đến khi ông đưa anh vào nhiệm vụ này, nhưng cảnh sát trưởng đã không biết Lolly theo cách Gabriel biết Lolly.

Cô luôn là một kẻ ích kỷ ương bướng, mũi hếch lên trời, cam đoan là cô tốt hơn bất kỳ ai khác. Vài đứa trẻ lấy sự trêu chọc làm vui, Lolly không là một trong số chúng. Sự phòng thủ chảy quanh cô như làn sóng. Một lần cô nhìn vào anh với vẻ hoàn toàn khinh bỉ và nói “Đồ sâu bọ!” Anh đã che dấu phản ứng của anh, nhưng bên cạnh đó anh đã điên tiết rằng cô xua đuổi anh quá hoàn hảo chỉ bằng một từ. Anh là con trai cảnh sát trưởng, anh được mến mộ và khoẻ mạnh và lôi cuốn ở mọi nơi, và cô nghĩ rằng anh là một con sâu ư ? Cái quái quỷ gì làm cô nghĩ như thế ? Oh, phải rồi, cô là một Helton, và cô không kết giao với loại người giống anh.

Cô đã giữ cô lánh xa mọi người, không tham gia nhóm, không đến bất kỳ bữa tiệc nào. Ngẫm lại, bây giờ Gabriel tự hỏi phải chăng cô chưa từng được mời đến bữa tiệc nào. Chắc chắn rồi – nhưng chỉ bởi cô là con gái thị trưởng. Không đứa trẻ nào thích cô, và cũng không có lời mời tự nguyện nào dành cho cô ở bất kỳ đâu. Anh không biết điều đó có làm cô phiền lòng không, khi chắc chắn cô không phải là một hội viên của các câu lạc bộ. Chỉ hoạt động học đường mà cô dính líu vào mới giữ cho mũi cô che dấu được trong một quyển sách, nếu như điều đó được tính đến.

Anh tự hỏi, nếu cô vẫn còn cái lối đó – khác biệt và cô độc. Với nhiều năm xa cách, giờ đây anh vẫn thắc mắc điều gì xảy đến đầu tiên : Thái độ của cô hay sự trêu tức. Cha mẹ anh có vẻ khá thích cô, cha anh có lo lắng để đưa anh vào nhiệm vụ này nếu là ai khác không phải Lolly, người ở ngoài vùng phủ sóng và có lẽ không biết việc đang xảy đến không? Harlan McQueen kết bạn lâu năm với nhà Helton, và điều đó không thay đổi chỉ vì nhà Helton đã chuyển đến Florida, đổi bảo đá và tuyết lấy cơn bão nhỏ thỉnh thoảng xảy ra.

Gặp lại cô sau nhiều năm sẽ có thể thú vị. Anh chỉ hy vọng cô sẽ không gây phiền toái trong việc trở về thị trấn cùng anh.

Một thông tin thời tiết mới được phát trên radio, và anh xoay volume để lắng nghe, hiển nhiên là nó cho biết cơn bão đang đến sẽ có diễn biến xấu nhất và nhanh hơn mong đợi. Anh giảm tốc độ, nhìn vào cây cối kiểm tra sự đóng băng. Chắc chắn Lolly phải nhận thấy rằng nên khôn ngoan trong việc rời khỏi ngọn núi này trước khi cô mắc kẹt ở đó - có thể trong nhiều tuần, không có điện. Trừ phi cô có nhiều thực phẩm dự trữ, nếu không cô cũng sẽ không có thức ăn. Nếu có đủ băng phủ ngoài cây cối, một trong số chúng sẽ gây xuống, cản trở đường xá. Việc dọn con đường này không ở mức ưu tiên cao trong hạt vì chỉ có nhà Helton ở đó. Trước đây cũng có đôi căn nhà khác nhưng một căn đã bị cháy cách đây nhiều năm và căn kia nhếch nhác đến mức hạt cấm sử dụng và nó đã bị tháo dỡ.

Dù sao chẳng nữa, anh không muốn phung phí thêm thời gian trong nhiệm vụ này. Anh sẽ làm như anh được bảo, lê mông anh lên núi trong lúc anh có thể. Anh nhớ Sam mỗi ngày nhưng nguyên tắc là anh phải quên mình cho nhiệm vụ. Giờ đây, chú nhóc ở quá gần, việc rời khỏi nó gần như một nỗi đau thể xác.

Con đường có một khúc quanh gấp và anh quẹo lên với tốc độ giảm bớt. Vỗ xe anh trượt trên mặt đường và anh nhắc chân khỏi cần ga, để chiếc xe tải bò từ từ. Con đường đã đóng băng rồi hay anh bị trượt đơn giản vì độ dốc của mặt đường sưng nước? Bộ vỗ xe đi tuyết của anh không đáng trách vì băng đá, không thứ gì làm được, ngoại trừ dây xích, nhưng ngay cả ở đây, trong Maine, không nhiều người có dây xích. Nếu thời tiết là thứ tệ hại đó, điều thông minh phải làm là giữ cái mông của bạn lại và đợi cơn bão qua đi, không ra ngoài như một cuộc đi dạo chủ nhật.

Chết tiệt cô. Sao cô không ở trong một căn nhà có thể dễ dàng đến hơn ? Con đường đáng nguyên rửa này không rộng hơn xe tải của anh bao nhiêu, cây cối xoà ra đường theo một cách làm cho anh phải thận trọng khi anh nhìn trừng trừng vào chúng. Chúng không chỉ gây chết người khi băng đá trở thành tệ hại, mà còn làm cho con đường tồi hơn bằng việc cản trở mọi thứ ánh sáng có thể soi rọi.

Nhiệt kế trong xe anh cho biết nhiệt độ ngoài trời bây giờ là ba mươi hai độ (11*). Tuyệt thật. Vừa vặn hoàn hảo chết tiệt. Ngay khi anh nhìn, bảng hiển thị thông tin điện tử thay đổi thành ba mươi mốt. Khi con đường dốc lên cao hơn, nhiệt độ tiếp tục hạ xuống giống như đeo đá. Thật vậy, đã có băng trên đường. Anh chạy chậm hơn nữa, để tự trọng của chiếc xe tải cung ứng khả năng bám đường mà nó có thể.

Thậm chí việc quay lại không còn là một lựa chọn; xe của anh quá lớn, con đường lại quá hẹp, và phía lề bên trái chẳng có gì ngoài một con dốc thẳng đứng. Chỗ đầu tiên anh có thể quay đầu xe là tại ngôi nhà của Lolly. Anh đã bị mắc kẹt như con chuột trong guồng quay không có cách nào thoát.

Tâm trạng thất vọng và tức giận của anh tăng thêm vài mức. Nếu anh đến đó và không có ai ở nhà, nếu Lolly đã rời đến thị trấn vào buổi chiều và cảnh sát trưởng không được biết, Gabriel sẽ thành một trò cười hoành tráng. Anh không thể trút giận vào cha anh, nhưng Lolly lại là điều khác. Anh thậm chí sẽ sẵn lòng cô để nói với cô rằng cô đúng là một con chồn cái ích kỷ.

Tốt hơn anh nên tìm thấy cô ở ngay nơi mà cô được cho là đang ở, mặc dù, vẫn luôn lạnh nhạt và tách biệt như thế, ngạc nhiên thấy anh xuất hiện trước cửa nhà cô ngay giữa cơn bão khốn kiếp thay vì đang ngồi ở nhà với con trai anh. Quý thật, anh đã mạo hiểm sinh mạng của anh vì cô, và điều đó làm anh giận dữ, bởi anh phải sống sót vì Sam; con trai bé bỏng của anh đã mất mẹ, điều đó đã quá nhiều cho một đứa trẻ bốn tuổi trải qua. Cảm ơn Chúa họ đã có nhau khi Marian qua đời; anh không thể hình dung nổi anh sẽ vượt qua thế nào nếu không có Sam. Bây giờ Sam sẽ ra sao nếu có điều gì đó xảy đến với anh ? Gabriel không thể rũ bỏ được suy nghĩ đó.

Chiếc xe tải chậm chạp trườn lên con đường đèo, nhưng đôi khi anh cảm thấy bánh xe xoay tròn, cảm thấy chiếc xe tải trượt sang bên phải khi mặt đường trở nên trơn hơn. Anh càng lên cao, điều xảy ra càng tệ.

Suy nghĩ đó vừa vận hành thành khi anh chậm chậm đi vào khúc quanh bên tay phải, và đột ngột chiếc xe bắt đầu trượt qua phải. Lần này không phải chỉ vỏ xe bị trượt mà toàn bộ xe chuyển động sang một bên, nghiêng đi trên đường, nhẹ nhàng như nó có thể, đẩy anh vào bên trong khúc quanh. Ngay khi bánh xe bên phải của anh nhấc khỏi mặt đường và vai anh bị đập mạnh, chúng bị tác động bởi lực kéo và bắt đầu xoay anh vòng quanh, ném anh thẳng ra lề đường bên ngoài, nơi không có gì ngoại trừ một vực sâu.

Gabriel kéo mạnh cần số về số không, ngừng bánh xe khỏi sự dẫn động, hướng chiếc xe tải trôi ngược vào bên trong. Anh không có sự truyền động, vì thế việc hãm phanh không phải là một lựa chọn; thật ra anh dùng đà đẩy tới của chiếc xe để lái nó khỏi bờ vực, đến rìa núi. Với một cú nảy mạnh, bánh bên phải phía trước xe vượt qua con mương cạn, chạy dọc theo lề đường và thúc thanh cản xe của anh vào bờ đất xấp xỉ, làm anh dừng lại.

Nguyên rửa vận rủi, anh nhìn chằm chằm xuyên qua tấm kính lái đóng băng vào con đường phía trước.

Không có cách nào chiếc xe tải của anh lên được ngọn đồi đó, không có cách nào dù cho anh có cố gắng. Mưa vẫn đang rơi, một cơn mưa dịu nhẹ kinh hoàng không đủ nặng để chảy thành giọt, nhưng ít nhất cũng khiến cho một lượng lớn băng hình thành trên cây cối. Không, đây là cơn mưa tồi tệ nhất có thể xảy ra, một cơn mưa chậm, nhẹ nhàng, mà không khí lạnh có thể làm đóng băng trước khi nó có thể trượt qua khỏi lá và những cành cây, và làm cho đường xá không thể lái xe qua được. Với tâm trạng chán nản, anh nhìn qua vai về con đường phía sau anh, liên tưởng đến vài thứ của những ngọn đồi và những khúc quanh mà anh đã từng trải qua.

Chết tiệt, khốn kiếp, chó chết ! Nếu anh về đến thị trấn sớm hơn một giờ, anh đã có thể đến ngôi nhà Helton và trở về mà không gặp vấn đề gì. Nếu anh trở về trễ hơn một giờ, đã không thể sẵn sàng để thực hiện đến mức như thế này. Thật vậy, anh trở về vừa đúng lúc để lê cái móng của anh mắc kẹt ở lưng chừng ngọn núi này.

Cứt thật. Anh phải lợi bộ hết phần đường còn lại thôi.

Anh đổi chiếc nón bốn mùa của anh lấy chiếc nón len để có thể phủ xuống qua tai, tự đánh vật với chiếc áo poncho có mũ trùm mà mẹ anh đưa cho anh - chiếc Ford là một chiếc xe tải lớn, nhưng anh là một gã khổng lồ và anh cần nhiều không gian hơn - rồi kéo mạnh những chiếc găng tay. Đôi giày ống của anh cũng kháng nước và ẩm áp, do vậy ít ra anh cũng đã ăn mặc không tệ cho thời tiết này.

Anh tóm lấy đèn pin và ra khỏi xe, đóng sầm cửa với một vẻ tức giận, vẫn tiếp tục nguyên rửa. Anh dùng mọi từ ngữ và những biến tấu mà anh nghe được trong những năm tháng quân ngũ, chúng khá nhiều. Tại sao không ? Không ai có thể nghe được anh, bởi vì mọi người với trí óc minh mẫn của họ đều ở trong nhà, sẵn sàng cho cơn bão. Trừ anh. Không. Anh buộc phải ra ngoài trong cơn bão khốn kiếp, chơi trò Dudley chính trực. (12*)

Anh thụt đầu xuống, kéo chiếc mũ len xuống thấp để bảo vệ tai, cột chặt dải rút trên chiếc mũ trùm của áo poncho để gió không thổi nó lật ra sau. Điều cuối cùng anh cần là đầu anh bị ướt. Di chuyển đến rìa đường, nơi có bờ hẹp, đầy cỏ dại, đem lại cho anh một bề mặt để đi bộ tốt hơn là con đường trơn trượt; anh lê bước, nhận ra -với một hòn sỏi trong ruột anh- rằng anh sẽ phí cả đêm ở nhà Helton. Bây giờ, chẳng có cách nào anh đi được xuống núi nữa, không, trừ phi anh quyết định đi bộ - và đi bộ trở về thị trấn trong cơn bão sẽ nguy hiểm, gần như tự sát, ít nhất là vào lúc này. Sau khi mưa dứt, việc đi bộ có thể khả thi hơn. Tiêu phí một đêm với Lolly Helon - người chắc chắn mù quáng vô vị - vẫn là lựa chọn tốt hơn... một chút. Hơn nữa, chỉ lời dặn dò của Sam cũng làm nghiêng sự cân nhắc về phía ở lại.

Việc giữ thăng bằng, ngay cả ở chỗ vại cỏ, cũng gian nan hơn anh tưởng. Quý thật, làm thế nào mà anh có thể đi được xa như anh đã làm mà không cần rời khỏi con đường ? Đôi lúc, khi anh trượt chân, anh phải túm lấy một trong những cành cây nhô ra để giữ cho anh đứng vững. Ý thức về một điềm báo tác động đột ngột trên anh khi anh lia ánh đèn pin vào đám cành cây và nhận ra một lớp băng đã bao phủ chúng.

Ít ra anh đã đến được đỉnh đồi. Con đường đã nghiêng xuống ở đó, rồi uốn quanh lần nữa, khi anh nhìn ra xa hơn, anh thấy ánh sáng từ ngôi nhà Helton. Vậy, sau rốt, cô có ở đó, và đã không di tản sớm hơn trong ngày. Anh không biết có nên vui vì chuyến đi ngu ngốc của anh đã không trở thành vô ích, hay giận dữ vì đã phải làm nó. Cả hai. Có lẽ thế. Anh đã bực bội, và anh có ý định giữ nguyên sự bực bội đó.

Mặc dù anh nhìn thấy ánh đèn, căn nhà vẫn còn cách xa khoảng gần hai trăm yard (13*), tọa lạc về phía bên phải trong một khoảng rừng trống, được bao quanh ba mặt bởi rừng cây. Vì anh đã lên đến đỉnh, gần như thế, anh nhận ra, ngọn núi đã che chở anh tránh khỏi luồng gió băng giá nhiều cỡ nào, bởi vì bây giờ nó liên tục giáng vào anh mạnh đến nỗi anh loạng choạng lui lại. Rồi nó dịu đi, trước khi một cơn gió mạnh khác tông vào anh. Mặc dù anh có nhiều lớp quần áo và chiếc poncho giữ cho anh khô ráo, ngọn gió len lỏi qua cơ thể của anh xua đi hơi ấm và anh run mình.

Anh đã để lại hai bình giữ nhiệt trong xe tải. Tuyệt thế đấy. Anh cần nhiều hơn một tách cà phê ngon lành chết tiệt ngay bây giờ, nhưng không cách nào anh trở lại lấy chúng được. Anh lau sạch những mảnh băng tinh thể gió thổi đến bám trên mặt anh. Có lẽ kẹo que Lollipop có cà phê. Nếu cô có, chắc chắn nó có đôi chút hương vị khó ngửi, nhưng vì nó nóng, anh sẽ uống được.

Đó là vẻ kiêu căng mà cô đã để lại trong anh.

Khi Gabriel đến gần căn nhà, anh kéo lại cơn giận của anh, chút ít. Nhiều năm đã trôi qua từ khi Lolly là một cô bé ương bướng, hờn hĩnh và ích kỷ mà anh nhớ. Anh đã không như xưa, và chắc là cô cũng không. Đó không phải lỗi của cô khi cảnh sát trưởng là một quái nhân có quyền lực ở nơi mà người của ông được quan tâm đến. Phần lớn sĩ quan cảnh sát ra vẻ quan tâm đến những người bỏ phiếu cho mình nhằm chăm lo cho bản thân cho đến khi được khai báo khác. Không phải Harlan MacQueen.

Tất cả đèn ở tầng dưới được bật sáng, dù chỉ có một cái ở tầng trên, trong căn phòng phía trước bên phải. Có một chiếc Mercedes SUV đậu bên cạnh hàng hiên phía trước, và phía sau nó là chiếc Blazer cũ, tả tơi. Anh có thể nhận ra Lolly lái chiếc Mercedes, nhưng chiếc Blazer thuộc về kẻ quái nào ?

Cứt thật. Có lẽ cô ta có vài cuộc hẹn hò lãng mạn. Bây giờ anh biết làm gì đây ? Cô ấy sẽ không muốn bị phá đám, và chắc như quỷ là anh cũng không muốn làm bất cứ việc phá đám nào. Dù thế, anh còn một lựa chọn khác là lợi bộ trở lại xe tải và phí phạm cả đêm ở đó, hy vọng có đủ xăng trong bình chứa cho xe nổ máy suốt đêm để anh không bị đóng băng đến chết, và trong lúc đó, cầu nguyện rằng anh - và chiếc xe tải - không bị đè bẹp bởi một cành cây to rơi xuống. Vì thế anh cho rằng Lollipop phải bị phá đám.

Cục cứt khô !

Rồi anh cau mày nhìn hai chiếc xe. Có gì đó khác thường. Tại sao chiếc Mercedes lại đậu ở ngoài trời trong một cơn mưa đá, khi gara nằm ngay ở đó, phía sau căn nhà ? Sao cô không đậu xe bên trong gara để bảo vệ xe của cô ?

Theo bản năng, anh tắt đèn pin.

Trước khi bước lên bậc cấp của hiên trước, Gabriel trượt vào bóng tối, và đến một chỗ nghỉ chân bằng gỗ. Băng đá nhảy múa quanh anh, bắn tới tấp vào mặt anh, bám vào áo choàng, giày ống và găng tay của anh. Có điều gì đó không đúng. Anh đã trải qua một thời gian dài trong việc thực thi pháp luật, dẫu là kiểu cách

quân nhân, và anh đã học cách lắng nghe bản năng. Ngay lúc này, mọi thứ trong anh đang mách bảo anh rằng anh đang tiến đến gần mối hiểm nguy. Có lẽ chẳng có gì khác hơn vài việc vớ vẩn, nhưng anh muốn chắc chắn trước khi anh gõ cửa. Ít ra cha anh đã sai lầm rằng Lolly ở đây một mình.

Dấu mình trong bóng tối, Gabriel di chuyển đến chỗ cuối hàng hiên và bước lên bậc. Nó là một hàng hiên bằng gỗ cũ kỹ, và anh bước cẩn thận, vào cạnh của tấm ván lót, nơi ít có khả năng phát ra tiếng cọt két. Anh không lại gần cửa sổ, nhưng di chuyển vòng quanh cho đến khi anh có thể nhìn xuyên qua tấm màn treo mở hé vào trong phòng sinh hoạt chung, nơi nhiều ngọn đèn cháy sáng, cho thấy rõ một người đàn ông và một người đàn bà ở đó.

Người đàn ông có vẻ như thể hẳn thuộc hạng bá vợ. Hẳn lười thôi, gầy gò, có cái nhìn hung tợn, và ăn mặc như hẳn bị bọc vào trong quần áo, cứ như hẳn đã bị mất đi trọng lượng - hoặc như thế, hoặc quần áo không phải của hẳn. Người đàn bà, Gabriel chỉ nhìn thấy phía sau, cũng gầy đau đớn, mái tóc màu tối suông đuốt xoã phía sau lưng, chiếc quần Jeans lỗi mốt bao lấy nơi có lẽ là mông ả.

Tóc Lolly màu nâu, nhưng chẳng lẽ cô mất tới bốn mươi pound (14*) và kết giao với một kẻ thua cuộc ? Gabriel xem xét không gian của căn phòng, ánh mắt anh rơi xuống những vật dụng cá nhân bày ra trên bàn cà phê. Cút thật ! Anh biết thứ anh đang nhìn thấy, và ruột anh thắt lại. Nếu đó là cô, thì cô phải đang dùng meth. Chẳng ngạc nhiên gì khi cô gầy đến đau đớn.

Không cách nào sai được. Cha anh đã lưu ý vài thứ giống vậy, ông sẽ phải biết Lolly có vướng vào meth hay không. Ma túy đang tiến hành tàn phá khắp nơi trong đất nước, và ngay trong quân đội, anh đã phải xử lý những tên dê tiện. Nó biến người sử dụng thành kẻ tàn phế, huỷ hoại răng của họ, lấy đi cuộc sống của họ, và chẳng bao lâu sẽ giết chết họ.

Gã đàn ông tiến lại chộp lấy ả đàn bà, vào ngay mông của ả, thay vì bị xúc phạm, ả cười to. Gabriel nghe tiếng cười thô tục, rồn rảng khi ả ngã vào người bạn tình. Một bàn tay đưa lên và anh nhìn thấy khẩu súng ả mang theo; nó là một khẩu súng lục ổ quay, một khẩu súng lớn, cỡ nòng 36 hoặc thậm chí 44 ly. Chất adrenaline khuấy trộn trong mạch máu của anh, tăng cao dữ dội sự cảnh giác của anh. Anh đã không mang vũ khí theo cùng; thậm chí chẳng hề nghĩ ra anh cần đến đây với vũ trang.

Ả đàn bà mang vũ khí quay lại, và anh bước lùi ra sau đủ để ả không thể thấy anh xuyên qua cửa sổ. Một lần sóng nhẹ nhõm xâm chiếm anh. Gương mặt góc cạnh, gầy ốm, bị huỷ hoại không thuộc về bất cứ ai mà anh biết. Có thể đã nhiều năm từ khi anh gặp Lolly, nhưng không ai có thể thay đổi nhiều đến vậy, ngay cả với meth. Đó không phải là Lolly.

Điều đó không có nghĩa là cô trong sạch. Những kẻ này có phải là bạn bè của cô không? Lolly Helton có thay đổi theo cách nào khác, có lẽ không phải diện mạo, nhưng là kiểu người mà cô trở thành không ? Nếu Lolly Helton trở thành một kẻ dê tiện và bị vướng vào đồng phân này, anh thà quay lại và tìm kiếm cơ may của anh trong chiếc xe tải. Anh có thể làm được gì ? Dù sao đi nữa, anh không nghĩ cặp đôi trong phòng sinh hoạt chung sẽ tử tế khi bị phá đám. Người sử dụng Meth rất hung tợn, không đoán trước được. Chúng chắc chắn sẽ bắn vào anh ngay khi anh gõ cửa.

Nhưng Lolly ở đâu ? Anh không thể bỏ đi mà không tự mình trông thấy Lolly ra sao. Chiếc Mercedes bỏ lại ngoài trời trong cơn bão khiến anh bứt rứt. Có thể nào hai kẻ này đã trấn áp cô, rồi giết cô không? Với dân nghiện meth, bất kỳ điều gì cũng có thể xảy đến, và không điều gì của chúng là tốt đẹp.

Nhớ lại ánh sáng phản chiếu trên lầu, anh rời khỏi hàng hiên yên lặng như khi anh bước lên, bước lùi cho đến khi anh có thể nhìn thấy cửa sổ. Màn cửa được kéo trên cửa sổ phía trước, vì thế anh đi vòng đến cạnh ngôi nhà. Ít nhất màn cửa trên cửa sổ đó được mở. Anh phải di chuyển khá xa vào trong sân để anh có thể nhìn xuyên qua cửa sổ tầng hai ... và cô ở đó.

Lolly đang di chuyển quanh căn phòng, đôi khi đi ngang qua cửa sổ, gương mặt cô không gầy và không bị tàn phá, như cặp đôi dưới lầu, ngay cả từ chỗ này anh cũng có thể trông thấy cô đang mãi mê vào ... thứ gì đó. Cô mặc vào một chiếc áo len dài tay mặc dù chắc chắn là cô đã mặc vài thứ trông kỳ dị không ra hình thù gì và sưng phồng.

Như thể cô đang mặc mọi thứ quần áo mà cô có thể tìm thấy.

Như thể cô đang chuẩn bị cho một cuộc đào thoát.

Gabriel hít một hơi thở sâu, lờ đi sự giá lạnh lùa vào phổi anh và cơn ớn lạnh bủa vây anh. Chết tiệt! Cha anh đã đúng. Một lần nữa. Lolly cần được giải cứu.

Anh nhìn vào căn gara tách biệt. Có lẽ anh có thể tìm thấy một cái thang ở đó.

Vào lúc Gabriel đến chỗ quẹo khỏi đường chính, sự kết hợp giữa mưa và những đám mây thấp làm tăng thêm tính cấp bách rằng anh cần phải bật đèn pha để nhìn cho rõ. Gió đã nhỏ lên, tệ hơn, quãng vắng đám cây cối và rú rít quanh xe tải. Gió tệ hại; nó bẻ gãy những cành cây to và cây cối sẽ ngã xuống chẳng bao lâu sau.

Đúng ra anh phải ở lại với Sam, nhưng anh không một lần nghĩ đến việc quay trở lại và đơn giản nói với cha anh rằng anh không thể lên núi. Từ bỏ nhiệm vụ không nằm trong gen di truyền của anh, anh phải đem Lolly khỏi núi dù phải kéo lê cô xuống bằng tóc, thứ chắc chắn không phải là điều cha anh nghĩ đến khi ông đưa anh vào nhiệm vụ này, nhưng cảnh sát trưởng đã không biết Lolly theo cách Gabriel biết Lolly.

Cô luôn là một kẻ ích kỷ ương bướng, mũi hếch lên trời, cam đoan là cô tốt hơn bất kỳ ai khác. Vài đứa trẻ lấy sự trêu chọc làm vui, Lolly không là một trong số chúng. Sự phòng thủ chảy quanh cô như làn sóng. Một lần cô nhìn vào anh với vẻ hoàn toàn khinh bỉ và nói “Đồ sâu bọ!” Anh đã che dấu phản ứng của anh, nhưng bên cạnh đó anh đã diên tiết rằng cô xua đuổi anh quá hoàn hảo chỉ bằng một từ. Anh là con trai cảnh sát trưởng, anh được mền mọ và khoẻ mạnh và lòi cuồn ở mọi nơi, và cô nghĩ rằng anh là một con sâu ư? Cái quái quỷ gì làm cô nghĩ như thế? Oh, phải rồi, cô là một Helton, và cô không kết giao với loại người giống anh.

Cô đã giữ cô lánh xa mọi người, không tham gia nhóm, không đến bất kỳ bữa tiệc nào. Ngẫm lại, bây giờ Gabriel tự hỏi phải chăng cô chưa từng được mời đến bữa tiệc nào. Chắc chắn rồi – nhưng chỉ bởi cô là con gái thị trưởng. Không đứa trẻ nào thích cô, và cũng không có lời mời tự nguyện nào dành cho cô ở bất kỳ đâu. Anh không biết điều đó có làm cô phiền lòng không, khi chắc chắn cô không phải là một hội viên của các câu lạc bộ. Chỉ hoạt động học đường mà cô dính líu vào mới giữ cho mũi cô che dấu được trong một quyển sách, nếu như điều đó được tính đến.

Anh tự hỏi, nếu cô vẫn còn cái lối đó – khác biệt và cô độc. Với nhiều năm xa cách, giờ đây anh vẫn thắc mắc điều gì xảy đến đầu tiên: Thái độ của cô hay sự trêu tức. Cha mẹ anh có vẻ khá thích cô, cha anh có lo lắng để đưa anh vào nhiệm vụ này nếu là ai khác không phải Lolly, người ở ngoài vùng phủ sóng và có lẽ không biết việc đang xảy đến không? Harlan McQueen kết bạn lâu năm với nhà Helton, và điều đó không thay đổi chỉ vì nhà Helton đã chuyển đến Florida, đổi bảo đá và tuyết lấy cơn bão nhỏ thỉnh thoảng xảy ra.

Gặp lại cô sau nhiều năm sẽ có thể thú vị. Anh chỉ hy vọng cô sẽ không gây phiền toái trong việc trở về thị trấn cùng anh.

Một thông tin thời tiết mới được phát trên radio, và anh xoay volume để lắng nghe, hiển nhiên là nó cho biết cơn bão đang đến sẽ có diễn biến xấu nhất và nhanh hơn mong đợi. Anh giảm tốc độ, nhìn vào cây cối kiểm tra sự đóng băng. Chắc chắn Lolly phải nhận thấy rằng nên khôn ngoan trong việc rời khỏi ngọn núi này trước khi cô mắc kẹt ở đó - có thể trong nhiều tuần, không có điện. Trừ phi cô có nhiều thực phẩm dự trữ, nếu không cô cũng sẽ không có thức ăn. Nếu có đủ băng phủ ngoài cây cối, một trong số chúng sẽ gãy xuống, cản trở đường xá. Việc dọn con đường này không ở mức ưu tiên cao trong hạt vì chỉ có nhà Helton ở đó. Trước đây cũng có đôi căn nhà khác nhưng một căn đã bị cháy cách đây nhiều năm và căn kia nhếch nhác đến mức hạt cấm sử dụng và nó đã bị tháo dỡ.

Dù sao chẳng nữa, anh không muốn phung phí thêm thời gian trong nhiệm vụ này. Anh sẽ làm như anh được bảo, lê mông anh lên núi trong lúc anh có thể. Anh nhớ Sam mỗi ngày nhưng nguyên tắc là anh phải quên mình cho nhiệm vụ. Giờ đây, chú nhóc ở quá gần, việc rời khỏi nó gần như một nỗi đau thể xác.

Con đường có một khúc quanh gấp và anh quẹo lên với tốc độ giảm bớt. Vỏ xe anh trượt trên mặt đường và anh nhắc chân khỏi cần ga, để chiếc xe tải bò từ từ. Con đường đã đóng băng rồi hay anh bị trượt đơn giản vì độ dốc của mặt đường sưng nước? Bộ vỏ xe đi tuyết của anh không đáng trách vì băng đá, không thứ gì làm được, ngoại trừ dây xích, nhưng ngay cả ở đây, trong Maine, không nhiều người có dây xích. Nếu thời tiết là thứ tệ hại đó, điều thông minh phải làm là giữ cái mông của bạn lại và đợi cơn bão qua đi, không ra ngoài như một cuộc đi dạo chủ nhật.

Chết tiệt cô. Sao cô không ở trong một căn nhà có thể dễ dàng đến hơn ? Con đường đáng nguyên rửa này không rộng hơn xe tải của anh bao nhiêu, cây cối xoà ra đường theo một cách làm cho anh phải thận trọng khi anh nhìn trừng trừng vào chúng. Chúng không chỉ gây chết người khi băng đá trở thành tệ hại, mà còn làm cho con đường tối hơn bằng việc cản trở mọi thứ ánh sáng có thể soi rọi.

Nhiệt kế trong xe anh cho biết nhiệt độ ngoài trời bây giờ là ba mươi hai độ (11*). Tuyệt thật. Vừa vặn hoàn hảo chết tiệt. Ngay khi anh nhìn, bảng hiển thị thông tin điện tử thay đổi thành ba mươi mốt. Khi con đường dốc lên cao hơn, nhiệt độ tiếp tục hạ xuống giống như đeo đá. Thật vậy, đã có băng trên đường. Anh chạy chậm hơn nữa, để tự trọng của chiếc xe tải cung ứng khả năng bám đường mà nó có thể.

Thậm chí việc quay lại không còn là một lựa chọn; xe của anh quá lớn, con đường lại quá hẹp, và phía lề bên trái chẳng có gì ngoài một con dốc thẳng đứng. Chỗ đầu tiên anh có thể quay đầu xe là tại ngôi nhà của Lolly. Anh đã bị mắc kẹt như con chuột trong guồng quay không có cách nào thoát.

Tâm trạng thất vọng và tức giận của anh tăng thêm vài mức. Nếu anh đến đó và không có ai ở nhà, nếu Lolly đã rời đến thị trấn vào buổi chiều và cảnh sát trưởng không được biết, Gabriel sẽ thành một trò cười hoành tráng. Anh không thể trút giận vào cha anh, nhưng Lolly lại là điều khác. Anh thậm chí sẽ sẵn lòng cô để nói với cô rằng cô đúng là một con chồn cái ích kỷ.

Tốt hơn anh nên tìm thấy cô ở ngay nơi mà cô được cho là đang ở, mặc dù, vẫn luôn lạnh nhạt và tách biệt như thế, ngạc nhiên thấy anh xuất hiện trước cửa nhà cô ngay giữa cơn bão khốn kiếp thay vì đang ngồi ở nhà với con trai anh. Quỷ thật, anh đã mạo hiểm sinh mạng của anh vì cô, và điều đó làm anh giận dữ, bởi anh phải sống sót vì Sam; con trai bé bỏng của anh đã mất mẹ, điều đó đã quá nhiều cho một đứa trẻ bốn tuổi trải qua. Cảm ơn Chúa họ đã có nhau khi Marian qua đời; anh không thể hình dung nổi anh sẽ vượt qua thế nào nếu không có Sam. Bây giờ Sam sẽ ra sao nếu có điều gì đó xảy đến với anh ? Gabriel không thể rũ bỏ được suy nghĩ đó.

Chiếc xe tải chậm chạp trườn lên con đường đèo, nhưng đôi khi anh cảm thấy bánh xe xoay tròn, cảm thấy chiếc xe tải trượt sang bên phải khi mặt đường trở nên trơn hơn. Anh càng lên cao, điều xảy ra càng tệ.

Suy nghĩ đó vừa vặn hình thành khi anh chậm chậm đi vào khúc quanh bên tay phải, và đột ngột chiếc xe bắt đầu trượt qua phải. Lần này không phải chỉ vỏ xe bị trượt mà toàn bộ xe chuyển động sang một bên, nghiêng đi trên đường, nhẹ nhàng như nó có thể, đẩy anh vào bên trong khúc quanh. Ngay khi bánh xe bên phải của anh nhấc khỏi mặt đường và vai anh bị đập mạnh, chúng bị tác động bởi lực kéo và bắt đầu xoay anh vòng quanh, ném anh thẳng ra lề đường bên ngoài, nơi không có gì ngoại trừ một vực sâu.

Gabriel kéo mạnh cần số về số không, ngừng bánh xe khỏi sự dẫn động, hướng chiếc xe tải trôi ngược vào bên trong. Anh không có sự truyền động, vì thế việc hãm phanh không phải là một lựa chọn; thật ra anh dùng đà đẩy tới của chiếc xe để lái nó khỏi bờ vực, đến rìa núi. Với một cú nảy mạnh, bánh bên phải phía trước xe vượt qua con mương cạn, chạy dọc theo lề đường và thúc thanh cản xe của anh vào bờ đất xốp dơ bẩn, làm anh dừng lại.

Nguyên rửa vận rủi, anh nhìn chằm chằm xuyên qua tấm kính lái đóng băng vào con đường phía trước.

Không có cách nào chiếc xe tải của anh lên được ngọn đồi đó, không có cách nào dù cho anh có cố gắng. Mưa vẫn đang rơi, một cơn mưa dịu nhẹ kinh hoàng không đủ nặng để chảy thành giọt, nhưng ít nhất cũng khiến cho một lượng lớn băng hình thành trên cây cối. Không, đây là cơn mưa tồi tệ nhất có thể xảy ra, một cơn mưa chậm, nhẹ nhàng, mà không khí lạnh có thể làm đóng băng trước khi nó có thể trượt qua khỏi lá và những cành cây, và làm cho đường xá không thể lái xe qua được. Với tâm trạng chán nản, anh nhìn qua vai về con đường phía sau anh, liên tưởng đến vài thứ của những ngọn đồi và những khúc quanh mà anh đã từng trải qua.

Chết tiệt, khốn kiếp, chó chết ! Nếu anh về đến thị trấn sớm hơn một giờ, anh đã có thể đến ngôi nhà Helton và trở về mà không gặp vấn đề gì. Nếu anh trở về trễ hơn một giờ, đã không thể sẵn sàng để thực hiện đến mức như thế này. Thật vậy, anh trở về vừa đúng lúc để lê cái móng của anh mắc kẹt ở lưng chừng ngọn núi này.

Cứ thật. Anh phải lội bộ hết phần đường còn lại thôi.

Anh đổi chiếc nón bốn mùa của anh lấy chiếc nón len để có thể phủ xuống qua tai, tự đánh vật với chiếc áo poncho có mũ trùm mà mẹ anh đưa cho anh - chiếc Ford là một chiếc xe tải lớn, nhưng anh là một gã khổng lồ và anh cần nhiều không gian hơn - rồi kéo mạnh những chiếc găng tay. Đôi giày ống của anh cũng kháng nước và ấm áp, do vậy ít ra anh cũng đã ăn mặc không tệ cho thời tiết này.

Anh tóm lấy đèn pin và ra khỏi xe, đóng sầm cửa với một vẻ tức giận, vẫn tiếp tục nguyên rửa. Anh dùng mọi từ ngữ và những biến tấu mà anh nghe được trong những năm tháng quân ngũ, chúng khá nhiều. Tại sao không ? Không ai có thể nghe được anh, bởi vì mọi người với trí óc minh mẫn của họ đều ở trong nhà, sẵn sàng cho cơn bão. Trừ anh. Không. Anh buộc phải ra ngoài trong cơn bão khốn kiếp, chơi trò Dudley chính trực. (12*)

Anh thụt đầu xuống, kéo chiếc mũ len xuống thấp để bảo vệ tai, cột chặt dải rút trên chiếc mũ trùm của áo poncho để gió không thổi nó lật ra sau. Điều cuối cùng anh cần là đầu anh bị ướt. Di chuyển đến rìa đường, nơi có bờ hẹp, đầy cỏ dại, đem lại cho anh một bề mặt để đi bộ tốt hơn là con đường trơn trượt; anh lê bước, nhận ra -với một hòn sỏi trong ruột anh- rằng anh sẽ phí cả đêm ở nhà Helton. Bây giờ, chẳng có cách nào anh đi được xuống núi nữa, không, trừ phi anh quyết định đi bộ - và đi bộ trở về thị trấn trong cơn bão sẽ nguy hiểm, gần như tự sát, ít nhất là vào lúc này. Sau khi mưa dứt, việc đi bộ có thể khả thi hơn. Tiêu phí một đêm với Lolly Helon - người chắc chắn mù quáng vô vị - vẫn là lựa chọn tốt hơn... một chút. Hơn nữa, chỉ lời dăn dò của Sam cũng làm nghiêng sự cân nhắc về phía ở lại.

Việc giữ thăng bằng, ngay cả ở chỗ vại cỏ, cũng gian nan hơn anh tưởng. Quỷ thật, làm thế nào mà anh có thể đi được xa như anh đã làm mà không cần rời khỏi con đường ? Đôi lúc, khi anh trượt chân, anh phải túm lấy một trong những cành cây nhỏ ra để giữ cho anh đứng vững. Ý thức về một điềm báo tác động đột ngột trên anh khi anh lia ánh đèn pin vào đám cành cây và nhận ra một lớp băng đã bao phủ chúng.

Ít ra anh đã đến được đỉnh đồi. Con đường đã nghiêng xuống ở đó, rồi uốn quanh lần nữa, khi anh nhìn ra xa hơn, anh thấy ánh sáng từ ngôi nhà Helton. Vậy, sau rốt, cô có ở đó, và đã không đi tản sớm hơn trong ngày. Anh không biết có nên vui vì chuyến đi ngu ngốc của anh đã không trở thành vô ích, hay giận dữ vì đã phải làm nó. Cả hai. Có lẽ thế. Anh đã bực bội, và anh có ý định giữ nguyên sự bực bội đó.

Mặc dù anh nhìn thấy ánh đèn, căn nhà vẫn còn cách xa khoảng gần hai trăm yard (13*), tọa lạc về phía bên phải trong một khoảng rừng trống, được bao quanh ba mặt bởi rừng cây. Vì anh đã lên đến đỉnh, gần như thế, anh nhận ra, ngọn núi đã che chở anh tránh khỏi luồng gió băng giá nhiều cỡ nào, bởi vì bây giờ nó liên tục giáng vào anh mạnh đến nỗi anh loạng choạng lui lại. Rồi nó dịu đi, trước khi một cơn gió mạnh khác tổng vào anh. Mặc dù anh có nhiều lớp quần áo và chiếc poncho giữ cho anh khô ráo, ngọn gió len lỏi qua cơ thể của anh xua đi hơi ấm và anh run mình.

Anh đã để lại hai bình giữ nhiệt trong xe tải. Tuyệt thế đấy. Anh cần nhiều hơn một tách cà phê ngon lành chết tiệt ngay bây giờ, nhưng không cách nào anh trở lại lấy chúng được. Anh lau sạch những mảnh băng tinh thể gió thổi đến bám trên mặt anh. Có lẽ kẹo que Lollipop có cà phê. Nếu cô có, chắc chắn nó có đôi chút hương vị khó ngửi, nhưng vì nó nóng, anh sẽ uống được.

Đó là vẻ kiêu căng mà cô đã để lại trong anh.

Khi Gabriel đến gần căn nhà, anh kéo lại cơn giận của anh, chút ít. Nhiều năm đã trôi qua từ khi Lolly là một cô bé ương bướng, hờn hĩnh và ích kỷ mà anh nhớ. Anh đã không như xưa, và chắc là cô cũng không. Đó không phải lỗi của cô khi cảnh sát trưởng là một quái nhân có quyền lực ở nơi mà người của ông được quan tâm đến. Phần lớn sĩ quan cảnh sát ra về quan tâm đến những người bỏ phiếu cho mình nhằm chăm lo cho bản thân cho đến khi được khai báo khác. Không phải Harlan MacQueen.

Tất cả đèn ở tầng dưới được bật sáng, dù chỉ có một cái ở tầng trên, trong căn phòng phía trước bên phải. Có một chiếc Mercedes SUV đậu bên cạnh hàng hiên phía trước, và phía sau nó là chiếc Blazer cũ, tả tơi. Anh có thể nhận ra Lolly lái chiếc Mercedes, nhưng chiếc Blazer thuộc về kẻ quái nào ?

Cứt thật. Có lẽ cô ta có vài cuộc hẹn hò lãng mạn. Bây giờ anh biết làm gì đây ? Cô ấy sẽ không muốn bị phá đám, và chắc như quỷ là anh cũng không muốn làm bất cứ việc phá đám nào. Dù thế, anh còn một lựa chọn khác là lợi bộ trở lại xe tải và phí phạm cả đêm ở đó, hy vọng có đủ xăng trong bình chứa cho xe nổ máy suốt đêm để anh không bị đóng băng đến chết, và trong lúc đó, cầu nguyện rằng anh - và chiếc xe tải - không bị đè bẹp bởi một cành cây to rơi xuống. Vì thế anh cho rằng Lollipop phải bị phá đám.

Cục cứt khô !

Rồi anh cau mày nhìn hai chiếc xe. Có gì đó khác thường. Tại sao chiếc Mercedes lại đậu ở ngoài trời trong một cơn mưa đá, khi gara nằm ngay ở đó, phía sau căn nhà ? Sao cô không đậu xe bên trong gara để bảo vệ xe của cô ?

Theo bản năng, anh tắt đèn pin.

Trước khi bước lên bậc cấp của hiên trước, Gabriel trượt vào bóng tối, và đến một chỗ nghỉ chân bằng gỗ. Bằng đá nhảy múa quanh anh, bắn tới tấp vào mặt anh, bám vào áo choàng, giày ống và găng tay của anh. Có điều gì đó không đúng. Anh đã trải qua một thời gian dài trong việc thực thi pháp luật, dấu là kiểu cách quân nhân, và anh đã học cách lắng nghe bản năng. Ngay lúc này, mọi thứ trong anh đang mách bảo anh rằng anh đang tiến đến gần mối hiểm nguy. Có lẽ chẳng có gì khác hơn vài việc vớ vẩn, nhưng anh muốn chắc chắn trước khi anh gõ cửa. Ít ra cha anh đã sai lầm rằng Lolly ở đây một mình.

Dấu mình trong bóng tối, Gabriel di chuyển đến chỗ cuối hàng hiên và bước lên bậc. Nó là một hàng hiên bằng gỗ cũ kỹ, và anh bước cẩn thận, vào cạnh của tấm ván lót, nơi ít có khả năng phát ra tiếng cọt két. Anh không lại gần cửa sổ, nhưng di chuyển vòng quanh cho đến khi anh có thể nhìn xuyên qua tấm màn treo mở hé vào trong phòng sinh hoạt chung, nơi nhiều ngọn đèn cháy sáng, cho thấy rõ một người đàn ông và một người đàn bà ở đó.

Người đàn ông có vẻ như thể hần thuộc hạng bá vơ. Hần lồi thối, gầy gò, có cái nhìn hung tợn, và ăn mặc như hần bị bọc vào trong quần áo, cứ như hần đã bị mất đi trọng lượng - hoặc như thế, hoặc quần áo không phải của hần. Người đàn bà, Gabriel chỉ nhìn thấy phía sau, cũng gầy đau đớn, mái tóc màu tối sưng đọt xoã phía sau lưng, chiếc quần Jeans lỗi một bao lấy nơi có lẽ là mông ả.

Tóc Lolly màu nâu, nhưng chẳng lẽ cô mất tới bốn mươi pound (14*) và kết giao với một kẻ thua cuộc ? Gabriel xem xét không gian của căn phòng, ánh mắt anh rơi xuống những vật dụng cá nhân bày ra trên bàn cà phê. Cứt thật ! Anh biết thứ anh đang nhìn thấy, và ruột anh thắt lại. Nếu đó là cô, thì cô phải đang dùng meth. Chẳng ngạc nhiên gì khi cô gây đến đau đớn.

Không cách nào sai được. Cha anh đã lưu ý vài thứ giống vậy, ông sẽ phải biết Lolly có vướng vào meth hay không. Ma túy đang tiến hành tàn phá khắp nơi trong đất nước, và ngay trong quân đội, anh đã phải xử lý những tên dê tiện. Nó biến người sử dụng thành kẻ tàn phế, huỷ hoại răng của họ, lấy đi cuộc sống của họ, và chẳng bao lâu sẽ giết chết họ.

Gã đàn ông tiến lại chộp lấy ả đàn bà, vào ngay mông của ả, thay vì bị xúc phạm, ả cười to. Gabriel nghe tiếng cười thô tục, rồn rảng khi ả ngã vào người bạn tình. Một bàn tay đưa lên và anh nhìn thấy khẩu súng ả mang theo; nó là một khẩu súng lục ổ quay, một khẩu súng lớn, cỡ nòng 36 hoặc thậm chí 44 ly. Chất adrenaline khuấy trộn trong mạch máu của anh, tăng cao dữ dội sự cảnh giác của anh. Anh đã không mang vũ khí theo cùng; thậm chí chẳng hề nghĩ ra anh cần đến đây với vũ trang.

Ả đàn bà mang vũ khí quay lại, và anh bước lùi ra sau đủ để ả không thể thấy anh xuyên qua cửa sổ. Một làn sóng nhẹ nhõm xâm chiếm anh. Gương mặt góc cạnh, gầy ốm, bị huỷ hoại không thuộc về bất cứ ai mà anh biết. Có thể đã nhiều năm từ khi anh gặp Lolly, nhưng không ai có thể thay đổi nhiều đến vậy, ngay cả với meth. Đó không phải là Lolly.

Điều đó không có nghĩa là cô trong sạch. Những kẻ này có phải là bạn bè của cô không? Lolly Helton có thay đổi theo cách nào khác, có lẽ không phải diện mạo, nhưng là kiểu người mà cô trở thành không ? Nếu Lolly Helton trở thành một kẻ dê tiện và bị vướng vào đồng phân này, anh thà quay lại và tìm kiếm cơ may của anh trong chiếc xe tải. Anh có thể làm được gì ? Dù sao đi nữa, anh không nghĩ cặp đôi trong phòng sinh hoạt chung sẽ tử tế khi bị phá đám. Người sử dụng Meth rất hung tợn, không đoán trước được. Chúng chắc chắn sẽ bắn vào anh ngay khi anh gõ cửa.

Nhưng Lolly ở đâu ? Anh không thể bỏ đi mà không tự mình trông thấy Lolly ra sao. Chiếc Mercedes bỏ lại ngoài trời trong cơn bão khiến anh bứt rứt. Có thể nào hai kẻ này đã trấn áp cô, rồi giết cô không? Với dân nghiện meth, bất kỳ điều gì cũng có thể xảy đến, và không điều gì của chúng là tốt đẹp.

Nhớ lại ánh sáng phản chiếu trên lầu, anh rời khỏi hàng hiên yên lặng như khi anh bước lên, bước lùi cho đến khi anh có thể nhìn thấy cửa sổ. Màn cửa được kéo trên cửa sổ phía trước, vì thế anh đi vòng đến cạnh

ngôi nhà. Ít nhất màn cửa trên cửa sổ đó được mở. Anh phải di chuyển khá xa vào trong sân để anh có thể nhìn xuyên qua cửa sổ tầng hai ... và cô ở đó.

Lolly đang di chuyển quanh căn phòng, đôi khi đi ngang qua cửa sổ, gương mặt cô không gầy và không bị tàn phá, như cặp đôi dưới lầu, ngay cả từ chỗ này anh cũng có thể trông thấy cô đang mải mê vào ... thứ gì đó. Cô mặc vào một chiếc áo len dài tay mặc dù chắc chắn là cô đã mặc vài thứ trông kỳ dị không ra hình thù gì và sưng phồng.

Như thể cô đang mặc mọi thứ quần áo mà cô có thể tìm thấy.

Như thể cô đang chuẩn bị cho một cuộc đào thoát.

Gabriel hít một hơi thở sâu, lờ đi sự giá lạnh lùa vào phổi anh và cơn ớn lạnh bủa vây anh. Chết tiệt! Cha anh đã đúng. Một lần nữa. Lolly cần được giải cứu.

Anh nhìn vào căn gara tách biệt. Có lẽ anh có thể tìm thấy một cái thang ở đó.

5. Chương 5

Mọi gia đình đều cần một cái thang, anh nghĩ, ngay cả khi căn nhà chỉ được sử dụng vài lần trong năm. Nhất định phải có một cái ở quanh đây, cha anh luôn nói quý ông Helton là một người cẩn thận, mà một người cẩn thận phải có một cái thang. Phần lớn những căn nhà hợp lý, nơi mà một người cẩn thận để cái thang là trong gara, đúng không? Thận trọng, anh mở cánh cửa bên cạnh để đi vào gara, bật đèn pin để anh có thể tìm kiếm. Căn gara khá nhỏ, được xây dựng trong lúc phần lớn người chủ gia đình chỉ có một chiếc xe, và gần như trống rỗng. Có vài thứ đồ linh tinh và đồ bỏ lại, vài chiếc ghế xếp bằng vải bạt và - Đúng vậy ! - Một chiếc thang.

Anh kéo nó ra từ phía sau đồng ghế vải, và trái tim anh chìm xuống. Cái này không hẳn là một cái thang. Với thứ này thì không thể vươn tới được cửa sổ của Lolly. Có một cái khác, nó bằng gỗ, và cũ kỹ. Những bậc thang không còn trong tình trạng tốt, hai bậc đã gãy, và anh không chắc những bậc khác có thể chịu được sức nặng của anh. Nhưng Lolly không nặng bằng anh và cô ấy là người sẽ bước lên đó, vì thế có lẽ nó có thể giữ vững đủ lâu để cô trèo xuống. Nếu không... Anh cho rằng cô phải nhảy xuống. Không. Quý thật. Anh sẽ phải bắt lấy cô, anh nghĩ một cách cầu kinh. Theo cách mà sự may mắn của anh đang vận hành, nếu anh không bắt được cô, cô chắc chắn sẽ ngã đè lên anh và làm gãy chân anh, hoặc vài cái xương sườn.

Có lẽ Lolly có vài cách khác để trèo xuống - một sợi dây được làm bằng những chiếc khăn cũ cột lại với nhau, chẳng hạn. Nếu cô đang chuẩn bị trốn thoát thì cô chắc chắn có vài ý tưởng. Có lẽ cái thang sẽ không cần đến. Anh thiết tha mong rằng sẽ không, bởi vì nó là một cái bẫy chết người bán hư hỏng.

Nhưng khi anh mang cái thang từ gara đến ngôi nhà, anh nhìn lên cửa sổ lần nữa và thấy Lolly đang đẩy mạnh cánh cửa sổ với tất cả sức lực, cố gắng làm nó mở ra. Cô ngừng lại, làm một cú chộp khác, và cố gắng lần nữa. Từ điều anh có thể thấy, cánh cửa không nhúc nhích lấy một inch.

Nguyên rửa lần nữa, nhưng lần này trong yên lặng, anh xem xét lại kế hoạch của anh. Anh phải trèo lên và nâng cánh cửa sổ chết tiệt đó. Không quan trọng cô lập kế hoạch để xuống đất bằng cách nào, cô không thể đi được đến đâu trừ phi cô mở được cửa sổ. Anh thăm cầu nguyện, có lẽ cái thang sẽ giữ vững được.

Anh tìm kiếm vị trí đặt thang, và bằng đá đồng kết lập tức trên mặt anh, trên mắt anh. Một luồng gió mạnh đột ngột cuốn lấy cái thang, gần như giật nó ra khỏi tay anh. Việc đặt cái thang dựa vào tường tỳ vào ngôi nhà mà không gây tiếng động là một điều nan giải. Để phòng hờ, anh thầm tính toán : mục tiêu là trèo lên thang mà không ngã và gãy cổ, mở cửa sổ, trèo xuống, mà vẫn không ngã và gãy cổ, và đặt bản thân bên dưới thang để anh có thể bắt được Lolly nếu cô ngã, để cô không bị gãy cổ của cô. Quá đơn giản !

Oh, phải : Anh phải làm tất cả những thứ đó trong khoảng năm giây mong manh mà không gây ra tiếng động nào và cảnh giác với hai kẻ nghiện meth trong phòng sinh hoạt chung.

Không hề gì. Anh nghĩ một cách chăm biếm. Dễ như ăn kẹo vậy.

Anh dựng thẳng cái thang lên, giữ nó vững vàng bằng cả hai tay khi anh đặt nó gần vào ngôi nhà từng chút một, cho đến khi nó được đặt ngay dưới cửa sổ với một tiếng nện thịch chỉ vừa đủ nghe thấy. Nó phải là tiếng động lớn hơn ở bên trong ngôi nhà, anh nghĩ, vì anh thấy Lolly nhảy lui khỏi cửa sổ như thể có ai đó vừa đập vào kính. Chết tiệt. Cái thang kết thúc cách bên dưới khuôn cửa sổ đúng ba foot (15*), điều này có nghĩa là anh phải trèo lên tận đỉnh thì mới làm được đòn bẩy để mở cửa sổ.

Chẳng có ích lợi gì trong việc trì hoãn, vì thế anh túm lấy cái thang một cách kiên quyết và bắt đầu trèo lên, đặt chân anh vào sát cạnh ngoài của các bậc thang, nơi chúng được đóng đinh vào khung thang và ít có khả năng bị vỡ vụn dưới sức nặng của anh. Trong vài giây, anh đang đứng cheo leo tại bậc thang trên cùng, cầu khẩn mọi thần thánh, nhìn xuyên qua tấm kính vào Lolly Helton, người đang nhìn chăm chăm vào anh, cứ như thể cô không thể quyết định nên thét lên hay ngất xỉu.

Cô đã không làm gì hết. Cám ơn Chúa. Thay vì vậy, anh thấy môi cô chuyển động, phát âm tên của anh, rồi cô nhắm mắt lại trong một giây ngắn ngủi trước khi cô tự trấn tĩnh lại.

Khi cô mở mắt ra lại, Gabriel đặt một ngón tay lên miệng anh, ra dấu cô phải im lặng. Cô gật đầu, một vẻ khuây khoả rõ ràng và đầy ấn tượng chảy qua gương mặt cô.

Rốt cuộc, cô đã xoay sở để mở được một chút, anh luồn những ngón tay mang găng của anh vào khe hở và cố đẩy lên, nhưng chỉ có một ít chuyển động không đáng kể. Cánh cửa sổ đã bị mắc kẹt, nó không bị khoá nhưng khung gỗ cũ đã bị cong vênh ở những chỗ đặc biệt nơi mà nó được cho là không hại gì. Căng những bó cơ của anh, anh cố gắng lần nữa, đặt mọi thứ anh có vào trong một nỗ lực và hy vọng rằng tiếng gió hú che giấu được tiếng động mà anh gây ra. Cái thang đung đưa nhưng anh lơ đi sự bất bình của vị trí anh đứng và với đến cửa sổ lần nữa. Anh phải đưa Lolly ra khỏi ngôi nhà; nếu anh bị ngã xuống thì cứ ngã. Anh sẽ đối phó với điều đó khi nó xảy ra.

Cố gắng đến lần thứ ba, cánh cửa sổ bất chợt tự do, trượt lên trên với một âm thanh kéo kẹt. Anh đẩy mạnh và lắc khung cửa, làm tăng thêm vài inch nữa của khoảng hở. Cánh cửa sổ không lên thêm nữa, nhưng có lẽ bằng đấy cũng đủ.

Với một cái liếc nhanh, anh nhìn vào căn phòng phía sau cô, cái giường đã bị lật sạch với một đầu của tấm khăn trải được cột đủ chắc vào chân. Rồi anh nhìn vào cô, một bên mặt cô bị bầm dập và sưng phồng. Cơn giận dữ găm lên trong anh, nhanh và sâu và hoang dã đáng kinh ngạc. Một vài gã dê tiện lạm dụng phụ nữ có thể khiêu khích anh, nhưng cách nào đó, sự kiện rằng đây là Lolly Helton đánh vào anh mạnh mẽ một cách khác thường. Anh kiềm nén cơn giận của anh, bởi vì giờ không phải là lúc mất kiểm soát. Anh phải đưa cô an toàn rời khỏi đây; đó là mục đích quan trọng nhất. Nhiều hơn là anh muốn bắt những kẻ ngu ngốc dưới lầu, bọn họ có vũ trang, còn anh thì không ... Và ngay lúc này, thời tiết đáng ghét kia gần như nguy hiểm bằng hai kẻ có vũ trang, nghiện ngập kia. Mỗi bận tâm duy nhất của anh là đưa Lolly và anh rời khỏi ngọn núi. Những thứ khác có thể đợi được.

Hơn nữa, anh không thể khinh suất đặt mạng sống của anh vào nguy hiểm khi anh có một chú nhóc đang trông đợi cha nó trở về nhà. Họ chắc chắn đang trông chờ anh, tự hỏi điều gì xảy ra mà lâu đến thế.

“Anh nhìn thấy hai kẻ trong phòng sinh hoạt chung.” Anh hỏi, giữ cho giọng anh thấp xuống. “Còn ai khác nữa không?”

Cô lắc đầu. “Chỉ hai người đó thôi.” Giọng cô cũng thấp như giọng anh.

Anh vươn tay qua cửa sổ mở, khum gò má bị bầm của cô trong bàn tay anh; găng tay của anh lạnh và ướt, và nó phải gây ra cảm giác tốt trên mặt cô vì cô tạo nên một tiếng rên nhẹ, êm ái và nghiêng đầu cô tựa vào lớp da thuộc. “Em có bị thương chỗ nào khác nữa không?” Anh hỏi, cần phải biết rằng cô có thể tự trèo xuống thang được không. Cô có thể đi loanh quanh không tệ, nhưng chất adrenaline có thể đang điều khiển cô; anh đã từng gặp nhiều người làm những thứ đáng kinh ngạc khi họ đang bị áp chế với mức adrenaline cao.

“Vai và sườn của em cũng bị bầm dập, nhưng em ổn.” Cô đáp trong tiếng thì thào, nâng cao vai cô lên. Cô nói thêm, mạnh mẽ. “Chúng ta hãy rời khỏi đây thôi.”

Cô đã bao kín được nhiều vùng da như cô có thể, anh nhận thấy, ngay cả đầu và tai cô cũng được bảo vệ nhẹ nhàng bằng vài thứ vật liệu xếp nếp và chiếc áo lụa cột trên chúng. Cô đã mặc nhiều lớp quần áo và đang xem xét độ dài của tấm khăn trải giường trong tay cô. Cô đang làm một cuộc đào thoát chu đáo và ngoạn mục. Nếu cánh cửa sổ không bị kẹt, cô đã có thể ở trên mặt đất và theo cách của cô đến thị trấn vào lúc anh tìm được cô.

Cô thả sợi dây bằng khăn trải và mền xuống, bắt đầu đặt một chân ra ngoài cửa sổ. “Đợi đã”. Anh nói, nghĩ nhanh. Nếu cô quăng sợi dây ra ngoài cửa sổ và để nó treo lủng lẳng, và anh lấy cái thang đi khỏi sau khi cô xuống, những kẻ đề tiện dưới lầu sẽ tin rằng cô đã tự làm. Theo cách đó, nếu bọn chúng đủ ngu ngốc để đi ra ngoài trong cơn bão và theo sau cô, chúng sẽ bị bất ngờ nếu - hoặc khi - chúng khám phá ra rằng cô không chỉ có một mình. Gần như ngay lập tức, anh xem nhẹ kế hoạch đó, bởi vì chiếc khăn trải giường đó sẽ bay phàn phật ngay trước cửa sổ phòng ăn, và sẽ cảnh báo cho chúng sớm hơn cần thiết. Anh nín thở hy vọng chúng không nhìn thấy cái thang xuyên qua cửa sổ. Ít nhất thì những thanh gỗ của cái thang già cỗi có màu sẫm, không dễ dàng nhìn thấy như những tấm trải màu trắng có thể gây ra.

Anh xem xét Lolly lần nữa. Cô đã làm điều tốt nhất cô có thể để giữ ấm, nhưng nước mưa sẽ thấm qua tất cả những lớp quần áo đó, và rồi cô sẽ chìm trong rắc rối.

Di chuyển một cách thận trọng, miếng ván ộp ộp run rẩy bên dưới anh, Gabriel cởi áo Poncho của anh và đưa nó qua cửa sổ. Lolly nhận lấy, rồi nhìn anh với một vẻ sắc xảo. “Anh làm gì vậy?”

“Em cần nó hơn. Ít nhất thì áo khoác của anh cũng không thấm nước.” Chiếc poncho đã bị phủ một lớp băng mỏng, nhưng cung cấp sự bảo vệ chống lại cơn mưa tốt hơn những thứ cô đang mặc. Áo khoác của anh nặng, anh có cả găng tay, và chân anh được bảo vệ trong đôi giày ống ấm áp, không thấm nước. Vấn đề chỉ là chiếc nón len anh đang đội không phải là thứ chống nước, như chiếc nón anh đã bỏ lại trong xe tải, nhưng anh đã không biết rằng sẽ có lúc anh trao chiếc poncho có mũ lật cho Lolly. Đồ đan len có thể chống lại cơn mưa trong một thời gian, nhưng rốt cuộc đầu anh cũng sẽ bị ướt và điều đó không tốt. Khi họ đến chiếc xe tải, anh sẽ tìm lại chiếc nón của anh, anh có thể làm điều đó nhanh mà không có quá nhiều rủi ro giảm thân nhiệt.

“Tôi sẽ trèo xuống.” Anh thì thào. “Những tấm ván đã hư hỏng một nửa, và nó không thể vững cho cả hai chúng ta cùng lúc.” Anh không chắc liệu nó có vững vàng đủ lâu để anh trèo xuống không, nhưng nếu nó không, họ trở lại phương án A, với những tấm khăn trải cột lại với nhau. “Có hai bậc thang bị vỡ. Một ở giữa chùng và một chỗ khác ở dưới nó ba bậc. Hãy đặt chân em ở cạnh bậc thang, đừng đặt ở giữa.”

Lolly gật đầu, mặc chiếc poncho bên ngoài lớp quần áo của cô. Gabriel trèo xuống thang một cách thận trọng, không dám hít thở sâu cho đến khi đôi ủng của anh an toàn trên mặt đất đóng băng lần nữa. Anh dựng cổ áo khoác lên để bảo vệ cổ anh khỏi gió và ép bản thân giữ chặt chân thang. Cô thò đầu ra ngoài để chắc chắn anh đã xuống đến mặt đất, rồi nhanh chóng thụt vào và đưa một chân ra ngoài cửa sổ, cảm nhận chân cô với bậc thang trên đỉnh. Cô không thể vươn đến nó, dĩ nhiên, vì cái thang không đủ cao. Cuối cùng cô ngồi trên bậc cửa sổ, đưa cả hai chân ra ngoài, quay người cho đến khi cô đè lên bao tử cô. Cô tìm thấy cái thang, đặt cả hai chân trên nó, cẩn thận di chuyển trên cái thang gỗ kéo kẹt. Cô thiên vị sườn bên phải của cô, anh lưu ý, và tự hỏi làm sao cô có thể đủ sức cho một cuộc đi bộ đường dài vượt núi.

Cuộc đi bộ, sẽ nguy hiểm vì băng đá, sẽ mất nhiều giờ. Trong những tình huống bình thường, anh thậm chí không thử làm, nhưng tình huống này không bình thường, và chỉ có một lựa chọn khác là họ đơn giản sẽ trốn ở đâu đó và đợi ... Nhưng chờ đợi điều gì? Hai kẻ nghiện trong phòng sinh hoạt chung cũng bị mắc kẹt; bọn chúng chẳng đi đâu và ít ra chúng ở trong một căn nhà ấm áp. Anh và Lolly không thể đợi cho băng tan, bởi vì điều đó phải mất cả tuần hoặc hơn. Họ tốt nhất phải liều thôi và đó không phải là điều hay ho gì, nhưng nó còn tốt hơn một lựa chọn khác của họ, là rời khỏi núi thật nhanh, trước khi trọng lượng của băng đá bắt đầu bẻ gãy những cành cây giống như tấm xia răng. Họ cũng sẽ ấm hơn nếu họ di chuyển.

“Đề ý vào bậc thang bị mất đó.” Anh cảnh báo trong tiếng thì thầm khẩn cấp, vừa vịn trước khi cô vươn tới nó, và bước chân cô loạng choạng. Cô do dự rồi đổi nhịp bước, thay thế bằng việc sử dụng chân phải để vượt qua bậc thang bị mất, vì thế cô phải chống phần lớn trọng lượng của cô với vai bên trái thay cho cái bên phải bị đau.

Một âm thanh vỡ vụn chỉ là cảnh báo anh đã lường trước, trước khi bậc thang kế tiếp cũng bị gãy, và cô đổ

nhào xuống.

Tuy không phải là một cú trượt dài, nhưng trong tình cảnh này, với một cuộc đi bộ phía trước mà họ phải thực hiện, thì một mắt cá chân bị bong gân cũng tốt đẹp ngang với một cái chân bị gãy. Theo bản năng, Gabriel buông cái thang và chộp lấy Lolly trong một cái ôm siết trước khi cô có thể bị đập mạnh xuống đất. Tầm ván kêu răng rắc và nện ầm ầm vào bên cạnh ngôi nhà.

“Chết tiệt.” Anh nói, đặt Lolly xuống và nắm lấy cổ tay cô. Chẳng có cơ may nào để cho hai kẻ bên trong không nghe được tiếng tầm ván rập mạnh vào căn nhà. Họ cần phải chạy – ngay.

“Chạy đi.” Anh nói, bắt đầu chạy ngang qua khoảng sân đóng băng rất nhanh, kéo cô theo sau anh. Cô không có một tiếng phản đối, chỉ cúi đầu xuống và làm điều tốt nhất để giữ chúng. Họ trượt chân và trôi đi, nhưng anh giữ vững chân anh, chỉ có Lolly bắt đầu trượt, nhưng cô lấy lại được thăng bằng, được giúp đỡ bởi sự nắm giữ của anh trên cổ tay cô.

Có tiếng la hét phía sau họ, và một tiếng súng vang lên.

Chết tiệt gấp đôi.

6. Chương 6

Lolly ngã xuống với một tiếng thét đau đớn, và một tíc tắc ảm đạm tê liệt khi anh nghĩ cô đã bị bắn. Rồi cô trườn dậy trên đôi chân, lều bều, “Chết tiệt !” với cơn giận bị đè nén trước khi chộp lấy tay anh và tiến lên lần nữa. Cô lại ngã , gần như bất thành linh, để ủng dày dưới đôi giày ống của anh tuy không tạo cho anh nhiều khả năng bám đường, nhưng đôi giày thể thao của cô thì gần như không.

Gabriel kéo mạnh để cô đứng lên được một lần nữa; cô kèm nén một tiếng thét đau đớn khác, và anh nhận ra quá trễ rằng anh đang kéo cánh tay phải và vai bên phải bị thương của cô. Để duy trì sự đứng thẳng của cô, anh quàng cánh tay quanh cô và giữ cô, vòng ôm của anh quá mạnh, anh chờ cô phản đối, nhưng cô không phát ra âm thanh nào. Việc chạy trong tư thế khoa lại cùng nhau như thế là không thể được, trừ phi họ muốn ngã dập mặt trên đất trong lúc hai kẻ mất trí vì meth bắn bừa vào họ. Dự định tốt nhất của họ là giữ việc di chuyển, không quan trọng cách thức chậm chạp khổ não, để sự tiến tới của họ dường như có được.

Ít nhất trời cũng phủ bóng tối trên đây, xa khỏi ánh đèn của thị trấn và những căn nhà khác, việc ẩn nấp sẽ dễ dàng hơn. Dĩ nhiên, điều đó có nghĩa là họ phải cực kỳ thận trọng, bởi vì anh không thể bật đèn pin mà không thu hút bọn người đuổi theo họ. Tất cả những thứ anh có thể làm là duy trì sự di chuyển, đưa họ đến rừng cây và hy vọng vào điều tốt đẹp.

Mặc dù cô đã mất một giờ - hay là hai ? Cô không biết bao nhiêu thời gian đã trôi qua – trong nỗi kinh hoàng, đợi chờ bị giết. Bằng cách nào đó, tiếng nổ đầu tiên của phát bắn cần vẫn đẩy Lolly vào sự bất ngờ; toàn thân cô chao đảo; và trái tim cô đập mạnh đến mức như muốn thoát ra khỏi lồng ngực. Cô vấp chân, mất thăng bằng trên bãi cỏ đóng băng và ngã xuống. Giá lạnh đột ngột nung nấu chân cô. Chiếc áo poncho bảo vệ cô khỏi vài thứ, nhưng từ giữa đùi trở xuống, quần của cô bị ướt. Sau tất cả nỗ lực cô đã làm để giữ khô ráo, việc cô tiến lên, trừ việc ngã trên mặt đất ướt át, không phải chính là điều quan trọng nhất hay sao ? Diên tiết với chính mình, cô trườn lên, túm lấy tay Gabriel và chạy trở lại.

Và đột ngột ngã lần nữa.

Lần này Gabriel kéo giật cô đứng lên, tỳ mạnh vào bờ vai và cạnh sườn bị thương của cô làm bật ra một tiếng la từ cô, trước khi cô ngậm chặt miệng một cách kiên cường. Vết thương nhỏ trên vai của cô có đáng so sánh với việc có thể ăn một viên đạn không? Gabriel siết chặt cánh tay anh quanh eo của cô và bắt đầu tiến lên lần nữa, gần như kéo cô theo cùng anh.

Phía sau họ, đèn hiên trước bật sáng, và cánh cửa trước mở ra với một tiếng bốp và tiếng đóng sầm lại; phát súng đầu tiên hẳn phải được bắn xuyên qua cửa sổ phòng ăn nếu như họ chỉ mới vừa ra ngoài hàng

hiên. Darwin và Niki bắt đầu khai hoả từ hàng hiên. Đích ngắm của chúng đã ở cách xa, nhưng mọi tế bào trong tuỷ sống của cô dường như run lên, cô chờ đợi một phát đạn may mắn tìm được cô. Một lần nữa, thời gian dường như mất đi ý nghĩa, có lẽ chỉ cần mười đến mười lăm giây để kết thúc, bởi vì bọn chúng có thể mất bao lâu để đi khỏi hàng hiên? Cảm thấy như thế cô và Gabriel phải chạy đến bìa rừng cho một cơ hội sống sót, nhưng họ chỉ mới rời xa được có vài yard. Lolly sợ việc quay nhìn về phía hàng hiên, sợ làm bất cứ điều gì ngoại trừ cố giữ vững chân cô và tiến lên nhiều như cô có thể.

Đừng ngã ! Đừng ngã ! Bản năng thét gào cô phải chạy, nhưng ngay cả với sự nâng đỡ của Gabriel, tất cả những gì cô có thể làm là giữ được chân cô bên dưới cô. Họ vẫn ở trên bãi cỏ, chúng không đến mức trơn bằng con đường vào nhà, nhưng mỗi bước đi mang cô đến việc trượt chân và lướt trên băng trong những phương cách khác nhau. Gabriel di chuyển tốt hơn, có lẽ do đôi ủng của anh, có lẽ do anh nặng hơn và bước đi lạo xạo xuyên vỡ lớp băng trên mặt đất. Đừng ngã! Cô bám chặt vào lưng chiếc áo khoác của anh bằng một cái ôm siết tuyệt vọng, cố bám giữ cho cuộc sống thân yêu của cô.

Rồi họ tới được hàng cây, Gabriel lao lên, đẩy cô vào phía sau một trong những cây lớn và đè bản thân dựa hoàn toàn vào cô như thể anh đang cố gắng ép cô vào lớp vỏ cây thô nhám. Lolly bám chặt lấy anh, đầu cô dựa vào vai anh khi cô hút vào một hộp không khí nhanh và nhiều. Những phát súng tuy tiện vang trong không trung, âm thanh dứt khoát và bị bóp nghẹt một cách kỳ lạ, như thể nó bị hấp thu bởi băng thay vì bị dội lại. Trái tim cô vẫn đập thình thịch hoang dại, mặc dù họ an toàn đáng kể phía sau thân cây này hơn họ đã có trước đó. Nhưng rồi sao ? Nếu họ chạy, họ sẽ lại bị phơi bày lần nữa, tuy không thường xuyên. Nếu họ không chạy, tất cả điều mà Niki và Darwin phải làm là băng qua sân và bắn vào họ ở vị trí gần.

Gabriel nghiêng thêm người về bên trái cho đến khi anh có thể nhìn thấy ngôi nhà, nhưng vẫn không phô bày mục tiêu vì họ đang ở trong bóng tối của hàng cây, còn Niki và Darwin bị cản trở bởi đang đứng trong hành lang thấp sáng. Ngay cả việc biết rằng bọn chúng không thể nhìn thấy thứ gì, Tay của Lolly vẫn vô tình siết chặt áo khoác của Gabriel khi cô cố kéo giắt anh trở về nơi an toàn. Cô không thể di chuyển được anh chút nào, dù chỉ một phần inch.

Bàn tay phải của anh vỗ nhẹ vai cô, động tác quá lơ đãng, cô biết chỉ là hành vi vỗ về hoàn toàn là phản xạ. Anh đang tập trung vào tình huống , vào hai kẻ ngốc sát nhân ở hiên trước. Cảm thấy đôi chút xấu hổ vì là kẻ yếu đuối như thế, Lolly cố ép bản thân tách khỏi anh. Cô phải làm điều này để khỏi trở thành thứ không có xương sống; cô phải đi hết phần còn lại của con đường, hoặc chết trong cố gắng ... thật vậy.

“Em thấy có bao nhiêu vũ khí ?” Anh thì thào, âm thanh chỉ vừa đủ hiện hữu.

“Hai” Dù vậy, điều đó không có nghĩa là không có nhiều hơn. Hơn nữa, cô biết, có một chỗ dấu vũ khí trong chiếc Blazer cũ kỹ của họ.

“Em có biết về súng không?” Anh hỏi.

Cô lắc đầu. Cô biết một khẩu súng trông như thế nào, vì cha cô từng chơi trò bắn vật thể bay, nhưng kinh nghiệm của cô chỉ có thể và những thứ cô thấy trên truyền hình hoặc trên phim ảnh.

“Em có thể nói được sự khác nhau giữa một khẩu súng lục ổ quay và một khẩu tự động không ?”

Cô biết điều đó khá khó. “Họ có hai khẩu tự động ... Em nghĩ vậy. Em không nhìn kỹ cái hắc có.” Darwin đã kéo nó ra từ túi áo của hắn, nhưng cô chỉ vừa đủ thời gian để nhận ra sự việc trước khi hắn đẩy cô vào trụ tay vịn cầu thang.

“Anh không đòi hỏi em nói cho anh có bao nhiêu viên đạn mà họ có trong mỗi khẩu súng.” Anh nói chế diễu.

Lolly chỉ lắc đầu, mặc dù câu hỏi mang tính tu từ. Anh có thực sự đang đếm những phát đạn không ? Cô chỉ vừa có thể ngẫm nghĩ về tất cả, lại càng không để ý theo dõi có bao nhiêu phát đạn đã đang được bắn đi.

Rồi tiếng súng ngừng lại, và đó là điều còn đáng sợ hơn. Điều gì đang xảy ra ? Niki và Darwin có đang theo phía sau họ ? Cô nghe thấy cả hai người bọn chúng đang la hét lẫn nhau. Cô cũng nghe thấy tiếng đập của chính trái tim cô, tiếng thở của Gabriel, và tiếng gió. Vào giây phút này không có điều gì khác nữa.

“Chúng ta sẽ làm gì bây giờ ?” Cô thì thầm. Tiếng nói của cô tan vào chiếc áo choàng dày của anh, nhưng Gabriel nghe thấy cô và trao cho cô cái vỗ về lơ đãng khác.

“Chúng ta sẽ xuống núi. Không có điều gì khác chúng ta có thể làm, không có lựa chọn nào khác.” Anh có vẻ như không vui về điều đó, nhưng cô cũng không nghĩ ra được điều gì khác họ có thể làm. Cô đã chuẩn bị cho hành trình xuống núi của cô chỉ một mình, bằng bất kỳ cách nào, vì thế cô chẳng phàn nàn gì.

Gabriel nhìn về phía ngôi nhà, cầm tay Lolly lần nữa, và cùng nhau, họ chậm chậm rời khỏi vị trí đã bảo vệ họ phía sau thân cây để di chuyển sâu hơn vào trong rừng. Bước chân của anh nhanh nhưng vững vàng, và cô phải gắng hết sức để giữ nhịp độ. Chân cô không dài bằng chân anh, và việc cuốc bộ xuyên rừng không chính xác là kỹ năng của cô. Cô không có nhiều “kỹ năng”, cô nhận ra. Cô hết sức bình thường, sống một cuộc sống bình thường, làm những công việc bình thường. Cô thích đọc sách và xem phim, tự ép buộc rèn luyện những bài thể dục, nhưng bất chấp việc lớn lên ở Maine, cô không quan tâm đến sự dữ dội của nó, hoặc bất kỳ môn thể thao mùa đông nào, vì thế ngay lúc này, cô tuyệt đối ở ngoài môi trường của cô.

Cây cối che chở cho mặt đất phía bên dưới chúng, nên có rất ít băng ở đây, dù thế, chân họ vẫn phát ra tiếng nghiêng lạo xạo. Điều đó có nghĩa là băng đang hình thành trên những cành và nhánh cây trên đầu, và cô biết nguy hiểm sẽ đến theo cách nào; làm việc cho một công ty bảo hiểm đã cho cô một nhận biết thông suốt về cách phân loại các tình huống, bởi vì cô phải tiến hành việc bồi thường.

Gabriel dẫn cô đi xiên một góc gần như men theo lối vào dài hướng về con đường nhựa thứ cấp hẹp, bước qua những nhánh cây đổ, di chuyển khéo léo quanh những lùm bụi mọc hoang. Đôi lần anh nhìn vào cô. Cô cảm thấy mình giống như một quả bóng cột dây, được kéo theo phía sau anh. Hơi thở của cô hỗn hển với nhịp nhanh khó nhọc. Anh phải nhận ra rằng cô đã gắng sức để theo kịp anh, vì anh thu ngắn sải chân của anh hơn, nhưng không nhiều. “Sẽ dễ dàng hơn chút ít khi chúng ta rời khỏi khu rừng.” Anh nói ngay khi anh giúp cô vòng qua một bụi rậm có nhiều gai mọc tràn lan. “Anh có soup và cà phê trong xe.”

“Đang lúc lắc củ carrot à ?” (16*)

Đó phải là một nụ cười, nhưng trời quá tối để cô có thể chắc chắn. “Còn việc gì khác hơn sao ?”

“Umh ... Chính xác thì xe của anh ở đâu ?” Bây giờ cơn choáng đã bị xói mòn đủ để cô có thể suy nghĩ đôi chút. Hiển nhiên là Gabriel không bay đến đây, nên anh phải có những cái bánh xe ở nơi nào đó.

“Cách đây khoảng hơn nửa dặm. Băng đá quá tệ nên anh phải dừng lại.”

Những câu hỏi khuấy đảo trong trí óc cô. Nhưng câu hỏi như: Tại sao anh ở đây? Không như thế cô và Gabriel là bạn bè thân thiết - hoặc chỉ bạn bè, đến mức đó thôi. Trong tất cả mọi người trên thế giới, anh đang làm gì tại nhà cô ? Không điều gì của sự việc này có vẻ thật, và dù sao đi nữa, sự hiện diện của anh là phần phi thực lớn nhất trong tất cả. Bị đánh bại, bị khùng bố, gần như bị hãm hiếp và bị giam cầm, tất cả đủ gây choáng váng, nhưng tự bản thân chúng là thực, trừ sự kiện rằng anh, trong tất cả mọi người, đã xuất hiện trong đêm để giúp cô trốn thoát, thì đơn giản là kinh ngạc không nói nổi - hoặc điều đó, cô nghĩ một cách chế diễu, hoặc đây là cách nào cô giúp cô đối phó bằng việc đẩy những điều khác sang một bên cho đến khi cô có thể đương đầu được.

Nếu việc tập trung vào Gabriel McQueen là một kỹ thuật đối phó, thì cô phải tiếp tục trò chơi; điều đó tốt hơn nhiều việc nghĩ đến bạo lực, đến mọi thứ có thể trở thành điều xấu, đến việc lợi bộ nhiều dặm trong thời tiết giống như thế này có thể nguy hiểm ra sao. Sự may rủi dè quá nặng lên họ để sống sót được qua đêm đến nỗi sự hoàn toàn tuyệt vọng chỉ làm cho cô quyết tâm thử sức.

Bóng tối trong khu rừng gần như trọn vẹn, cả hai đều vấp vào những chướng ngại vật, dò dẫm tìm đường. Đôi mắt cô phải điều chỉnh đôi chút và chỉ vừa vặn nhìn được. Nếu như Gabriel có một cái đèn pin thì hẳn là anh đã không đưa nó ra, và cô cũng không yêu cầu; nhiều lúc cô muốn thấy nơi cô đã đi qua nhưng cô thật sự không muốn thu hút sự chú ý làm lộ vị trí của họ cho Niki và Darwin.

Bất chấp cái áo poncho Gabriel đưa cho cô, ngay lúc này giá lạnh cắt xuyên qua tất cả những lớp quần áo cô mặc. Quần jean và quần giữ ấm bị ướt lúc ngã xuống băng, và gió xuyên thẳng vào da cô. Cô đã không muốn gì hơn được dừng lại và ngồi xuống để cho chiếc áo poncho che phủ quanh cô và ngăn chặn gió, nhưng nếu cô ngừng di chuyển cô e rằng sẽ không thể bắt đầu lại. Biết rõ điều đang chờ đợi phía sau cô, trong sự ấm áp của chính nhà cô, đã khích lệ cô tiếp tục giữ vững. Cô sẽ lợi bộ mọi đường đến Portland nếu đó là điều cần thiết để tránh xa hai kẻ đó.

Thậm chí cô sẽ đặt sinh mạng của cô vào tay Gabriel McQueen, người đã từng là nỗi ám ảnh trong thời niên thiếu của cô. Anh có mọi thứ cô không có : nổi tiếng, thoải mái, tự tin. Và cô đã có một nỗi đam say quá đáng đầy thương tổn vào anh trong suốt những năm cuối trung học. Mặt bốn cột của điều đó là cô cũng ghét anh nữa; trong mọi lúc anh chọc ghẹo cô, trong mọi lúc anh chế nhạo và cười cợt cô, và cô chưa bao giờ vượt qua được dù chỉ một cơ hội để lẩn tránh nhát dao bằng lời từ hành động trêu chọc của anh. Khi anh tốt nghiệp trước cô hai năm, cô đã thấy nhẹ nhõm, tuy vậy cô vẫn còn bắt gặp mình tìm kiếm trong tiền sảnh cái đầu có mái tóc sẫm đầy tự hào đó.

Cô chắc phải tính đến may mắn của mình về việc anh đã bận tâm để giải cứu cô. Một cậu bé Gabriel sẽ không bận tâm – dù vậy, công bằng mà nói, nếu cô vẫn là một cô bé, cô chắc chắn sẽ đóng sầm cửa sổ vào tay anh theo cách nào đó.

Việc nghĩ về quá khứ làm bận rộn tâm trí cô đủ lâu trước khi nỗi đau thể xác bắt đầu đẩy nó về tình thế trước mắt. Bây giờ mưa đã nặng hạt hơn, bao phủ cây cối, cả những lùm bụi bên dưới, thậm chí cả trên họ. Cô không thấy chúng nhưng cô có thể cảm nhận chúng bằng lớp vỏ cứng hình thành trên chiếc quần dài bị ướt và trên giày của cô. Ít nhất bàn chân cô có vẻ không hoàn toàn ướt bằng cẳng chân cô, cảm ơn vaseline ... Hoặc như thế, hoặc chúng quá lạnh đến nỗi cô không còn cảm thấy được sự ẩm ướt. Gió thổi xuyên qua cành cây làm cho chúng kêu răng rắc như tiếng hài cốt trong quan tài bằng của chúng. Âm thanh kỳ bí, ma quái, và cô vui mừng khi bàn tay to lớn cứng cáp nắm chặt tay cô.

Rồi Gabriel kéo cô qua một vãi bụi cây đặc biệt rậm rạp và dừng lại hết sức đột ngột, cô va vào lưng anh. “Cuối cùng.” Anh nói, với tay ra phía sau để giữ vững cô. “Đường lộ đây rồi. Còn khoảng ba bước thì xuống đến đó. Cẩn thận nhé.”

Anh khom người xuống, nắm chặt một cây con, sử dụng nó để anh giữ vững khi anh nhảy xuống khỏi con đê thấp. Chân anh trượt trên băng, nhưng với sự giúp đỡ của cái cây con, anh vẫn đứng thẳng. Thận trọng, anh quay lại, vươn tay ra tóm chặt quanh thắt lưng Lolly, rồi đưa cô xuống đường với một sức mạnh dễ dàng. “Quan sát bước chân em.” Anh nhắc nhở. “Có một con mương cạn ở đó. Hãy đi trên đường bờ đây cỏ dại giữa con mương và bờ đê; nó giữ thăng bằng tốt hơn.”

Hướng xuống dưới thấp, Lolly tập trung đặt từng bước chân về phía trước. Chắc chắn họ đã đi nhiều hơn nửa dặm; họ không đi về xe tải của anh vào lúc này ư ? Cô đã lớn lên ở ngọn núi này, biết rõ nó như lòng bàn tay cô trong phần lớn thời gian, chỉ vì bóng tối, giá lạnh, những cú sốc tàn nhẫn đã làm cho cô mất phương hướng, và cô không có ý tưởng xác đáng nào về nơi họ đến. Tay và chân cô bị tổn thương khá nhiều trong giá lạnh, cô cảm thấy như thể cô chỉ vừa vịn lê bước tới trước. Cô không thể làm gì cho chân cô, và Gabriel nắm chặt một bên tay cô nên cô cũng không thể làm gì cho nó, nhưng một bàn tay được luồn vào bên dưới áo poncho và vài lớp quần áo khác để sờ vào làn da trần trên cái bụng ấm áp của cô. Cô có thể cảm nhận sự ấm áp trên những ngón tay của cô, và bụng của cô cảm nhận rõ rệt sự giá lạnh của bàn tay cô. Như vậy cũng tốt hơn được đôi chút.

Thỉnh thoảng cô nhìn lướt vào người đàn ông đang dẫn cô đi, xuyên qua bóng tối, cô không thấy được nhiều hơn chiều cao của anh và bề rộng của đôi vai anh - chỉ có thể - và quyết định cùng với anh đương đầu trực diện với cơn bão. Dù vậy, cô nhớ lại cách anh nhìn khi anh thỉnh thoảng nhô lên trên cửa sổ phòng cô. Anh đã già hơn, hiển nhiên rồi, cô cũng thế. Nhiều năm đã trôi qua từ khi anh tốt nghiệp - mười lăm năm - và cả hai bọn họ đều đã thay đổi.

Anh đã không còn là một thiếu niên vênh váo với thế giới dưới chân nữa; giờ anh là một người đàn ông trưởng thành, một kẻ goá vợ với một đứa con trai; cô đã được nghe tại một trong những chuyến đi về Wilson Creek của cô. Trở thành một người cha và mất đi người vợ là một sự kiện làm thay đổi cuộc sống. Không cách nào anh vẫn là người tương tự như khi họ còn học chung trường. Cô đã không và cũng sẽ không dứt bỏ được bất cứ điều gì gây đau buồn tương đương việc mất đi người yêu thương. Chẳng có điều gì gây thương tâm trong suốt cuộc đời của cô. Thật ra cô đã đi con đường của cô một cách yên bình, tạo lập một cuộc sống ổn định cho bản thân cô, ném đi khá nhiều tính thiếu tự tin và cả thẹn của cô.

Cô có những rắc rối với anh trong suốt một thời gian dài, và ngay lúc này... cô không chắc là tại sao. Có lẽ nào bởi vì cô đã luôn say mê anh mãnh liệt đến thế, và không bao giờ trông đợi anh sẽ yêu thích cô trong bất kỳ cách nào, nên cô đã bảo vệ bản thân bằng cách gia tăng tấm chắn phòng thủ ? Tuổi thiếu niên bị

bối rối với những hố sâu của lo lắng và cảm xúc đến nỗi bất kỳ điều gì cũng là có thể. Nhìn lại, cô cảm thấy hơi ngạc nhiên bởi cái tôi thời niên thiếu của họ.

Nếu như chưa có lúc nào để họ bỏ quá khứ lại phía sau, thời điểm đó chính là bây giờ. Cô nhẹ nhàng dựa người vào anh và nói. “Cảm ơn anh.” Giọng cô cất cao đến mức anh có thể nghe thấy vượt qua cả tiếng mưa và gió.

“Hãy cảm ơn anh nếu những kẻ tâm thần đó không đuổi theo sau chúng ta, và nếu chúng ta rời khỏi núi trước khi cây cối bắt đầu ngã xuống.” Anh nói mà không nhìn cô.

Không tệ. Câu nói đó nghe có vẻ có chút thô lỗ, nhưng cô đã làm điều mà cách đây mười lăm năm cô không bao giờ làm : Cô thầm nhún vai và đẩy nó đi. Dưới những hoàn cảnh khó khăn, anh được cho phép để cảm thấy bực mình.

Bây giờ họ đang đi thẳng vào gió, làm cô phải chống chọi lại. Lolly nhìn lên, nhưng không lâu, mưa bắn vào mặt cô như những viên đạn nhỏ bằng đá, gió lấy cắp hơi thở cô với giá lạnh của nó. Gió đến từ hướng bắc, nên nếu nó thổi vào mặt cô thì họ đang đi về hướng bắc, điều này có nghĩa là họ đi trên một con dốc dài trước khi gặp một khúc quanh gắt sẽ dẫn họ theo hướng đông nam.

Rốt cuộc, họ không ở quá xa ngôi nhà.

Họ có một ít thời gian trước khi băng che phủ mọi thứ và chúng trở nên quá nặng nề, những cành cây già cỗi sẽ bắt đầu rơi xuống... Cô hy vọng. Những cây chết sẽ giữ vững được bao lâu với gió và băng này ? Cô tự hỏi. Những nhánh cây yếu ớt sẽ gãy xuống đầu tiên, Lề đường đã được rải đầy những cành cây bị rơi xuống trong một cơn bão, những cành khác được bỏ lại để sống, cho cô một gợi ý về chiều dài và chiều rộng của thứ chắc chắn phải bị rơi xuống.

Cơn gió nhặt lên một mảnh nhỏ ngay lúc cây cối kêu răng rắc, theo nghĩa đen, như thể chính kết cấu của chúng đang rên xiết. Lolly rùng mình. Họ có một lựa chọn, và nó không phải là một lựa chọn tốt. Darwin và Niki ở đằng sau họ, những nhánh cây phủ băng lơ lửng đe dọa phía trên đầu họ và có thể đâm sầm xuống bất kỳ lúc nào, và mặt đất gia tăng trơn trượt bên dưới chân họ. Không có nơi nào để đi ngoại trừ tiến lên phía trước, hướng đến sự an toàn và ấm áp dường như còn ở rất xa.

Cô trượt ngã, đôi giày thể thao đế mềm của cô không cho cô một điểm bám nào. Vaseline trợ giúp rõ rệt, nhưng một ít chất ẩm vẫn thấm qua giày và vớ của cô, và chân cô tê cóng rất đau đớn. Cô đã lớn lên ở Maine, cô biết sự nguy hiểm của chứng hoại tử do bị tê cóng. Cô biết thứ mà hậu quả của đêm nay có nhiều khả năng sẽ là, và một ý thức về thuyết định mệnh tràn ngập trong cô. Việc mất đi những ngón chân của cô vẫn tốt hơn là việc để bản thân cô bị Darwin bắt lần nữa.

Cô sửa sang lại ống tay áo của chiếc sơ mi lụa được cột trên đầu, kéo chúng xuống qua mũi và miệng cô, nhưng ống tay áo bị ướt và đóng băng, cô không biết điều đó có ích lợi gì không. Cảm tạ Trời đất, Gabriel ở đây, vững vàng như một tảng đá, khó nhọc tiến lên với vẻ kiên quyết của một kẻ hay gây hấn. Vòng tay của anh vững chắc để dựa vào, một nguồn an ủi trong thế giới đầy bất trắc. Cô tin anh là loại đàn ông sẽ đi ra ngoài trong một cơn bão băng để chắc chắn một người hàng xóm của anh không sao, loại đàn ông tự đưa mình vào giữa hiểm nguy và một người phụ nữ, cho dù cô ấy không là gì với anh, cho dù cô ta là cô gái anh chỉ biết một lần và không ưa thích.

Cô chưa có đến một cơ hội để nói với anh về mọi điều đã xảy ra tại ngôi nhà, và sau một lát ngẫm nghĩ, cô quyết định sẽ không nói. Cô không những không muốn nói về cuộc hăm hiếp bắt thành của Darwin, mà cô còn không chắc chắn về phản ứng của Gabriel với tin này. Anh có cảm thấy như thể anh phải quay lại ? Anh có quan tâm chút nào không ? Cô nghi ngờ anh sẽ quan tâm. Chỉ bởi vì anh là người như vậy, và cô không muốn trở lại ngôi nhà. Cô cũng không muốn Gabriel trở lại đó, vì trong lúc này, cô đang bám dính vào sườn anh. Tầm nhìn của anh chắc chắn tránh xa ngôi nhà và cơn ác mộng ở đó. Không quan trọng tình cảnh nào, cô phải tiến lên.

Có một sự yên lặng phía sau họ - Ít nhất là sự yên lặng của con người. Mẹ thiên nhiên đã tạo ra một cảnh huyền ảo với tiếng lộp độp của mưa rơi, của gió, tiếng xào xạc và tiếng cọt kẹt ma quái của cây cối. Có lẽ bọn chúng đã bỏ cuộc, có lẽ bọn chúng không săn đuổi nữa. Cũng có lẽ Niki và Darwin đang miễn cưỡng bỏ lại một ngôi nhà xinh đẹp ấm áp trong thời tiết này, chỉ để săn đuổi cô và Gabriel thôi.

Cô nhìn lên một lần nữa, vào người đàn ông cao lớn đang dắt cô theo. “Vây... Anh thế nào ?” Cô hỏi.

Garbriel khịt mũi. “Bây giờ em muốn tán chuyện ư ?”

“Có lẽ việc nói chuyện sẽ giữ cho mặt em khỏi bị đông đá.”

Anh khịt mũi một lần nữa. “Anh cũng ổn. Còn em ?”

Quá nhiều để lôi kéo anh vào cuộc chuyện trò. “Tốt.” Cô có thể nói điều gì khác đây ? Đơn giản thôi. Sự tốt đẹp của công việc, dù buồn chán. Cha và mẹ có sức khỏe tốt, trừ việc họ mất đi chút ít lợi ích về tiền hưu trí của họ trong thất bại tài chính cuối cùng, nên việc duy trì một ngôi nhà mà họ hiếm khi sử dụng là điều lố bịch. Em đã không muốn bán nó, nhưng em không đủ khả năng để mua nó từ họ, và bây giờ em không muốn nữa. Em đã yêu ngôi nhà đó, nhưng bây giờ, em không quan tâm ngay cả khi không bao giờ còn thấy nó nữa. Ý thức mất mát sắc nhọn đáng ngạc nhiên, cô giữ nó lại, thừa nhận rằng cô sẽ không bao giờ cảm thấy lần nữa điều tương tự về ngôi nhà, khi cô kiên quyết đặt ngôi nhà vào quá khứ, nơi mà nó thuộc về, và tiến về phía trước.

Cô phải dành sự chú ý cho điều cô đang làm hơn là mơ tưởng. Cô lại bị trượt chân, và một lần nữa Gabriel lại giữ chặt cô.

“Chúng ta cần phải đưa em ra khỏi chỗ băng giá này.” Anh nói, giọng anh lo lắng. Cô phải thừa nhận, việc tránh thời tiết là một ý tốt. Tốt nhất, thật vậy. Nhưng không hề có một người hàng xóm trong nhiều dặm, và thị trấn thì quá xa.

“Xe tải của anh ở không xa.” Anh nói thêm, đầy khích lệ.

Lolly biết rất rõ rằng con đường này bây giờ không dùng được nữa, nó khó chịu và nguy hiểm như nó đã là, cô đã từng đi bộ xuống con đường quá quắt đó nhiều hơn cả việc lái một chiếc xe, và đã có cơ hội để thả trôi và trượt vào sườn núi. Có vài khúc quanh nguy hiểm và những chỗ dốc thẳng đứng nằm giữa nơi này và Wilson Creek. Nhưng họ có thể dừng lại ở xe tải của Gabriel, vào bên trong và giữ hơi ấm, và có thể dùng soup và cà phê. Với suy nghĩ đó trong trí, cô đã có một đích đến hợp lý, và điều đó duy trì sự di chuyển tiến lên của cô, lôi kéo từng bàn chân một lên phía trước. Giả sử cô cho rằng phải đi bộ xuống núi bằng mọi cách thì chắc là cô sẽ quy ngã ở đây, nhưng bây giờ, chắc chắn cô sẽ không làm thế.

Không gì trong điều này là thật. Nó không thể. Cuộc đời của cô buồn chán, tẻ nhạt và bình thường. Việc chống trả lại một cuộc tấn công, trốn thoát từ cửa sổ tầng hai, tránh được một phát súng và chiến đấu chống lại một cơn bão nguy hiểm ngang bằng với thứ cô để lại phía sau – là những điều cô không bao giờ nghĩ mình sẽ làm. Lolly quyết định cô thích sự buồn chán hơn. Trong giây lát cô khao khát nó. Cô sẽ không bao giờ phản nản về việc buồn chán nữa. Điều này... điều này hoàn toàn giống như một cơn ác mộng.

Mỗi bước đi bây giờ là một sự nỗ lực. Sự giá lạnh cắt xuyên qua quần áo cô, làm trì hoãn cô. Bản năng của cô hét gào cô dừng lại, nghỉ ngơi, chịu thua. Nhưng cô biết, nếu cô ngừng lại ở đây, cô sẽ chết. Việc tê cứng đến chết không thể là việc vui vẻ để làm, thậm chí nếu nó có là như thế thì cô cũng không sẵn sàng để làm.

“Soup?” Lolly nói với đôi môi gần như tê cứng, ném những từ ngữ ra như một lá bùa. Thành linh cô nhận ra cô đang đói. Việc nghĩ về thức ăn làm ấm cô từ bên trong, khích lệ cô tiếp bước, ngay cả khi mặt đất bên dưới cô ngoặt xuống đột ngột và mỗi bước đi thậm chí trở nên gian nan hơn.

“Phải, có soup.” Bây giờ cánh tay anh quanh cô siết chặt hơn; anh gần như mang cô đi. Lolly tập hợp sức mạnh của cô, tập trung vào điều cô đang làm.

Nếu cô có thể có một ít soup – và cà phê! Anh đã nói anh có cà phê! – Cô sẽ có thể đi tiếp. Họ có thể nghỉ ngơi trong một vài phút, bật thiết bị sưởi của chiếc xe tải với động cơ nổ và làm tan băng giá chút ít, có soup và cà phê, và đi con đường của họ. Với chút ít củng cố, cô sẽ đủ sức để đi tiếp.

Rồi có một tiếng thét điên cuồng phía trên cao, tiếp theo là một tiếng súng, và nỗi kinh hoàng đáng nguyên rửa len lõi cách nào đó qua từng thớ cơ trên cơ thể cô. Rốt cuộc, Darwin đang đến vì cô

7. Chương 7

Darwin theo Niki ra khỏi hiên trước, miễn cưỡng bỏ lại sự tiện nghi của ngôi nhà. Gió thổi dữ dội ngoài đây và ... Quỳ thật, có phải đó là băng ? Đồng phân đó bao phủ mọi thứ, ngay cả chiếc Blazer. Hắn đã không chú ý đến băng chút nào khi họ đi ra ngoài trong suốt thời gian từ khi con chồn cái Loireli leo ra từ cửa sổ tầng hai và trốn thoát. Hắn đổ lỗi cho Niki về điều đó. Nếu ả để họ lại một mình với nhau, mọi thứ đã ngon lành. Hắn đã có một chút vui vẻ và Loireli không thể sắp xếp để chuồn khỏi cửa sổ. Bây giờ cái kẻ lạ mặt, người ló ra ở nơi nào đó, sẽ được vui vẻ.

Gã đàn ông, băng đá, là điều không có thật. Hắn nghĩ, trời phải có mưa tuyết trước đó, nhưng việc đi ra bên ngoài và nhận ra mọi thứ bị băng che phủ là một sự an bài chết tiệt.

Hắn cào vào mặt hắn, và nghĩ rằng hắn cần một liều meth khác nữa. Bọn họ vẫn còn dư thừa bên trong nhà, trừ phi mụ chó cái Niki đó sử dụng hết. ả đang dùng nhiều hơn phần được chia của ả, hắn nghĩ một cách bực bội. Cô ả luôn làm điều đó và hắn đã mệt mỏi vì nó rồi. Phải, ả thích hợp với việc đưa ra những ý tưởng để kiếm nhiều tiền hơn, nhưng rồi ả đã tận dụng đồng phân đó đến nỗi nó là sai lầm của ả, rằng họ phải có nhiều tiền hơn, bất kỳ cách nào.

“Đó là lỗi của cô.” Hắn nói, bởi vì hắn đã mệt mỏi với sự cần nhằn và kêu ca của ả và cách ả muốn đưa ra tất cả các quyết định. Hắn nhìn vào những trụ băng treo lơ lửng trên mái de của hiên trước. Đây cũng là sai lầm của ả, vì ả đã đưa ra ý tưởng sáng chói trong việc đi theo đến nhà Loireli, trong khi họ có thể lấy tiền của cô ta trong thị trấn, và bây giờ đã không mắc kẹt trên ngọn núi chết tiệt này. “Nếu như cô không bỏ cô ta một mình trên lầu thì cô ta đã không thể trốn đi được.”

Niki phun trào trong cơn thịnh nộ. “Đồ chồn cái đó!” ả gào lên, và bắn một phát đạn vào chiếc Mercedes của Loireli, điều đó phải làm cho ả cảm thấy tốt hơn, nhưng là sự lãng phí đạn, trong chừng mực Darwin bận tâm. Cái xe hơi ngu ngốc đó có cảm giác được điều gì sao? Họ không còn lại nhiều đạn, hắn tính toán, sau tất cả những phát họ đã bắn từ lúc sớm. Họ sẽ trở vào bên trong nhà và Niki sẽ tiêu tốn thời gian để làm cho chính ả một liều thuốc, nhưng không ai trong bọn họ kiểm tra còn lại bao nhiêu viên đạn trong khẩu súng. Rồi Niki quyết định họ phải đi tìm Loireli và khẳng định đòi bọn họ phải đi ra ngoài, làm cho hắn phải mặc áo khoác và lấy đèn pin, nhưng Darwin đã đánh mất đi tất cả sự nhiệt tình của hắn cho điều đó. Niki có thể đi ra ngoài trong đồng phân này nếu ả muốn; còn hắn trở vào trong nhà.

“Mày sẽ phải trả giá cho điều này !” Niki thét vào đêm tối như thể Loireli đang đứng quanh đó lắng nghe ả. ả quay lại đối diện Darwin, gương mặt ả xoắn vặn và méo mó, đôi mắt trừng sâu nhìn trừng trừng vào hắn. “Khi chúng ta tìm thấy Loireli và giết gã con hoang đi cùng cô ta, tôi sẽ để cho anh có cô ta. Điều đó sẽ dạy cho con chồn cái đó một bài học vì đã dám chơi trò với tôi.”

Bây giờ, điều đó nghe đã có vẻ thú vị. Tinh thần của Darwin được kéo lên y như hắn ta đã lấy lại được sự hứng thú. “Chắc chứ ?”

“Miễn là anh để tôi quan sát và anh làm nó tổn thương. Tại sao không chứ ? Hãy dạy cô ta giao hợp với tôi.” Niki thêm vào dưới hơi thở.

Không tệ. Có lẽ cũng đáng bỏ công để đi ra ngoài trong thời tiết này vì điều đó. Loireli... Đám phụ nữ giống như cô ta nhìn xuống qua mũi của họ vào hắn. Thật tốt khi có ai đó giống như cô ta để làm điều mà hắn muốn làm, đối xử bất kỳ cách nào mà hắn thích. Phải, đó sẽ là điều vui thú. Có lẽ hắn sẽ giữ cô ta lại. Có lẽ hắn sẽ tổng khứ Niki và tập dượt Loireli cho thích hợp. Một hay hai liều meth và cô ta sẽ nài xin nó, bằng lòng làm bất kỳ thứ gì hắn nói với cô ta, chỉ cần hắn duy trì việc cung cấp ma túy cho cô.

Họ tìm thấy vài cái đèn pin trong ngôi nhà, và mỗi người mang theo một cái : Một khẩu súng trong một tay, và đèn pin trong một tay khác. Một cách thận trọng họ tìm đường bước xuống bậc cấp, và Darwin nắm lấy tay nắm cửa của chiếc Blazer.

“Đừng ngu thế chứ, đồ ngốc !” Niki cau kinh. “Nếu bọn họ trốn trong rừng và chúng ta đuổi theo bằng chiếc Blazer, thì làm thế quái nào chúng ta có thể thấy bọn họ? Trừ phi bọn họ đủ ngu xuẩn để đứng giữa đường, chúng ta sẽ không đi xe. Bọn họ đi bộ nên chúng ta cũng phải đi bộ.”

Ả đã gọi hắn là đồ ngốc. Hắn nghĩ. Nổi oán giận sôi sùng sục trở lại. Hắn không phải là người đã để Loireli thoát được vào lúc đầu.

Hắn chìa họng đèn pin xuống con đường dẫn vào nhà. Tia sáng cắt qua bóng tối, nhưng không hoàn toàn soi sáng được một vùng cửa lối đi. Trời quá tối và đèn pin không đủ lớn; chúng đủ tốt cho việc tìm đường đi quanh một ngôi nhà nếu bị mất điện, nhưng chúng không đủ tốt cho một kẻ đi săn. Dù vậy, có chúng cũng còn tốt hơn không có gì hết. Loireli và bạn cô ta phải ở một nơi dưới đó, và họ không có vũ khí. Nếu họ có thì họ đã phải bắn trả khi họ chạy trốn. Họ rõ ràng đang trốn, chờ đợi cho đến khi họ nghĩ rằng hắn và Niki đã đi ngủ trước khi lên vào nhà. Chỉ một lý do là bất kỳ ai phải ở lại bên ngoài trong mớ hỗn lộn này nếu họ không có lựa chọn nào khác.

Hắn sẽ bắn gã đó ngay tức khắc, bỏ hắn ngoài đường, rồi sẽ không có cách nào cho Lolly trốn thoát nữa. Trí tưởng tượng của hắn tiếp tục, và hắn nhớ lại cách xinh đẹp và mềm mại mà cô có, cách tuyệt diệu mà cô cảm thấy. Dù vẫn quan sát điều hắn đang làm, Darwin bước một bước, và chân hắn trượt khỏi chỗ đứng. Hắn ngã dập mông xuống đất, chiếc đèn pin bị văng mất, nhưng hắn xoay sở giữ được khẩu súng. Sự va chạm khua lách cách xương hắn, lấy đi hơi thở của hắn. Và Niki, cô ả khốn kiếp, đang cười gập người bên trên hắn.

“Hãy đi ở rìa đường ấy, kờ quá” Ả nói, chiếu họng đèn của ả vào mặt hắn và thực sự làm loá mắt hắn. Tuyệt thật. Bây giờ thì hắn không thể nhìn thấy gì hết trong một lúc nữa.

Darwin chậm chậm đứng lên, đến rìa của lối vào và dẫm trên một vật cứng. Chỉ khi hắn ở đó, hắn mới cố tìm lại đèn pin và một phần lòng tự trọng của hắn. Hắn nhìn xuống con dốc, tưởng tượng về người đàn bà mà hắn khao khát đến tận xương tuỷ đang trốn ở đó, ở một chỗ nào đó. Hắn sẽ bắt cô trả giá cho điều này. Hắn không để Niki biết được hắn đau mông biết bao, vì ả sẽ đùa cợt hắn nếu ả biết. Niki có một tính nết hèn hạ bên trong và ả không quan tâm đến người mà ả tùy thuộc vào.

Tốt thôi. Chết tiệt ả! (Fuck her!) Không, quên điều đó đi. Hắn thích cùng với Loireli hơn. Hắn sẽ bỏ rơi Niki, lấy Loireli thay thế.

“Loireli ơi!” hắn gọi với một giọng ề a. “Bé ở đâu? Loireli? Đến đây. Bé yêu. Đến với bố nào!”

Niki cười lớn lần nữa. Tối nay ả có vẻ dễ bị chọc cười, chuyển nhanh từ cơn thịnh nộ đến tròng cười với lý do mong manh nhất. Luồng gió băng giá thổi những giọt mưa nhũn nhối vào mắt họ. Mông hắn đau đớn. Họ đang đuổi theo sau hai người, những kẻ có một lợi thế quan trọng: ở trong bóng tối, nhưng vào lúc đó, hắn không bận tâm nhiều về điều đó. Loireli sắp phải trả giá cho việc chạy trốn khỏi bọn họ.

Hắn nhớ lại vẻ khiếp sợ của cô khi hắn có cô trên sàn bếp. Hắn thích điều đó, thích cảm giác của quyền lực, của việc biết hắn có thể làm cho cô trở nên sợ hãi đến mức cô phải bất tỉnh. Yeah, hắn thích việc có cô ở xung quanh trong một thời gian. Hắn muốn chỉ cho cô thấy cách mà tuý có thể làm cho cô cảm thấy, thích việc cô cầu xin hắn về nó – và về bất kỳ điều gì khác mà hắn muốn cho cô. “Tôi nghĩ tôi muốn cô ấy say thuốc lúc này.” Hắn nói khi hắn bước từng bước xuống đồi. Nếu cô say thuốc, cô sẽ thích những gì hắn cho cô dù cô có muốn hay không.

“Anh cứ đè cô ta xuống, tôi sẽ tiêm ma tuý vào cô ta.” Niki nói, rồi giống như một công tắc đèn được bật lên, chiếu thẳng vào sự giận dữ lần nữa. “Con chồn cái khốn kiếp!”

“Những việc đó dành cho tôi.” Hấp tấp với vẻ đề phòng, Darwin cố gắng vội vã. Chân hắn trượt lần nữa và tay hắn xoay như chong chóng cho đến khi hắn lấy lại được thăng bằng. Vừa chửi rủa hắn vừa đi chậm chậm xuống. Hắn dừng để ngã càng tốt, thì hắn sẽ bẻ gãy thứ gì đó hắn cần càng trẻ. Cười khúc khích, hắn gọi lần nữa. “Loireli, Sẵn sàng hay không thì anh cũng đến.” Hắn cười lớn với sự chơi chữ của chính mình – và Niki nghĩ hắn là kẻ ngu ngốc.

Gabriel phản ứng ngay lập tức với tiếng nổ dứt khoát của cú bắn, kéo Lolly lên trên đường đi, lùi lại vào trong rừng. Một cái liếc nhanh cho thấy những tia sáng đèn pin đang nhảy múa khi những kẻ nghiện đi xuống đồi, gần như không ở xa như họ muốn. Bọn chúng không bị ép buộc phải cắt xuyên qua rừng mà đi thẳng từ ngôi nhà đến lối vào, việc này đỡ tốn thời gian cho chúng. Bọn chúng ở cách xa không quá năm mươi yard.

May mắn là bọn chúng không thể di chuyển nhanh được như anh và Lolly có thể. Không may là chúng có thể dùng đèn pin và có vũ khí. Nếu chúng chiếu ánh đèn vào rừng đúng chỗ và đúng lúc, chỉ cần một phát súng với phân nửa tử tế thôi thì anh và Lolly sẽ phải nằm chung với lũ vịt.

Trong thời tiết này, việc ngồi chồm hổm trong rừng không phải là ý kiến hay. Họ phải duy trì sự di chuyển để họ không trở nên quá lạnh, nhưng đồng thời việc di chuyển sẽ làm lộ vị trí của họ. Anh hy vọng những cành cây không bắt đầu gãy.

Anh tìm thấy một cây thông lớn và sắp đặt Lolly vào phía sau nó, che giấu cô tốt nhất có thể giữa thân thể anh và thân cây. Anh cúi đầu xuống đến mức miệng anh chạm vào tai cô. “Sau khi bọn chúng đi qua, chúng ta sẽ rút lui theo lối cũ. Bọn chúng sẽ không nghĩ ra điều đó, và chúng ta sẽ trốn trong gara cho đến sáng.”

Cô gật đầu, đầu cô di chuyển tựa vào vai anh. Gabriel hy vọng rằng anh không phạm sai lầm. Anh muốn đến chiếc xe tải, lấy một ít cà phê, lấy chiếc nón len đan đồng cứng này ra khỏi đầu anh. Anh đã bị mất thân nhiệt khá nhiều qua đầu của anh đến mức anh không chắc anh còn có thể chịu đựng thêm được bao lâu nữa, nhưng anh không muốn nói với Lolly. Anh không muốn cô cảm thấy mặc cảm tội lỗi vì đã lấy áo poncho của anh. Không phải vì lỗi của cô mà hai kẻ nghiện meth mất trí đang săn lùng họ, không điều nào trong những điều này là lỗi của cô.

“Nếu chúng ta may mắn, chúng sẽ bị bẻ gãy cái cổ ngu ngốc của chúng ngay thôi.” Anh sẽ không bận tâm chút nào. Anh sẽ để thân thể của chúng ở nơi chúng nằm, và đưa anh và Lolly về lại ngôi nhà nhanh nhất anh và Lolly có thể di chuyển.

Lolly gật đầu lần nữa.

Dĩ nhiên, họ đã không có nhiều may mắn cho đến tối nay; vậy điều khác biệt là gì để cho họ có may mắn bây giờ ?

Trong khu rừng phía sau họ, anh nghe tiếng kêu răng rắc của gỗ đang gắng sức chống lại trọng lượng của băng đá, và âm thanh gây ra một cái rùng mình xuống lưng anh, không thứ gì để làm với giá lạnh và mọi thứ để làm với nỗi khiếp sợ. Lolly cũng nghe thấy nó. Đầu cô nhấc lên và anh cảm thấy sự yên lặng trong thân thể cô khi cô lắng nghe, chờ đợi. Những cành cây bắt đầu rơi xuống thật là điều dễ dàng trong cơn bão, nhưng khi anh lượng định số lượng cây chết trong khu rừng này và gió sẽ làm chúng rơi xuống chẳng bao lâu nữa, anh biết họ cũng không còn lâu nữa. Câu hỏi là những cành cây đó sẽ rơi xuống sớm như thế nào, và rơi xuống với phạm vi như thế nào ?

Những cành chết rơi đầu tiên, những cành còn sống tiếp sau đó. Rồi những đợt cây sẽ vỡ ra từng mảnh và rơi xuống; vào buổi sáng toàn bộ cây cối sẽ bị ngã xuống. Nếu họ không rời khỏi ngọn núi ngay, họ sẽ không thể đi đâu trong một thời gian.

“Loireli, Sẵn sàng hay không thì anh cũng đến.”

Lolly rung rẩy trong cánh tay anh khi cô nghe giọng nói du dương bốn cột đầy hoang dại của gã đàn ông đã xâm chiếm nhà cô. Gabriel không thích cách gã đàn ông gọi tên cô, không thích cách Lolly run lên vì sợ. Cô đã không cho anh biết bất kỳ chi tiết nào về điều xảy ra trong ngôi nhà trước khi anh đến – không có thời gian – nhưng anh biết về cách hung bạo mà những kẻ nghiện meth có thể làm. Bất kể điều gì đã xảy ra – anh sẽ tìm ra sau, nếu như họ sống sót – cô sẽ phải bàn về chúng.

Anh chưa bao giờ nghĩ anh có thể ngưỡng mộ Lolly Helton, nhưng chết tiệt nếu như anh đã không. Không chỉ vì cô có thừa gan dạ và ý thức chung, không một lần cô phàn nàn, dù anh biết chân cô bị giá lạnh hành hạ trong đôi giày thể thao để mềm không phù hợp. Nhiều người, với sự biền minh tuyệt hảo, sẽ sẵn sàng ngồi lại và bỏ cuộc, nhưng Lolly chỉ rút đầu cô xuống và cố gắng bước đi. Bằng vào sự quyết tâm đó, điều gì đó ắt đã phải xảy ra làm cho cô phản ứng với kẻ nghiện meth đến nỗi này.

Anh siết chặt tay anh quanh cô, đem lại cho cô cả sự bảo vệ lẫn nguồn an ủi. “Anh sẽ không để hấn làm tổn thương em đâu.” Anh nói trong hơi thở, vì bây giờ hai kẻ nghiện đã đến gần hơn, ngay cả một giọng thấp cũng là quá âm ỉ. Đó là một lời hứa mà anh có ý định giữ, dù xuống địa ngục hoặc bị nhấn chìm, trừ phi anh chết. Một cách dứt khoát, anh đánh giá tình hình, nếu hai kẻ đó vượt qua bằng cách cô đi tới, và đủ xa khỏi anh và Lolly đến nỗi họ có thể đi trở lên lại ngọn đồi mà không lời kéo sự chú ý đến họ Có vài thứ bên trong gara anh có thể sử dụng như một thứ vũ khí, nếu có một cuộc chạm trán.

Lolly nghiêng về phía trước, tựa vào anh. Cánh tay cô vòng qua thắt lưng anh siết chặt. Họ có quá nhiều quần áo để có thể chia sẻ thân nhiệt, nhưng việc tiếp xúc cũng tốt. Gabriel dịu dàng khum tay phía sau đầu cô, giữ chặt nó trên vai anh. Tất cả mọi thứ bây giờ họ phải làm là rất yên lặng và rất bình tĩnh, và cầu nguyện là họ không bị nhìn thấy. Nếu họ có thể ở lại đây trong thời gian lâu hơn, nếu họ có thể tan vào trong bóng tối và trở nên vô hình...

Chẳng mấy chốc những kẻ nghiện đã ở quá gần, thậm chí không thể trao đổi một lời thì thầm. Anh cảm nhận sự căng thẳng cuộn lên trong từng bó cơ của cô, nhưng cô không động đậy. Vượt qua tiếng gió, anh có thể nghe hai kẻ đó nói chuyện khi chúng chọn đường xuống đồi, thỉnh thoảng chiếu ánh đèn pin của họ vào rừng. Chiếc đèn pin là loại tiêu chuẩn gia đình, ánh sáng yếu ớt so với cái anh sử dụng, nhưng anh và Lolly chỉ vừa vịn bên trong hai cạnh thân cây và ánh đèn dễ dàng xâm nhập xa hơn nơi đó. Anh giữ gương mặt anh giấu xuống dưới, vì sự nhột nhột tương đối của làn da trần gần giống như đèn hiệu trong bóng tối.

Sự thay đổi so với trước đó vài giờ đủ gây choáng váng. Khi anh rời khỏi nhà của cha mẹ anh, Gabriel trông đợi làm nên một cuộc chiến với thời tiết và với Lolly, nhưng điều này... điều này chưa bao giờ lướt qua tâm trí anh.

Một luồng sáng vừa loé lên cách bên phải anh vài feet. Thân cây mà họ trốn phía sau che dấu cho họ nhưng không đủ, không đủ với luồng sáng chiếu nghiêng. Nếu họ di chuyển trong sự sắp xếp để giữ thân cây nằm giữa họ và hai kẻ nghiện, họ sẽ tạo ra quá nhiều tiếng ồn. Có những cành cây con, những bụi cây hoang dại, ngay cả những chiếc lá chết đang chờ mục rữa từ sự rụng lá của mùa thu - không kể băng đá - đều nằm bên dưới chân họ. Ngay cả trong tiếng gió rít, sự di chuyển đó sẽ cảnh báo cho những kẻ săn mồi về nơi ẩn nấp của họ nhiều hơn là ánh đèn pin bất chợt có thể tìm ra họ.

Lolly nín thở. Anh cũng vậy. Và khi vận may - vận may cực kỳ tệ - có được, một ánh đèn soi vào tay áo anh. Anh quan sát nó từ góc mắt, nhìn nó di chuyển qua, rồi đột ngột quay lại và chiếu vào mặt anh. “Tôi tìm được rồi. Darwin, lại đây !”

Bây giờ việc giữ im lặng chẳng còn giá trị nữa. Gabriel đẩy Lolly khỏi thân cây, khỏi ánh đèn, lao tới một chỗ ẩn nấp sâu hơn. “Chạy.” Anh nói, vồ lấy cánh tay cô, và cả hai cùng chạy trốn chết khi một tiếng súng vang lên phía sau họ.

...

Niki nhắm vào rừng, nơi ả thấy người đàn ông, gương mặt của anh ta, một mảnh màu trắng đáng chú ý trong bóng tối, và bắn, nhưng ả đã quá chậm. Cả hai đã trốn mất, nhưng ả nghe được tiếng lạo xạo của họ đi vào sâu hơn trong rừng. ả sẽ lạc mất họ ở đó, nhưng ả không thích để bất kỳ ai thoát khỏi ả, đặc biệt là những con chồn cái giàu có kiêu kỳ giống như Loireli. ả bắn lần nữa, cánh tay ả hướng theo tiếng động họ tạo ra khi chạy. Điều này giống như đi săn, ả nghĩ trong một sự hưng khởi thoải mái, khi ả đi theo họ vào trong rừng. Loireli Helton và bạn của cô ta giống như những con nai, một con nai cái và một con nai đực, chạy trốn khỏi nguy hiểm, chạy trốn khỏi khẩu súng của ả. ả thích cái suy nghĩ rằng họ đang điên cuồng trong sự khiếp sợ và hoàn toàn không phòng bị.

“Đừng bắn cô gái !” Darwin la to với vẻ thật sự quan tâm trong giọng hần.

“Cứ làm như tôi có thể thấy được thứ mà tôi bắn vào ấy!” Niki thét lên. Đồ con hoang, tất cả những gì hần muốn là cô gái. Hần đã thực sự tốt vào lúc ngồi yên trên mông của hần và để ả làm tất cả công việc, rồi nói với ả cách làm. ả sẽ làm tốt hơn mà không có hần, và có lẽ, chỉ có lẽ thôi, thời cơ đang đến khi ả làm vài thứ cho điều đó. Dù vậy, ngay bây giờ, ả còn phải truy lùng bọn nai. ả đi thẳng tới, bàn chân ả kiên quyết hơn, một lần nữa ả đi vào bên dưới rặng cây. ả chọn lựa kỹ lưỡng bước chân, rồi, tiếp tục với khuynh hướng đó, ả sẽ nghe thấy bọn nai của ả, vuốt bàn tay ả từ cạnh này đến cạnh kia của cò súng cho đến khi nó phát ra âm thanh lách cách, và không có nhiều viên đạn rời khỏi. Phía bên phải ả, Darwin cũng đang bắn, rất cuộc, nổi bật tâm về việc không để hai kẻ bỏ trốn chạy thoát vẫn nhiều hơn việc làm bị thương hoặc giết chết chiến lợi phẩm của gã.

Không ai trong bọn họ được huấn luyện làm xạ thủ. Thậm chí vào một dịp tốt, tất cả những gì họ có thể làm là chia súng và kéo cò, không giống như điều họ thường quan tâm xem họ có tìm được thứ gì đó hoặc không. Chỉ với nỗi sợ súng đạn, nỗi sợ bị bắn cũng thường đủ để làm cho ai đó thực hiện điều mà họ muốn,

và khi họ bắn ai, nó luôn ở nơi gần như không có nghi vấn về việc mất tích. Trước đó họ chưa bao giờ cần nhiều hơn một, hoặc hai, có lẽ là ba viên đạn để lấy được thứ họ muốn.

Khoảng vài giây sau, Darwin hết đạn. Họ ngừng lại, không biết chắc phải làm gì lúc này. Họ lia ánh đèn ra xung quanh nhưng không thể thấy gì ngoài những thân cây tối đen, những bụi rậm và băng đá. Hay thật, không tuyệt sao? Họ ở đây, đứng trong rừng, lạnh giá, giận dữ và thực sự bị mất vũ khí. Trên tất cả, con chồn cái Loireli đã trốn thoát lần nữa. Trong lúc thừa mứa tiếng động ở trong rừng, chẳng có thứ nào có vẻ xuất phát từ những kẻ trốn chạy đó.

Một cảm giác nhột nhạt cảnh báo trước dọc theo xương sống của Niki. Không có đạn, ả không còn cảm thấy tự tin như ả đã có cách đó ít phút. Có lẽ điều này không chắc là một ý tưởng tốt, hơn nữa, ả đã sa sút kể từ liều ma túy cuối cùng, và ả cần một liều khác kha khá ngay. ả sẽ thấy tốt hơn liền.

“Thôi quên đi.” ả giận dữ nói. “Chúng ta sẽ trở về ngôi nhà và tìm sự ấm áp, vào buổi sáng, khi mặt trời lên và làm tan băng trên con đường, chúng ta có thể rời khỏi chỗ này.”

“Nhưng còn Loireli?” Darwin hỏi, rên rỉ như một cậu bé làm rơi cây kem của cậu ta xuống cát.

Niki dẫn cơn ghen đang trào dâng của ả xuống. “Con chồn cái Loireli của anh và gã bạn của nó sẽ bị tê cóng đến chết ở ngoài đó.” Với khẩu súng vô dụng của mình, ả ra hiệu vào trong sâu của khu rừng. Nó quá tối, cắt thật, giờ đây cuộc đi săn đã mất đi sự lôi cuốn của nó, băng giá đã bắt đầu thấm qua áo choàng của ả.

“Nhưng...?”

“Anh muốn tiếp tục tìm kiếm? Tốt, Đi về bên phải ấy. Tôi sẽ trở lại ngôi nhà và tự mình vui thích.”

“Chỉ mất năm phút để tìm xung quanh và ...” Có một tiếng xào xạc mơ hồ phía sau họ. Darwin vẫn đi tiếp. Ánh sáng từ chiếc đèn pin của hắn nhảy múa ngang qua sàn khu rừng tối. “Bà có nghe thấy gì không?”

Quá trễ, Niki nói. “Tắt đèn đi.” ả lần mò bàn tay đeo găng giá buốt nhấn nút tắt trên chiếc đèn ả đang cầm để tránh lộ vị trí, nhưng đã quá trễ. Trong ánh sáng đèn pin của Darwin, ả trông thấy một cảnh cây dài, mập đệp xuống theo đường cong từ phía sau giống như một cú phát bóng chày nện vào bên cạnh đầu hắn.

8. Chương 8

Gabriel kéo họ đến một chỗ nấp phía sau một thân cây lớn khác. “Ở lại đây, và đừng động đây.” Anh thì thầm.

Anh rời khỏi cô và cô gần như lao đến để túm chặt lấy áo khoác của anh và giữ anh lại. Cô đã không cố ý đâm thẳng vào nguy hiểm, cô chạy khỏi nó; đó là điều làm nên sự khôn ngoan cho cô. Nhưng Gabriel là quân nhân, và sự huấn luyện của anh không chỉ đối đầu với nguy hiểm mà còn phải vô hiệu hoá chúng. Trái tim cô nhảy lên tới cổ cô và nằm ở đó, biết rằng anh đang mạo hiểm mạng sống của anh. Mọi bản năng bên trong cô gào thét cô phải dừng anh lại, van xin anh đừng rời khỏi cô, ôm chặt anh ở đó, và gìn giữ anh an toàn như có thể được.

Cô cắn chặt môi cho đến khi vị gắt của đồng trong máu chạm vào lưỡi cô. Cô phải làm chính xác như anh nói, hoặc cô sẽ gây thêm nguy hiểm cho anh.

Gabriel bước chậm và yên lặng, bàn tay anh lướt nhanh trên mặt đất xung quanh anh. Anh nhặt lên một nhánh cây già bị gãy dài khoảng ba feet và ướm thử, rồi loại bỏ nó một cách yên lặng, và bắt đầu tìm một cành cây khác. Lolly cố không rời mắt khỏi Niki và Darwin dùm anh, để cô có thể cảnh báo cho anh nếu bọn chúng lại gần hơn. Chúng đã dừng lại, và từ sự sắc nhọn trong giọng của chúng, cho thấy có một cuộc tranh cãi, cho dù cô không nghe được bất kỳ từ ngữ cụ thể nào. Cô liếc nhìn ra sau vào Gabriel, và anh đã đi rồi.

Hốt hoảng. Cô nhìn theo mọi hướng, nhưng cô không thể thấy anh. Anh đã biến mất vào trong mưa và bóng tối.

Nhưng nếu cô không thể thấy anh thì Niki và Darwin cũng không... ngoại trừ ánh đèn đèn đáng nguyên rửa đó. Có lẽ cô có thể thu hút sự chú ý của chúng về hướng của cô – Không, cô từ bỏ ý định đó ngay khi nó hình thành. Gabriel đã dặn cô không được động dẩy, nếu cô di chuyển, không chỉ là anh không có ý tưởng nào về nơi cô ở, mà trong bóng tối, anh cũng sẽ không thể báo cho cô tránh khỏi gã đàn ông xấu xa. Gabriel là một kẻ săn mồi, và cô không muốn làm rối loạn dự định của anh.

Bóng tối dày đặc ở đó, bên dưới những hàng cây, nhưng lớp băng bao phủ bên ngoài cây cối và cành nhánh dường như phát ra một vẻ lấp lánh mờ ảo, phản chiếu ánh đèn pin mà Niki và Darwin đang vung vẩy ra xung quanh. Ánh sáng đèn pin xác định vị trí của chúng chính xác như khi chúng bị vây bọc trên sân khấu bởi đèn chiếu. Có một quang sáng quanh bọn chúng, như thể không khí chứa đầy những tinh thể băng. Cảnh tượng đã có thể đẹp để ngoạn mục, nếu trời không giá lạnh đến thế và cô không quá hoang mang đến thế.

Rồi cô nhìn thấy Gabriel, lên đến phía sau Darwin, mỗi bước chân chậm rãi và thận trọng như của một con báo đang theo đuổi con linh dương. Lolly vẫn đông cứng tại chỗ, không dám di chuyển, e rằng cô sẽ gây ra một tiếng động làm cho anh phân tâm.

Gabriel nhắc thanh gỗ tự chế của anh lên giống như một cây gậy bóng chày, anh vẫn ẩn sâu phía sau, ngoài phạm vi ánh đèn, nhưng nếu Niki hoặc Darwin nhìn xung quanh, chúng chắc chắn sẽ thấy anh. Tư thế anh đang đứng nhắc cô nhớ lại việc quan sát anh chơi bóng trong trường trung học, tất cả những năm tháng đó khi anh còn trẻ, rất gầy và hết sức ngạo mạn. Anh đã đánh nhiều hơn một cú home-run (17*) trong những ngày xa xưa. Anh có vẻ đã ở trong tư thế sẵn sàng để đánh một cú vào lúc này.

Trái tim của Lolly động thình thịch. Cô mong mỗi được bật mắt bằng bàn tay cô, che dấu đi sự thật giống như đứa trẻ hai tuổi đang chơi trò cút bắt, nhưng cô phải quan sát, phải biết điều gì đang xảy ra. Nếu cô là một phụ nữ ưa đánh cá, cô sẽ đặt mọi thứ cô có vào Gabriel. Nhưng không có gì trong cuộc đời là chắc chắn, không ngay cả Gabriel McQueen, và đêm nay, cuộc sống của họ treo trên một cái cân.

Bất ngờ, Niki thét lên điều gì đó và tắt đèn pin của ả. Darwin không nhanh như thế, và Gabriel bước đến, cú đánh vòng vung lên, cánh tay đầy cơ bắp của anh quét cành cây nhanh đến mức tạo nên một tiếng rít. Darwin buông rơi đèn pin của hắn và cúi đầu xuống. Thay vì một đòn chắc chắn, cành cây chỉ lướt qua đầu hắn, và với một tiếng gầm như một con thú, Darwin quay người và lao vào Gabriel.

Gabriel không thể làm cú đánh vòng lần nữa vì Darwin ở ngay bên tầm với của anh, vì thế anh di chuyển bàn tay trên cành cây và dùng chúng như vật cản, làm một cú thọc nhanh, mạnh bằng một đầu và di chuyển nhanh như chớp để ngăn chặn cú thui hoang dã mà Darwin đang quăng đến, đập liên tục vào Gabriel bằng khẩu súng. Chiếc đèn pin mà Darwin làm rớt lăn tròn bên cạnh, hướng ánh sáng ra khỏi họ, vì thế họ chẳng có gì nhiều hơn là một cái bóng to lớn. Gabriel cao hơn, nhiều cơ bắp hơn nhưng Darwin vẫn đang phiêu diêu với một liều meth cao và trở lì với đau đớn. Hắn giáng một cú đá mãnh liệt vào phía sau gối của Gabriel, và Gabriel quy xuống nhưng anh kéo Darwin ngã cùng anh.

Niki ở đâu? Lolly nhận ra cô đã không còn nhìn ả nữa và cô nhìn xung quanh một cách sợ sệt, nửa phần mong đợi ả lao ra từ bóng tối vào cô, hoặc đổ xô tới làm trợ thủ của Darwin, ngoại trừ ... không phải Niki. Hoặc ả đã nhận ra cơ hội để bỏ chạy, hoặc ả đang chờ cơ hội của mình, tìm kiếm một dịp tốt để bắn Gabriel hoặc đập mạnh vào đầu anh. Lolly không thể nói được những kẻ đang lăn tròn, chửi rủa và gầm gừ trên mặt đất kia, đâu là Gabriel và đâu là Darwin, vì vậy chắc chắn Niki cũng không.

Thình lình Lolly nhận ra cô ở quá xa để giúp Gabriel nếu Niki tấn công. Mặc cho suy nghĩ của cô về việc chắc chắn cô sẽ bị tổn thương và bị giết vì nỗ lực của cô như thế nào, cô bắt chước Gabriel và sờ soạng mặt đất xung quanh cho đến khi cô tìm được cái gậy cho cô, một cành cây gậy vừa bị rơi xuống gần đây vừa đủ để chưa bị mục. Nó không mạnh bằng cành cây của Gabriel nhưng còn tốt hơn không có gì. Không còn bận tâm việc giữ im lặng nữa, Lolly lao thẳng vào cuộc chiến.

Niki ở đâu?

Lolly chộp lấy chiếc đèn pin bị rơi, và điên cuồng chiếu nó ra xung quanh, cố tìm kiếm ả đàn bà. Nếu ả

có ở đó, ả phải nấp phía sau một thân cây hoặc một bụi rậm. Ả có thể ở sau họ, phía bên trái, hoặc bên phải, hoặc bất kỳ đâu... thậm chí trên đường trở lại ngôi nhà. Lolly chỉ thấy có hai khẩu súng, nhưng điều đó không có nghĩa là không có nhiều hơn - Một cách muộn màng cô nhận ra sự kiện rằng Darwin đang cố đánh Gabriel bằng khẩu súng thay vì bắn vào anh, nghĩa là hắn đã bắn đi tất cả đạn trong khẩu súng và không còn viên nào nữa, ít ra là về phần hắn.

Niki cũng bị hết đạn chẳng? Cô ả bỏ chạy ngay sau đó, hay chỉ đơn giản bỏ chạy? Không cách gì nói được. Lolly lia nhanh một cái nhìn về phía cuộc chiến. Darwin đã giật cái nón len của Gabriel ra khỏi và đang cố húc đầu hắn vào mặt anh. Nhanh như ánh chớp, cô lao tới và đập vào mặt Darwin bằng cây gậy của cô, tuy nó không đủ lớn để làm hắn ngừng lại nhưng đã kéo sự chú ý của hắn vào cô trong một thoáng. Gabriel chớp lấy khoảnh khắc ngăn ngừa lơ đãng đó để thụi vào mặt Darwin bằng nắm đấm của anh. Một âm thanh ghê rợn nhưng dường như Darwin chẳng hề bận tâm.

Gabriel vạm vỡ hơn, khỏe hơn, anh có thể đánh ngã Darwin trong chốc lát, Lolly nghĩ, rồi nhớ lại cách thức phát cuồng mà meth có thể gây ra cho người ta. Cô đã đọc báo cáo về những người dùng meth, người đã bị cảnh sát bắn vài lần, không những không ngã xuống mà vẫn tiếp tục tấn công. Darwin chiến đấu như người bị phát rồ, những âm thanh điên cuồng dữ dội gầm gừ trong cổ họng hắn giống như một con thú.

Trước đây cô chưa từng trông thấy một cuộc đánh nhau thực sự, chỉ trên màn ảnh Hollywood, chưa từng biết nó xấu xa và âm ỉ như thế nào. Đây không phải là đứng đối diện và đánh vào nhau, mà đây là đá, là thụi, là móc mắt nhau, là bất cứ thứ gì để hai kẻ chiến đấu có thể làm tổn thương lẫn nhau. Có những tiếng gầm gừ và những lời nguyền rủa, tiếng nện kinh người của nắm đấm vào da thịt, nền đất đóng băng kêu lạo xạo bên dưới họ. Chiếc áo choàng mùa đông nặng nề ngăn cản bất kỳ tổn thương đáng kể nào cho cơ thể họ, để kéo dài cuộc chiến và tăng cường sự xung đột, Darwin phải dành cho được một cú đấm may mắn.

Có lẽ cô có thể giúp. Lolly từ từ đến gần hơn, giơ cây gậy của cô lên để cô sẵn sàng đập xuống nếu có cơ hội, nhưng việc giữ chiếc đèn pin gây bất lợi cho cô vì cô chỉ còn một tay để giữ cây gậy. Cô không lo lắng về Niki, ả đàn bà hoặc có ở đó hoặc không. Tất cả những gì cô có thể làm bây giờ, cô nghĩ, là giúp Gabriel bằng bất kỳ cách nào cô có thể.

Những người đàn ông đang vật lộn gần như ở bên ngoài ánh đèn, và khi họ ngừng lại, Darwin nằm phía bên trên. Hắn vung tay hắn ra sau và có thứ gì đó trong tay hắn, Lolly không lường lự, cũng không cố để nhận biết thứ hắn đang giữ, cô chỉ đơn giản lao thẳng tới, vung cây gậy của cô với tất cả sức lực cô có thể, và bắt đầu đập liên tục hết sức mình vào người đàn ông đã cố cưỡng bức cô. Cô buông chiếc đèn pin và nắm cây gậy bằng cả hai tay, và đánh vào hắn liên tục vào đầu, vào vai, vào bất kỳ chỗ nào cô có thể với tới được.

Với một tiếng rú, hắn quăng người rời khỏi Gabriel, hướng thẳng đến cô. Cô hốt hoảng lùi lại, phát ốm với nỗi kinh hoàng đang nở hoa trong bao tử cô, trong ngực cô. Chân cô khụy xuống bên dưới cô và cô ngã xuống, Darwin đè trên cô và bàn tay hắn lần đến cổ cô. Hắn bắt đầu siết chặt lại.

Rồi hắn biến đi, bị nhắc khỏi cô như thể hắn là một đứa trẻ. Vẻ mặt của Gabriel lạnh lùng và dữ dội khi anh nện liên hồi vào mặt hắn với nắm đấm tay phải to lớn của anh. Darwin đã quá choáng váng bởi những cú đánh để phản công lại, hắn giơ hai cánh tay ra trước mặt để tự bảo vệ mình, và bắt đầu rên xiết. “Đừng làm đau tôi, đừng làm đau tôi mà.” Hắn biện hộ. “Tôi đâu có làm gì anh đâu, đúng không? Tôi đã làm gì chứ?”

Lolly gắng sức gượng dậy, nhìn chăm chăm vào hắn trong nỗi hoài nghi. Hắn đã biến từ một con thú điên khùng thành một kẻ thất bại thống thiết chỉ trong khoảng một vài giây.

“Ngậm miệng lại.” Gabriel hầm hè, hơi thở khó nhọc. Anh bẻ quặt hai tay của Darwin ra sau lưng, giữ chúng phía trên cao, nhìn xung quanh để tìm vài thứ để cột hắn lại. “Lấy những sợi dây từ giày ống của hắn.” Anh nói với Lolly.

Cô không muốn đến bất cứ chỗ nào gần Darwin, không muốn chạm vào hắn bất kể cách nào, nhưng cô tự làm cho bản thân gần như bò lê đến nơi Gabriel đang nắm chặt hắn, lưu ý đến việc giữ hắn ở lại bên cạnh sao cho hắn không thể đá vào mặt cô được. Rón rén, cô bắt đầu tháo những sợi dây cột bằng da thuộc. Chúng bị ướt và khó tháo, nên cô phải dùng cả hai tay.

Đầu của Gabriel xoay khi anh nhìn quanh. Anh vẫn đang thở khó nhọc và nhanh, và vẻ mặt anh... Anh đã

thực sự bức bối, không hề phóng đại. “Còn một tên nữa ở đâu?” Anh hỏi Lolly, có một dấu hiệu cấu kính trong giọng anh.

“Em không biết.” Cô đáp. Cô đang thở gấp và cô dừng lại giây lát để lấy hơi thở sâu. “Bà ta đã tắt đèn pin và em cho rằng bà ta đã chạy rồi. Em đã không thấy bà ta kể từ lúc đó.”

Gabriel quay sự chú ý trở lại một Darwin đang khóc lóc. Anh kéo giật cánh tay của hắn mạnh hơn và cao hơn, làm tăng sự căng thẳng đau đớn trên bắp vai. “Mày có nhiều đạn được hoặc vũ khí còn để lại trong ngôi nhà không?”

“Không.” Darwin lắc đầu nói. “Tôi thề tôi không có. Ông bạn. Làm ơn đi. Anh đang xé cánh tay ra khỏi bắp vai của tôi.”

“Tao không bạn bè với thứ khốn kiếp như mày.” Gabriel nói. “Và nếu mày nói dối tao, tao sẽ nhổ cánh tay của mày ra và nện mày đến chết bằng nó đấy, hiểu không?”

“Tôi không nói dối.” Darwin thét lên. Nước mũi đang chảy từ cả hai bên mũi hắn, rỉ trên miệng hắn. “Niki và tôi, chúng tôi chỉ có hai khẩu súng và những viên đạn có trong chúng thôi. Như vậy thường vừa đủ. Ow! Ow! Ngừng lại, làm ơn ngừng lại!”

Thường vừa đủ. Lolly tự hỏi có bao nhiêu ngôi nhà mà hắn và Niki đã xâm nhập, có bao nhiêu phụ nữ hắn đã làm tổn thương, hãm hiếp, tàn sát?

Sâu trong khu rừng, có một tiếng động đột ngột sắc nhọn như một tiếng súng, tiếp theo đó là tiếng đổ sầm và tiếng ngã thịch. Trong giây lát hoang mang, Lolly nghĩ Darwin đang nói dối và Niki đã có một khẩu súng khác, nhưng rồi cô nhận ra điều gì đang xảy ra : những cành cây đang bắt đầu rơi xuống dưới sức nặng của băng.

“Đó là cái quái quỷ gì thế?” Darwin hỏi, một nỗi khiếp sợ mới trong giọng nói run rẩy của hắn.

Không ai trong Lolly hoặc Gabriel nói với hắn về điều đang xảy ra.

“Giờ thì sao?” Lolly hỏi, ngược nhìn Gabriel trước khi quay sự chú ý của cô trở lại với sợi dây giày của Darwin. Họ không biết nơi Niki ở; Darwin đã bị tước vũ khí, sẽ bị trói lại sớm thôi; nhưng không giống như việc họ có thể gọi cho cảnh sát trưởng và sắp xếp tù nhân của họ để tập hợp và bỏ tù trong không quá vài phút. Cô không muốn mất cả đêm ở trong ngôi nhà với hắn, không, ngay cả khi Gabriel trói gô và khoá miệng hắn lại, và cô không cho rằng họ có thể xoay sở để đưa hắn xuống núi đêm nay. Với những cành cây đã bắt đầu rơi xuống, quá nguy hiểm để đi bất kỳ đâu đêm nay.

Gabriel mở miệng định trả lời và Darwin đột ngột tự quăng mình ra phía sau trong một cú giật mạnh đánh vào Gabriel làm anh mất thăng bằng, và kéo cánh tay hắn thoát khỏi sự nắm giữ của Gabriel.

Với một tiếng rống man dại, hắn chồm đến Lolly. Cô không có cơ hội để bỏ chạy chỉ còn biết cúi xuống né. Hắn hất cô ngã xuống nền đất; cô bị va trúng với một sức mạnh có thể đánh văng hơi thở ra khỏi cô, và nện mạnh đầu cô vào mặt đất đóng băng. Cô nghe một âm thanh rạn vỡ khi cô trượt qua mặt băng thô nhám, rồi hắn đè lên cô và cố bóp cổ cô lần nữa.

Gabriel lấy lại được thăng bằng và lao thẳng đến, túm chặt lấy cổ áo khoác của Darwin và kéo hắn khỏi Lolly. Darwin đứng dậy, nhảy xổ vào họ lần nữa. Gabriel xoay người, trụ vững trên chân anh, và đập mạnh khuỷu tay anh vào mặt của Darwin. Có một tiếng rắc ghê người và Darwin đột ngột không có xương, cơ thể của hắn buông thõng kỳ quặc khi hắn sụp xuống trên mặt đất. Đôi mắt hắn mở và nhìn trừng trừng và hai dòng máu đen chảy ra từ lỗ mũi hắn.

Gabriel chỉ liếc sơ vào hắn. “Ông ta đã chết.” Giọng anh không tỏ ra một chút hối tiếc nào. Thế đánh mạnh bằng khuỷu tay vào mũi, làm cho xương vỡ tung vào não không phải là một điều tình cờ.

Sâu bên trong rừng, một cành cây khác vừa từ bỏ cuộc sống của nó với một tiếng rắc gọn ghẽ và đổ ầm xuống. Tiếp theo sau nó là một cành khác nữa, cành này ở gần hơn.

Lolly vẫn còn nằm trên đất, đôi mắt cô lớn như những hồ nước u tối trên gương mặt trắng nhợt chờ đợi khi cô nhìn chăm chăm vào anh. Anh nghiêng xuống và nắm lấy cánh tay cô, kéo cô đứng lên. “Chúng ta phải

trở về ngôi nhà.” Anh nói. “Chúng ta không thể xuống núi bây giờ, không, khi những cành cây đã rơi xuống rồi.”

Cô trang trọng gật đầu, nhưng cô hỏi. “Còn Niki thì sao? Đó là tên của bà ta.” Cô giải thích bằng một giọng không rõ ràng. Cô ra dấu về thân thể nằm trên mặt đất. “Tên hấn là Darwin, đã là Darwin.” Một chút dấu hiệu thỏa mãn lộ ra trong giọng nói của cô. Nhìn xung quanh như thể đang tìm kiếm người đàn bà vắng mặt, cô nói thêm. “Có lẽ bà ta ở tại ngôi nhà.”

“Có lẽ.” Gabriel nói dứt khoát. “Nếu bà ta ở đó, anh sẽ xử lý. Từ điều mà kẻ đề tiện này nói thì chúng đã hết đạn. Nếu bà ta không trở về ngôi nhà, nếu bà ta ở một nơi nào đó ngoài đây... bà ta sẽ bị tê cứng đến chết. Anh chẳng quan tâm.”

Lolly vẫn đứng yên ở đó, và anh xoa dịu bằng lời nói của anh. “Lolly, chúng ta không được lựa chọn.” Anh khom người nhặt chiếc đèn pin Lolly thả rơi cũng như khẩu súng rỗng của Darwin. Khẩu súng được anh nhét vào túi trước của chiếc quần dài. Chiếc đèn pin của chính anh vẫn nằm an toàn trong túi áo khoác của anh, anh sẽ dùng một cái khác chỉ cần pin vẫn còn, bởi vì nào ai biết sẽ mất bao lâu để họ ở trong ngôi nhà trước khi con đường biến mất? Nếu điện trong nhà vẫn còn thì nó cũng sẽ mất ngay thôi.

“Em biết.” Cô nói, giọng cô khê khàng.

Chúa ơi, anh bị lạnh. Chiếc nón len đan của anh đã bị rơi mất, và cơn mưa khốn khổ chết tiệt đã hình thành những tinh thể băng trong tóc anh. Dù cho trang bị chống lạnh tốt của anh có thể giữ ấm cho thân thể anh, anh vẫn bị mất thân nhiệt qua mái đầu để trần. Anh run dữ dội nhưng ép buộc bản thân tập trung. Anh nhận ra quần dài của Lolly thấm màu vì ẩm ướt từ giữa đùi trở xuống, sự ẩm ướt đó cũng sẽ chất lọc đi tất cả thân nhiệt của cô. Họ phải khô ráo. Họ phải giữ ấm. Việc nỗ lực chiến đấu đã làm nóng anh trong suốt lúc đó, nhưng bây giờ sự suy kiệt đang bỏ anh lại thậm chí lạnh giá hơn, và Lolly phải ở trong tình trạng tệ hơn vì cô không phải tập trung cơ bắp, cũng không trải qua việc xử lý hậu quả của một dòng chảy Adrenaline.

Anh quay cô về hướng ngôi nhà, cánh tay anh đặt phía sau lưng cô, thúc cô tiến lên. “Em có lạnh không?” Anh hỏi dù biết rằng dĩ nhiên cô có.

“Có.” Cô nói, có vẻ kiệt sức. Anh biết rõ điều đó; nó là điều bình thường. “Mặc dù em không biết mình ra sao lúc này, nhưng em vẫn còn cảm nhận được đôi chân của em.”

Anh rung mình lần nữa. Cơ thể của anh đang cố gắng tạo ra một ít nhiệt, và đột nhiên anh nhận ra rằng Lolly không bị run. Chết tiệt thật. Điều đó không tốt. Bây giờ cô đang kiên trì ở đây, nhưng anh phải đưa cô về nhà thật nhanh.

Anh bỏ lại thân thể của Darwin ở đó; có một lựa chọn khác là mang nó theo, và anh phải hao phí năng lượng mà anh phải giữ lại để đưa bản thân anh và Lolly ra khỏi khu rừng chết tiệt này và leo ngược lên núi về lại ngôi nhà.

Một cách thận trọng, họ trở lại con đường lát đá. Họ phải ở trên rìa cỏ, nơi ít ra họ sẽ giữ được chút ít thăng bằng, nghĩa là họ sẽ ở bên dưới những hàng cây nguy hiểm được bao phủ thêm bằng nghiêng qua con đường, nhưng họ không còn lựa chọn nào khác vì con đường là cách nhanh nhất. Dù họ ở lại trong rừng hoặc đi bằng đường lộ, thì họ vẫn phải đương đầu với khả năng bị đè nghiêng bởi những cành cây đang rơi xuống, vì thế họ càng tốn ít thời gian ở bên dưới tán cây thì càng tốt hơn. Anh quàng cánh tay anh quanh Lolly, thúc đẩy bản thân chẳng khác gì cô. Cô không biết rằng anh đang trượt trên bề mặt đường gay go như thế nào, bao nhiêu nỗ lực cho anh để bước đi, và anh muốn giữ yên điều đó. Cô đã là một người trung thành cho đến bây giờ, nhưng làm sao biết được đâu là thời điểm suy sụp của cô? Anh không nghĩ rằng cô sẽ bỏ cuộc, nhưng giờ không phải là lúc để tìm hiểu.

Anh cố ý làm cho giọng nói của anh đều đặn và không có cảm xúc. “Vào lúc sớm tối nay, trước khi anh đến ngôi nhà ... Darwin có làm tổn thương em không?”

Anh trông chờ một tiếng “Không” ngay lập tức mà anh sẽ không tin hoặc một tiếng “Có” đầy đau đớn sẽ làm anh muốn quay trở lại cái xác và giết người đàn ông đó lần nữa, nhưng Lolly lưỡng lự trước khi trả lời. “Hắn đã cố. Hắn gần như đã...” Giọng cô vỡ vụn và cô trượt chân.

Gabriel dừng lại, kéo cô tạm dừng, và anh bật đèn để có thể thấy biểu hiện của cô. Gương mặt cô trắng nhợt và tái đi vì giá lạnh. Chiếc poncho bị xé rách và tinh thể băng đã hình thành trong tóc cô y như chúng đã có trên anh. Ánh nhìn của cô bây giờ vững vàng hơn cho dù môi cô tái xanh. Anh khum gương mặt cô trong bàn tay đeo găng không cầm đèn pin. “Bây giờ hán không thể làm tổn thương em được nữa.”

Câu trả lời của cô là một cái gật đầu, và bất chấp hoàn cảnh khốc liệt, sự nhẹ nhõm làm thay đổi vẻ mặt của cô. “Vâng, em biết, anh đã làm hỏng cái mộng của hán rồi.” Cô dừng lời, rồi thêm vào. “Cám ơn. Đó là một việc tốt.”

Anh gần như bật cười. Yên lòng, anh bắt đầu dẫn họ đi tiếp. Cô sẽ tốt. Lollipop hoá ra lại là một loại người mạnh mẽ xinh đẹp. Anh tiếp tục giữ cô vững khi họ đi lên trên đồi, bước từng bước chậm, thận trọng kế tiếp nhau. Anh vẫn cảnh giác, quan sát và lắng nghe về người phụ nữ - Niki - nhưng tất cả những gì anh có thể nghe là tiếng gió và những nhánh mệt mỏi của những cây già cỗi, phủ đầy băng.

9. Chương 9

Niki chiến đấu với đôi chân ả. Khi người đàn ông đó lộ ra khỏi bóng tối giống như yêu ma hoặc thứ gì đó và tấn công Darwin, bản năng sinh tồn thúc đẩy và ả chạy trốn, không hề nghĩ chút nào đến việc giúp đỡ Darwin. ả nhìn qua vai thay vì chú ý đến nơi ả sắp đến, và bước vào trong một vùng tối, chân ả đột ngột trượt đi và ả ngã đập lưng xuống đất, đủ mạnh để ả phải nằm lại ít phút, quá choáng váng để di chuyển.

Khi ả đã có thể lăn người ngồi dậy, ả chỉ ngồi ở đó, trên mặt đất đóng băng, nhìn Darwin và người đàn ông khi họ đánh nhau. ả đã hết đạn, vì vậy ả không thể làm được gì để giúp Darwin. Điều tốt nhất ả có thể làm, ả nghĩ, là bỏ chạy, Darwin đâu có lao vào cứu giúp ả, nếu tình thế đảo ngược.

ả không thể nhìn được nhiều, vì cây cối và ánh đèn pin lẫn lộn khi Darwin làm rối nó, nhưng khi ả quan sát cuộc chiến, ả nghĩ có lẽ Darwin sẽ bị thương. Đồ chó giải cứu Lolly là một gã to lớn. ả cũng nghĩ có thể Darwin sẽ thắng trận đấu bởi vì hán mạnh hơn nhiều như hán có vẻ và hán chơi xấu. Đây là một trong những tình thế phải chờ xem, dù ả không muốn chờ đợi quá lâu. Nếu mọi việc bắt đầu xấu đi cho Darwin, ả tốt hơn nên tự cứu mình. ả phải trở lại ngôi nhà, lấy số ma túy họ để lại trên bàn cà phê... ả cần một ít lúc này, ngay bây giờ. Nó sẽ làm cho ả cảm thấy tốt hơn nhiều, giữ sạch cảm giác bồn chồn sờn gai ốc này.

Nhưng ả đã tự đập vào chính mình một cách ngu ngốc khi ả ngã xuống, nên ả còn hơi xây xẩm. Thật không thông minh khi lên đường quá sớm và bị ngã lần nữa, tự làm mình bị thương. ả ngồi đó thêm ít phút hoặc hơn, nhìn điều đã xảy ra với Darwin. Có thể ả được trông thấy hán giết gã bự con kia.

Vì thế ả ngồi đó nín lặng, mặc cho mặt đất lạnh giá đâm xuyên qua quần áo của ả giống như một con dao nhọn, mặc cho mộng ả ẩm ướt, và ả nhìn thấy Lolly Helton lao ra khỏi bóng tối, với một cây gậy gơ cao, và đánh vào đầu Darwin. Nó không làm hán chậm đi nhiều, nhưng làm hán bị sao lãng, và đột ngột Niki biết đây không phải là kết thúc tốt cho Darwin. Hai đánh một không công bằng chút nào.

Rồi Loireli bắt đầu đập vào Darwin liên tục, rầm, rầm, rầm. Hán đã dè được gã đàn ông to lớn xuống, nhưng hán để Loireli đến chỗ hán, và hán lao vào cô ta. Niki nhắm mắt chán ghét. Darwin chưa bao giờ có được một kế hoạch đáng kể nào. Điều đó đã để cho gã đàn ông bự con tự do, thật ngu ngốc hết sức, rồi dĩ nhiên cuộc chiến đã kết thúc và Darwin đang rên rỉ trong cách làm cho thần kinh ả tệ hại. Tất cả những gì ả có thể làm là lắc đầu. ả không thể giúp hán, ả không có gì ngoại trừ khẩu súng rỗng. Darwin đã tự đưa mình vào đó, đồng phân ngu ngốc!

Đầu ả cảm thấy tốt hơn, sự choáng váng đã lắng dịu. Một cách yên lặng, trong khi họ bận tâm với Darwin, ả đứng lên và chậm chậm rời khỏi. Âm thanh của một cuộc chiến lập lại làm ả dừng lại và nhìn lần nữa, và ả thấy người đàn ông to con thúc khuỷu tay vào mặt Darwin, nhìn cách Darwin ngã xuống giống như một bao tải da rỗng, và ả biết hán đã chết. ả đã nhìn đủ người chết để nhận ra cách họ đổ phịch xuống, như thể tất cả xương cốt của họ đột ngột trở nên mềm oặt.

ả chưa bao giờ có thể dựa dẫm vào cái của khi đó, và bây giờ hán đã đi, để cho bản thân bị giết chết.

Thận trọng, yên lặng như có thể được, ả lần mò đường ra khỏi khu rừng. Hai lần ở đó có tiếng rầm rắc lớn, và nó làm ả kinh hãi đến vài phân ra cho đến khi ả đoán ra được điều gì đã xảy ra. Cành nhánh đang bị bẻ gãy khỏi đám cây chết tiệt. Tất cả quanh ả, những cành cây đang oằn xuống dưới trọng lượng của băng, một trong chúng có thể rơi xuống ả bất kỳ lúc nào. Cái đồng phân này thật sờn tóc gáy.

Khi ả đến con đường, ả thấy quá nhẹ nhõm vì đã ra khỏi khu rừng khốn kiếp đó, đến nỗi quên mất về băng đá và cố chạy. Chân ả ngay lập tức trượt đi và ả ngã mạnh xuống băng đầu gối. Cơn đau không thể chịu nổi. Niki nghiêng trèo trèo vài từ nguyên rửa khi ả chậm chậm đứng lên. ả vẫn còn lom khom một lúc để xoa nắn đầu gối ả cho đến khi ả nghĩ ả có thể bước đi trở lại. Lần này ả đi thận trọng trên vạt cỏ - thứ - nơi ả có khả năng bám đường tốt hơn và tiếp tục lên dốc với nhịp bước chậm hơn nhiều.

Giá lạnh, bóng tối, gió rét buốt, băng đá sờn gáy... tất cả những thứ đó vây quanh ả, và ả nhận ra mình đơn độc như thế nào, cô đơn khủng khiếp thế nào, không có ai để hướng về. Darwin tuy không đủ nhưng ít ra hắn đã ở bên ả. Bây giờ hắn đã chết, bởi vì gã to con đó là một tên sát nhân. Hắn đã chết, ả đơn độc, và ả không đồng bằng họ. Ở trên kia, chiếc Blazer bây giờ thuộc về ả. Darwin không còn cần đến nó nữa.

Vì đi bộ, Niki càng lúc càng tức tối. Nếu không vì con chồn cái Loireli, Darwin đã có thể thắng cuộc đấu, và thay vì cuộc bộ về ngôi nhà một mình, ả có Darwin bên cạnh lúc này. Họ sẽ được ấm áp, làm vài liều meth để tán thưởng chiến thắng của mình, và có lẽ sẽ làm tình trên giường của Loireli.

Mưa đá đập xối xả vào mặt ả và ả không thích nó. Trời lạnh quá mức ở ngoài đây, và mọi thứ đều sai lầm. Mọi thứ! Lẽ ra họ chỉ cần cướp tiệm tạp hoá và chạy như bị ma đuổi khỏi thị trấn. Không điều gì đúng từ lúc ả gặp quý cô chồn cái Loireli trong chiếc Mercedes ngon lành của cô ta

ả bắt được một tạp âm lẫn trong gió, và quay người nhìn xuống lối đi dài, quanh co. Loireli và gã bự con đang ở phía sau ả, đang đi về như thể chắc chắn rằng họ đã an toàn. Trong một thoáng, ả thấy một ánh đèn, rồi nó biến mất. Giống như ả, họ đang bám theo lề đường và ở trong bóng tối.

Một ý tưởng chợt đến với ả, và chậm rãi ả bắt đầu mỉm cười, mặc cho cơn gió như nhối thốc thẳng vào mặt. Nếu điều đó trở nên đúng, khi rời khỏi đây, ả sẽ lái chiếc Mercedes đó thay vì chiếc Blazer cũ kỹ bẩn thỉu của Darwin, và hai kẻ đó sẽ ước rằng chưa bao giờ vướng phải ả ... trong một lúc thôi, bất kỳ cách nào, rồi bọn họ sẽ không bao giờ ước bất cứ điều gì được nữa.

...

“Ngay khi vòng qua khúc quanh này, chúng ta sẽ thấy ánh đèn.” Lolly nói. Gabriel không biết là cô đang động viên anh hay bản thân cô. Một cách kiên trì, họ lẻ bước tiến tới, đi vòng theo khúc quanh, và cô ngừng lại khi cô tìm kiếm trong bóng tối dấu hiệu của ánh đèn hiên trước đã động viên họ vững bước, đến với sự ấm áp và an toàn trong ngôi nhà.

Không có gì hết. Một bóng tối thuần khiết. “Mất điện rồi.” Cô nói yếu ớt.

“Phải.” Gabriel thúc cô tiến tới, cánh tay anh thật sự đẩy cô đi. Anh không ngạc nhiên vì sự mất điện, dù anh ước chi ít ra họ đã trở về trước khi dây điện bị đứt. Việc tiến thẳng đến ngôi nhà được chiếu sáng, rục rỏ, ấm áp là sự động viên tâm lý nhiều hơn việc không thấy gì ngoại trừ bóng tối ở cuối con đường. Anh cần thứ gì đó bên cạnh sức mạnh của chính anh để giữ họ tiếp bước, vì anh đang nhanh chóng mất nó.

Lolly đang chậm dần, bước chân cô trở nên nặng nề hơn và nhiều gian khổ hơn; cả hai bọn họ đều đánh mất đủ sự phối hợp mà anh lo lắng. Giá lạnh đã làm suy yếu đi sức mạnh của cô. Cô gần như suy kiệt, nhưng anh không thể cho phép cô dừng lại, không, khi họ đã ở quá gần nơi nương náu. Nơi nương náu nghĩa là sống sót, và anh không thể đủ sức để nghĩ đến điều gì khác.

Anh giữ vững Lolly, để chắc chắn họ tiếp tục tiến lên, và cùng lúc vẫn để mắt đến Niki, người anh có thể nói là không ít nguy hiểm hơn bạn của ả. Dù không có súng, ả có cố gắng thách đố anh không? Kinh nghiệm với những kẻ nghiện meth nói rằng ả sẽ. ả sẽ phải vượt qua anh để bắt Lolly. Ngay cả một khẩu súng rỗng cũng có thể giết người, nếu bạn dùng nó đánh ai đó vào vùng thái dương hiểm yếu. Lolly được bảo vệ bởi tất cả những thứ cô đang cột chặt trên đầu cô, nhưng điều đó vẫn không bảo đảm rằng cô sẽ không bị thương hoặc bị giết chết.

Một cách hợp lý, Niki sẽ phải nhận ra ả cũng cần nơi nương náu nhiều như họ. ả phải ở trong ngôi nhà rồi,

đang chờ đợi họ. Điện không phải bị mất, có lẽ tự ả đã tắt đèn. ả sẽ có lợi thế của sự bất ngờ. Anh không dám chắc để xác định ả ở bên ngoài giá lạnh hay ở bên trong ngôi nhà; anh phải mong đợi bất kỳ điều gì, mọi điều, và không đưa ra những giả định có thể dẫn đến sai lầm và làm anh thiếu sự chuẩn bị. Cho đến khi Niki bị phát hiện, anh không thể hạ thấp sự cảnh giác.

Đêm liên tục bị ngắt quãng bởi sự vận xoắn đột ngột của những cành và cây đang gãy lách tách. Tiếng động không liên tục nhưng cũng không chấm dứt. Không một cây nào ở gần con đường bị gãy đổ, vẫn chưa, nhưng chúng sẽ, sớm thôi. Vào lúc này, điều tồi tệ nhất của cây cối ở sâu hơn trong rừng, nơi chúng bị bỏ quên không được chăm sóc trong một thời gian dài. Ít ra thì những cây tiếp giáp con đường thỉnh thoảng cũng được cắt tỉa.

“Anh không tin rằng có củi đốt lò sưởi được chất đống ở cửa sau.” Anh nói, cố gắng làm xao lãng Lolly, cố gắng khuyến khích cô hình dung những tiện nghi đang đợi ở phía trước.

“Không có củi.” Cô nói, đau đớn với sự nỗ lực để đi tiếp. Anh nhìn mặt, hôn từ biệt giấc mơ về ngọn lửa, rồi cô tiếp tục, “Chúng tôi đã chuyển sang xài gas cách đây nhiều năm.”

Thậm chí còn tốt hơn. “Hallelujah. (18*) Cả lò gas nữa chứ?”

“Vâng.”

“Máy nước nóng?”

“Đúng vậy.”

Thật nhẹ nhõm, thật hết sẩy. Họ sẽ có vài thứ để làm ấm người lên, và có cả đêm với những tiện nghi tương đối. “Không còn bao xa nữa đâu, Lolly, và chúng ta sẽ có mái nhà che chở trên đầu chúng ta, nguồn nhiệt, và thậm chí một ít thức ăn.”

“Điều gì xảy ra nếu bà ta ở đó?” Lolly hỏi, có sự khiếp sợ trong giọng của cô. Rõ ràng suy nghĩ của cô cũng vận hành theo đường lối tương tự như của anh.

Gabriel rung mình. Bên ngoài anh điềm tĩnh nhưng bên trong anh lo âu. “Nếu Niki ở đó, anh sẽ xử lý, anh hứa.”

Cô gạt đầu tán thành, nhưng không có vẻ hoàn toàn tin chắc. Ai đó có thể đổ lỗi cho cô chăng? Tình thế của họ không tốt, ở giữa thời tiết tồi tệ, bóng tối, và vụ việc điên rồ, ai đó có thể sẽ đột ngột nhảy ra không báo trước từ khu rừng, từ bất kỳ tủ áo nào hoặc bên dưới bất kỳ giường ngủ nào.

Phía trên kia, một động cơ lớn đột ngột gầm lên.

Gabriel di chuyển đầu anh về hướng tiếng động. “Tốt, chúng ta đã biết nơi Niki ở rồi.” Anh thì thầm.

Lolly kéo anh lại gần hơn. “Phải.” Cô có vẻ lo sợ và đề phòng.

Thực ra Niki có đủ ngu ngốc, hay đủ phê thuốc, để cố gắng lái xe xuống đồi? Bà ta sẽ không khởi động chiếc Blazer chỉ để tìm sự ấm áp khi mọi thứ ả phải làm là đi vào trong ngôi nhà. Tại sao lại cho biết vị trí của ả theo cách đó?

Âm thanh của động cơ thay đổi, số xe đã được chuyển, đèn trước bật sáng, cắt xuyên qua bóng tối, giữ trong chúng những chùm sương mù vô hình và làm cho nó rực rỡ.

...

Niki cười. Chiếc Blazer bị đá bao phủ, khiến cho việc mở cửa hết sức khó khăn, nhưng ả giải quyết được. ả chỉ có một mình, hết đạn, nhưng Loireli Helton và gã to con với cây gậy của hắn không có đến một cơ hội để chống lại ả. ả sẽ rượt đuổi giống như họ là những con chó.

“Dành cho Darwin.” ả nói, mắt rừng lẹ khi nhớ lại những dặm đường mà họ đã trải qua trong chiếc Blazer. Có lẽ hắn không hoàn hảo, có lẽ hắn đã không chung thủy với ả đôi lần. Nhưng dù gì đi nữa, hắn là của ả, và bây giờ hắn đã mất, Darwin, đã mất. ả không thể tin được điều đó.

ả nhấn van động cơ và tiến thẳng xuống đồi, theo trung tâm của lối đi hẹp. Đột ngột, phần sau của chiếc Blazer bắt đầu trượt sang bên, ả phải chiến đấu với bánh lái để kiểm soát, ả lấy lại được, rồi lại mất lái,

rồi lại lấy lại được lần nữa. Ít ra ả cũng đi được về phía bên phải. ả chỉ vừa ra khỏi khoảng sân khi ánh đèn pha ô tô chọn ra những mục tiêu của ả, bên lề đường. Hai kẻ giết người đứng sát bên nhau, quần quýt lấy nhau, nhìn lên đồi một cách ngu ngốc, nhìn vào ả. Họ không nhận ra điều ả trù tính. Chắc chắn họ nghĩ ả đang trốn chạy, rằng ả là một kẻ hèn nhát, người sẽ bỏ cuộc và để cho họ chiến thắng; một kẻ hèn nhát, người sẽ không bắt họ trả giá cho điều họ đã làm.

Rồi gã to con dường như đã nhận ra kế hoạch của ả, vì gã nhắc hẳn Loireli lên và lao vào hàng cây cùng cô ta. Một màn sương cuồng nộ khát máu dâng lên tầm mắt của Niki. Bây giờ không còn cách chết tiệt nào có thể làm ả đâm trượt họ, cứ làm như một vài thân cây có thể dừng ả lại vậy. Họ phải trả giá; họ phải trả giá cho việc giết Darwin; Loireli phải trả giá cho việc đánh lừa ả bằng cách trốn khỏi cửa sổ tầng hai; cô ta phải trả giá cho việc cám dỗ Darwin cho đến khi hắn không thể nghĩ đến điều gì khác ngoại trừ việc len vào quần cô ta. ả sẽ bắt được họ, đè nghiền họ vào thân cây, ghim chặt thân thể của họ ở đó, và ả sẽ cười to trong khi họ chết trong đau đớn. ả muốn điều đó. ả muốn nó nhiều như ả muốn liều ma túy kế tiếp của ả. ả phải có ma túy sớm, chỉ trong vài phút, ngay khi ả chăm sóc việc chán phèo nhỏ mọn này.

Độ dốc của lối vào tăng thêm, dẫn xuống khúc ngoặt gay gắt đầu tiên. Niki liếc nhanh vào con đường lát đá; chú ý vào dấu vết nơi gã to con lẩn vào trong rừng. ả đánh lái về bên trái, và chiếc Blazer bắt đầu trượt nghiêng về bên phải. Làm bầm nguyên rửa, ả trả lái sang phải, cố gắng làm chiếc xe thẳng lại. Chiếc Blazer cũ kỹ đáp ứng, rồi phần sau đuôi du đưa và chết tiệt nếu như ả không trượt sang trái lập tức. Điên tiết, ả chiến đấu với chiếc xe. Làm thế quái nào để ả có thể làm được điều ả muốn nếu chiếc xe khốn kiếp này không đi thẳng? Điều gì tốt để điều khiển chiếc xe dẫn động bốn bánh nếu nó không chịu làm việc trên băng?

ả kéo giạt tay lái về bên trái và cả hai bánh xe bên phải của chiếc Blazer nhấc lên khỏi mặt đất. “Cút thật!” ả lườm bâu, bất chợt nhận ra ả đã gần thế nào với việc rơi xuống tận đáy con dốc thẳng đứng ở cạnh bên kia con đường. “Cút!” Chiếc Blazer ổn định lại trên bốn bánh xe, những chiếc lốp xe lớn cố níu giữ khả năng bám đường nhưng lại quay tròn một cách vô dụng trên băng. Nó trượt ngược lại về phía sau và chậm chậm bắt đầu một sự quay tròn đáng sợ, quay và quay, tốc độ tăng dần khi nó lặn đến chỗ dốc thẳng đứng lơ mơ. ả có suy nghĩ hoàn toàn ngu ngốc rằng nó gần giống trò chơi cười tách trà trong Disneyland. (19*)

Niki thét lên, trong mê cuồng và sợ hãi về sự bất công của trận mưa đá ngu ngốc này, rồi những chiếc bánh xe của chiếc Blazer mất sự tiếp xúc với mặt đường và ả lao thẳng xuống hẻm núi.

...

Lolly bám chặt chiếc áo khoác ẩm ướt của Gabriel, quan sát khi chiếc Blazer bất ngờ biến khỏi tầm nhìn. Có một thoáng yên lặng ngắn, rồi một tiếng rít kinh khủng của kim loại bị đè nghiền và bị xé toạc ra.

“Ôi Chúa ơi!” Cô nói trong nỗi bàng hoàng, rồi thêm vào, “Tốt quá!” Cô không nghĩ điều đó biến cô thành kẻ xấu vì bản năng đầu tiên của cô là cảm thấy nhẹ nhõm. Darwin đã chết, còn Niki thì vừa tự đưa mình xuống vực. Lần đầu tiên trong nhiều giờ, có vẻ dài như nhiều ngày, Lolly đột ngột nhận ra nỗi kinh hoàng đã qua đi. Cô đã an toàn, lạnh thấu xương, rùng mình, run rẩy theo một cách cô không nghĩ là có thể... nhưng an toàn.

“Ồ yên đây.” Gabriel ra lệnh, khi anh lấy ra một chiếc đèn pin lớn hơn nhiều từ trong túi áo khoác của anh, bật nó lên, và bước thận trọng trên đường.

Anh đã là đá tảng của cô trong những giờ qua, mọi thứ trong cô phản kháng lại việc bị tách rời khỏi anh thậm chí chỉ trong một vài giây, nhưng cô đã làm như anh chỉ dẫn. Chẳng chỗ nào cả hai bọn họ có thể nhìn được, hơn nữa cô chỉ đi được chút ít thôi, cô quá lạnh. Tất cả những gì cô muốn là ngồi xuống và nhắm mắt lại.

Khúc đường dốc nguy hiểm bởi băng đá. Gabriel trượt đôi lần, nhưng trong cả hai lần anh xoay sở để giữ được thăng bằng và giữ được tư thế đứng thẳng. Lolly thở phào nhẹ nhõm khi anh đi đến được cạnh bên kia của con đường và chiếu ánh đèn xuống sườn núi.

Sau một lúc lâu, anh đi trở lại lối vào đến với Lolly, tắt chiếc đèn pin đầy năng lượng của anh, một lần nữa nhét nó trở lại túi áo khoác và lấy chiếc đèn pin khác yếu ớt hơn nhiều mà Darwin làm rớt. “Chiếc Blazer rơi xuống khoảng một trăm năm mươi feet. Nó đâm đầu vào một thân cây. Cái cây đã thẳng. Nếu Niki

không chết, bà ta phải bị thương nặng, nhưng anh không thể xuống đó để nhìn cho rõ.” Anh cau mày vì anh không thích việc không biết chắc chắn.

Lolly không thể nghĩ được cô có thể cảm thấy nhẹ nhõm với tin một ai đó, bất kỳ ai, đã chết; chắc chắn không giống như cô đã ao ước bỏ lại một phụ nữ bị thương trong một chiếc xe hơi vỡ nát bị tê cứng hoặc bị chảy máu đến chết - hoặc ít nhất cô không nghĩ đó là ước muốn của cô. Darwin và Niki đã làm thay đổi suy nghĩ của cô về vài điều. “Cảm ơn Chúa.” Cô thì thầm. Cô cảm thấy như thể thế giới quanh cô đã ấm lên được chút ít. Lo lắng của cô về việc thấy Niki đang đợi trong ngôi nhà, về việc thấy người phụ nữ phê thuốc nhảy ra từ phía sau một thân cây, hay ló ra khỏi một góc tối, đã không còn. Cô muốn sụp xuống đất và nức nở trong niềm khuây khoả hoàn toàn, nhưng thay vì thế cô lắng dịu với một hơi thở sâu. Vẫn còn quá sớm để công bố chiến thắng, vì cô và Gariel còn ở bên ngoài ngôi nhà. Họ vẫn còn phải chiến đấu với băng đá, và tuy băng đá không làm bất cứ quyết định ngu ngốc nào, chẳng hạn như cố gắng lái xe xuống núi trong thời tiết như thế này, băng đá không làm bất cứ điều gì, ngoài sự tồn tại, nhưng chính sự tồn tại của nó tái cấu trúc hình dạng thế giới.

“Đi thôi.” Anh nói. “Đi kiếm sự ấm áp nào.” Anh vòng cánh tay quanh cô, giữ cô đứng thẳng lên khi anh đẩy cô tiến tới. Mặc cho sự trợ giúp của anh, cô không thể di chuyển. Vài bước đầu tiên là một thao tác đau đớn và thiếu sự phối hợp; cô chỉ trượt được một bàn chân lên phía trước bàn chân khác một chút ít. Cô cảm thấy như thể cô đã bị đông cứng ngay tại nơi đó, như thể cô không thể làm gì khác hơn là ngừng lại. Gabriel cũng đang run rẩy dữ dội dựa vào cô; anh đã làm ra vẻ tốt hơn cô, nhưng điều đó không nói được nhiều.

“Em có cần anh mang em đi không?” Gabriel hỏi.

Cô kinh hoàng với ý nghĩ đó. Anh chỉ vừa vặn lê bước được thôi, và anh nghĩ anh có thể mang cô theo ư? “Không, em ổn.” Cô nói.

Anh tạo một âm thanh cộc cằn cho thấy rõ ràng là anh không tin rằng cô ổn một chút nào hết, nhưng anh đã không ép buộc nhắc cô và ném lên vai anh.

Trong bóng tối hoàn toàn, chỉ một ánh đèn pin yếu ớt soi sáng con đường của họ, họ thận trọng đi qua khoảng sân phủ băng, nơi chưa bao giờ là một khoảng cách đáng kể thì giờ đây dường như không thể nào vượt qua được, nhưng họ vẫn lê bước, và mỗi inch thắng lợi được trả giá bằng sự đau đớn cực độ của thể xác. Cuối cùng, cô cũng yếu ớt lần mò đến được ngôi nhà tối lờ mờ phía trước họ, và chỉ khi đó cô mới tin rằng họ có thể làm được. “Em xin lỗi.” Cô nói nhỏ, tự hỏi Gabriel có thể nghe được lời cô, với tiếng gió rít gào như thế?

Gabriel nhìn xuống cô. “Xin lỗi vì điều gì?” Anh hỏi khá lơ đãng khi họ vượt qua được vài yards cuối cùng, khéo léo vòng qua chiếc Mercedes phủ đầy băng của cô. Từng bước mơ hồ giống như trên ngọn Everest. Một cách trung thực, cô không chắc cô có thể leo lên chúng. “Xin lỗi đã làm anh lâm vào mớ hỗn độn này, xin lỗi việc anh đã phải giết người, xin lỗi việc anh mắc kẹt ở đây với em, khi đáng ra anh phải ở nhà với cha mẹ anh, và con trai anh.”

“Em biết về Sam sao?” Anh hỏi, ngạc nhiên. Giọng anh hỗn hển. Không hiểu sao anh không mong đợi cô biết về cuộc sống của anh sau khi anh tốt nghiệp trung học và gia nhập quân đội.

“Em vẫn có được tin tức ở đây.”

Họ đã đến thềm trước và Gabriel túm chặt tay vịn bằng bàn tay trái của anh, cánh tay phải siết chặt quanh cô, và anh thực sự lỗi cô lên những bậc thềm, rên lên đau đớn khi anh làm. Họ đã ở trên hiên trước, nhưng cơn gió hung dữ vẫn ném mưa vào họ nên chẳng cải thiện được nhiều.

“Anh không hối tiếc.” Anh nói, buông cô ra để khom người xuống giữ lại hơi thở của anh, tập hợp sức mạnh của anh.

Không có sự nâng đỡ của anh, Lolly gần như đổ sụp trên hiên, nhưng cô quán cánh tay quanh một cái cột và tự ép mình đứng thẳng. “Em không tin anh.” Thậm chí cô còn xoay sở được một cái khịt mũi hoài nghi.

“Không đùa đâu, Lollipop, em cho rằng anh sẽ hạnh phúc ngồi trong ngôi nhà ấm áp với con trai anh, ăn soup và nhấm nháp cà phê bên lò sưởi khi anh có thể lên đây, tê cứng đến chết với em trong lúc chúng ta

chạy khỏi hai kẻ nghiện meth điên rồ sao ? Ý thức phiêu lưu của em ở đâu vậy hả ?”

“Em chẳng có lấy một chút.” Cô nói, đột ngột khúc khích cười. Cô cảm thấy choáng váng và không chắc có thể đứng vững được bao lâu nữa, nhưng ngay lúc này, điều anh nói là điều vui nhộn nhất mà cô từng được nghe. “Và đừng gọi em là Lollipop.” Nếu như anh quên chút nào đó về cô, sao không phải là cái biệt danh kinh khủng đó chứ ?

“Lollipop!” Anh lập tức đáp lại, y như anh đã làm trong trường trung học. Anh đứng thẳng lên, lau bầu trong sự nỗ lực, và nói. “Chúng ta là những kẻ ngốc khi cứ đứng mãi ngoài đây. Hãy vào bên trong nào.”

“Nói dễ hơn làm.” Cô nói, đột ngột đôi chân cô sụm xuống và cô ngồi bệt trên hàng hiên phủ băng.

“Đừng bỏ cuộc bây giờ, Lollipop!” Anh lau bầu khi anh lao đến bên cửa. “Anh không lôi kéo em bằng mọi cách rồi để cho em lạnh cóng đến chết ngay trên hiên đâu.”

Thật đáng sợ khi cô ý thức được rằng tất cả những điều đó không phải là điều không thể xảy ra. Quá dễ dàng để ngã sụm xuống hiên trước và thư giãn, nhưng cô biết, nếu cô làm thế, cô sẽ không bao giờ vào được bên trong. Nỗi khiếp sợ dồn cô quay vòng vòng trên bàn tay và đầu gối cô, nhưng đó là trong chừng mực cô có thể làm. Không cách nào cô có thể đứng lên được. Một cách kiên trì, cô trườn đến cửa. “Anh nên mở được cửa đã, anh hùng à.” Cô nói, “Và em sẽ hoàn thành nốt phần đường còn lại.”

Có một âm thanh kinh khủng, như tiếng súng nổ ở bìa rừng, và một thân cây cao sáu mươi feet bị gãy đến tận gốc, còn nguyên mọi thứ, đổ ập trên mặt đất với sức mạnh có thể làm rung chuyển cả thế giới. Cả hai bất động trong một thoáng, rồi Gabriel quay lại lóng ngóng với tay nắm cửa và Lolly hồi phục trạng thái bò lê chậm chạp khó coi của cô.

Cô sẽ không qua khỏi đêm nay nếu không có Gabriel. Cô chắc chắn sẽ chết, bị bắn, hoặc bị tê cóng, hoặc bị nghiền nát bên dưới một thân cây phủ đầy băng. Cô sẽ có một cái chết dữ dội, vài giờ cuối cùng của cô trôi qua trong nỗi kinh hoàng và đau đớn. Ký ức cuối cùng của cô là người đàn ông kinh tởm âm mưu cưỡng đoạt cô, và có thể thành công. Không thể biết rằng ngay khi nguy hiểm đã qua, họ có sẽ bắt đầu tranh cãi hay không. Một vài thứ không bao giờ thay đổi. Dù vậy, cảm giác của những cuộc cãi vã của họ phải thay đổi. Cô không còn giận dữ, cũng không bối rối nữa. Việc tranh cãi với Gabriel có một cảm giác dễ chịu, gần giống như việc trở về nhà.

Nhà. Cô chắc chắn đã ở nhà. Tất cả những gì cô phải làm là vào bên trong, và cô được an toàn. Cô đã không rung mình lần nào nữa, trong ... bao lâu rồi ? Cô là một dân Maine chính gốc, cô biết đó không phải là dấu hiệu tốt. Cô có thể vẫn còn suy nghĩ, không phải chịu đựng sự mất phương hướng từ việc giảm mạnh thân nhiệt, vì thế cô nghĩ cô sẽ ổn. Nhưng nếu suy nghĩ của cô đã bị suy giảm, cô có thể nhận ra được nó không ?

Gabriel cố gắng mở cửa, nhưng chiếc găng tay đóng băng của anh không thể túm chặt được tay nắm cửa. Nguyên rửa bên dưới hơi thở, anh dùng răng để kéo chiếc găng ra. Tay nắm xoay và cánh cửa đu đưa mở ra cho sự ấm áp và chỗ trú ẩn. Quay ra sau, anh nắm chặt vào cánh tay của Lolly và gần như kéo lê cô qua ngưỡng cửa, khi vào bên trong đủ xa anh đẩy cánh cửa đóng lại. Khi cô đập cạnh sườn của cô xuống sàn, sức mạnh rời khỏi chân anh, và anh cũng ngã xuống bên cạnh cô. Anh văng tục, vật lộn với tay và gối anh, rồi anh túm được trụ tay vịn cầu thang và tự kéo bản thân gần như đứng thẳng lên. Lolly nhắm mắt lại, cô muốn được nằm nghỉ ngơi ở đây, trên sàn nhà...

“Dậy mau !” Gabriel ra lệnh. Giọng anh oai nghiêm và gay gắt.

Cô chỉ hé mi mắt một chút. “Em không muốn dậy.”

“Quá tệ.”

Anh vung về đập tay anh lên đầu, và những mảnh băng vỡ bay ra khỏi tóc anh. Anh lột bỏ áo khoác và găng tay, rồi cúi xuống túm lấy cánh tay cô lần nữa. Cô không thể đứng nổi trên chân mình, vì thế anh kéo lê cô đến bậc thang đầu tiên.

“Em chỉ cần một phút...” Lolly bắt đầu.

“Em phải làm khô và ấm.” Anh nói, giật mạnh lớp đầu tiên của quần áo cô, cởi chiếc áo poncho bị rách ra khỏi và tinh thể băng văng ra, đập xuống sàn nhà và chiếc bàn gần đó, và lập tức tan chảy.

“Để em lại một mình.” Cô nói cúi kính, đập vào tay anh. “Bây giờ chúng ta đã vào bên trong rồi. Cho em nghỉ một chút đi.”

“Không, cho đến khi em ấm lên.” Anh tiếp tục lột từng lớp quần áo, và cô để anh làm. Một phần trong cô muốn kháng cự, đúng như nguyên tắc, nhưng cô đã quá mệt và sự di chuyển quá khó khăn, việc chống lại anh không thể xảy ra được. Anh kéo cô đứng trên chân cô, cô nhắm mắt và chỉ đứng đó, lắc lư. Thật kỳ diệu khi thoát khỏi băng giá, khỏi lạnh lẽo. Cô có thể cảm nhận hơi ấm quanh cô, sức nóng còn sót lại từ trước khi mất điện, nhưng cô không thể chắc chắn cảm thấy nó.

“Mở mắt của em ra. Lollipop.” Gabriel quát lên.

Với một sự nỗ lực, cô mở mắt ra nhìn cau có vào anh. “Tại sao không để cho em ngủ vậy?”

Với ánh sáng của chiếc đèn pin anh đặt trên sàn, phản chiếu trên trần, cô thấy nổi lo lắng trên mặt anh, sự giận dữ. “Chưa đâu.”

Và đột ngột cô biết điều anh đang làm, gọi biệt danh Lollipop của cô chẳng qua để thúc cô đấu tranh. Anh đang cố làm cô giận, để giữ vững cô.

Cảm giác thôi thúc được chạm vào, cô vươn tới và đặt bàn tay giá lạnh của cô áp vào gò má thô nhám của anh. “Em xin lỗi vì đã cúi kính với anh.” Cô nói.

“Em đã cúi kính sao? Anh không chú ý. Em phải ra khỏi thói quen. Bây giờ ngừng tạ lỗi và cởi những quần áo đó ra,” Anh ra lệnh. “Tất cả.”

10. Chương 10

Niki chậm chậm nhấc đầu lên, không hoàn toàn chắc ả đang ở đâu hoặc điều gì đã xảy ra. Ả nhìn quanh, cố gắng nhận ra khu vực xung quanh, nhưng nỗ lực đó là quá nhiều và ả nhắm chặt mắt lại, đặt đầu ả nằm lại dựa trên thứ gì đó lạnh và cứng. Ả cảm thấy... ả cảm thấy như thể một người khổng lồ đã nhấc ả lên và ném ả xuống mặt đất, như thể toàn thân của ả bị choáng váng. Ả ngã khỏi giường ư? Không, ả không ở trên giường, mà ả ở trong... ở trong cái gì? Ả không biết nơi mình ở. Không gì có vẻ đúng.

Rồi, như một ánh chớp loé lên, ký ức của ả bật mở và tất cả đổ xô về. Darwin. Cô nàng Helton và anh chàng to con. Cơn bão, mưa đá, và vực sâu của thế giới.

Ánh sáng từ bảng đồng hồ trên xe chiếu dịu dịu, dù động cơ đã tắt. Một bên đèn pha chiếu sáng, làm lộ dấu vết của ả trong đêm. Tất cả những gì ả có thể thấy qua tấm kính chắn gió bị vỡ là đám cây cối đã làm ngừng tiến trình rơi xuống khỏi sườn núi của ả. Toàn bộ phần phía trước của chiếc Blazer đã bẹp dúm, biết thừa đi rồi là cú va chạm đã làm nó xoắn vặn, đè bẹp và dúm dó. Một cách chậm chạp, ả xoay đầu, vì ả cảm thấy như thể nó không bảo đảm gắn chặt với cổ ả. Một cảm giác thật không bình thường; ả không thích nó. Nhưng cổ ả đã làm việc, và đó là điều tốt.

Một cành cây lớn đã đâm xuyên qua cửa sổ, cắm vào ghế hành khách. Thủy tinh vỡ rải đầy trên ghế trước, và gió lạnh quất thẳng vào bên trong buồng lái từ tất cả những khung cửa bị vỡ.

Niki chạm một tay vào đầu, cảm thấy máu nhớp nháp ở đó. Toàn bộ phần da đầu đập rộn ràng, và ả cũng đang run rẩy từ đầu cho đến chân, một cơn run rẩy chấn động mạnh. Ả không thể ngừng run, không thể làm cho những bó cơ của ả ngừng run. Chết tiệt. Ả có thể bị giết, ả có thể sẽ chết ngay bây giờ, giống như Darwin. Và tất cả là lỗi của bọn chúng.

Một phần trong ả muốn nằm yên ở đó. Ả đã quá mệt, quá lạnh. Sự di chuyển sẽ lấy đi nhiều năng lượng hơn ả có. Dù vậy, sau vài phút, bản năng sinh tồn của ả vực dậy. Việc sắp xếp suy nghĩ của ả gặp khó khăn,

nhưng ả kiên quyết đặt tất cả chúng ngay hàng thẳng lối. ả không thể ở đây. Ngay khi pin yếu đi, ả sẽ không còn có được ngay cả chỉ chút ít ánh sáng như hiện giờ. ả sẽ bị đông cứng đến chết ở đây, trong bóng tối và giá lạnh, nếu ả không bị mất máu đến chết trước đó. Một lần nữa, ả lại thận trọng chạm vào đầu, vết cắt ở đó đang chảy máu, nhưng không tệt như nó có thể. Quỳ thật, ả còn sống, và dường như không bị mất mảnh thân thể nào, vì thế ả phải tiến lên thôi. ả lắng nghe, tự hỏi liệu Loireli và gã to con có đi xuống núi tìm kiếm ả, để giúp đỡ... nhưng không có bất kỳ âm thanh nào. Chỉ có tiếng gió, tiếng mưa đá, và tiếng rầm rắc của cây cối. Vậy đó. Những kẻ khốn đó đã bỏ ả ở đây cho chết. Loại người nào có thể làm những điều như vậy chứ?

ả nhìn chăm chăm vào nhánh cây đâm xuyên qua kính lái, hình dung điều gì sẽ xảy ra nếu nó chỉ cách một foot hoặc lệch sang bên trái, và ả rùng mình.

Cửa sổ phía bên người lái cũng bị vỡ, và Niki quay đầu ả về hướng đó khi ả cố tự định hướng. Phần lớn ánh sáng từ chiếc đèn pha còn lại bị chặn bởi vài thứ, có lẽ là miếng cản xe, nhưng một số lọt qua khe hở chỉ cho ả biết mình đang ở đâu.

Trên sườn của ngọn núi, đậu trên một cây già cỗi, kéo kẹt, bị hư hại trầm trọng, phủ đầy băng đá - nếu cái cây rớt xuống, nếu nó gãy hay cong xuống, thì chiếc Blazer sẽ rớt thẳng xuống bên dưới. ả nghi ngờ mình sẽ gặp may ở lần kế tiếp, rằng vài vật chướng ngại làm ngừng chiếc xe tải lại như thế nữa.

Niki kéo móc cửa và đẩy nó. Khi không có gì xảy ra, ả đẩy lần nữa, đặt tất cả trọng lượng của ả vào việc mở cửa. Chiếc Blazer cọt kẹt và lúc lắc, và ả dừng lại một lúc. Sự tức giận bùng lên bên trong ả, làm ả quên đi đau đớn. Mọi thứ xảy ra cho đến lúc này - Cơn bão, cái chết của Darwin, tình trạng hư hoại của chiếc Blazer, và sự tổn thương của Niki, thậm chí cả sự kiện cánh cửa chết tiệt này không mở được - đều là lỗi của Loireli Helton. Đồ chồn cái đó, hãy nhìn những gì cô ta làm. Nếu cô ta ở đúng nơi cô ta được bảo phải ở, thì chẳng có điều gì trong những điều này xảy ra.

Chiếc đèn pin của ả ở đâu ? ả sờ soạng chung quanh nhưng không tìm thấy nó, và ả cũng không có thời gian để tìm. Có vừa đủ ánh sáng từ chiếc xe tải để soi đường cho ả. Cánh cửa sẽ không mở, cuối cùng ả quyết định, vì thế ả tự nâng mình lên và trườn qua cửa sổ bị vỡ, chuyển động của ả cẩn thận đến mức không làm rung chuyển chiếc Blazer. Khi ả trườn ra bên ngoài vào trong gió lạnh, ả quyết định chiếc xe đã được giữ khá vững chắc vào cây.

Chỗ dốc quá đứng, ả không thể đứng thẳng lên. Bám vào chiếc xe tải đã bị huỷ hoại, Niki nhìn xuống chính mình, ả đã không thoát khỏi đồng đồ nát hoàn toàn vô sự. Đầu ả đang chảy máu, có một vết rách lớn trên đùi bên phải của chiếc quần jean, máu đang rỉ ra từ đó, và vai ả bị thương. Nó không bị vỡ nhưng có lẽ đã. Yên lặng, ả nhìn lên đỉnh dốc, cảm thấy mình khá may mắn và ả biết phải có nguyên do cho sự sống sót của ả.

ả sống sót để ả có thể trả thù những kẻ đã làm cho ả và Darwin khốn khổ.

ả sống sót để ả lấy lại công bằng.

Với băng đá bao phủ mọi thứ, chỉ có một cách lên được con dốc thẳng đứng phía trước là phải bò, vì thế đó là điều ả làm. Với mỗi inch di chuyển về phía trước, ả càng lúc càng chắc chắn mục tiêu mình. ả sẽ không bỏ chạy, ả sẽ không tìm kiếm một nơi ẩn nấp và thu mình lại cho đến sáng. ả sẽ giết Loireli Helton và gã đã tiêu diệt Darwin. Sau cùng, nó là điều công bằng, đơn giản và dễ hiểu.

...

“Có bao nhiêu quần áo chết tiệt em đã mặc vậy ?” Gabriel gầm gừ, kéo thêm một chiếc áo sơ mi khác ra.

“Cũng đủ.” Cô nói, đập nhẹ vào tay anh. “Ngừng lại đi. Em có thể tự cởi quần áo của mình được mà.”

“Vậy thì làm đi.” Anh không thể vác cô, nhưng anh có thể ép buộc cô, nửa kéo lê cô và đẩy cô lên cầu thang, chỉ với ánh sáng nháy nhót từ một chiếc đèn pin đã bị mờ đi soi đường cho anh. Trong một căn nhà mới hơn, có lẽ sẽ có một phòng tắm đầy đủ ở tầng dưới, nhưng phòng tắm ở tầng dưới trong nhà Helton chỉ là một nửa phòng tắm vì mới được thêm vào trong những năm gần đây.

Một vôi hoa sen nóng sẽ làm Lolly ấm lên. Vôi sen, quần áo khô, thức ăn nóng. Một kế hoạch đơn giản, một kế hoạch cần thiết, nếu như cô hợp tác.

“Em có thể đi được, anh biết mà.” Cô nói, nghe có vẻ gắt gỏng, nhưng cũng mệt mỏi hơn anh tưởng. Anh không cho rằng cô đã suy sụp đến mức cần phải nhập viện – anh không thể đưa cô đến bệnh viện cho dù cô phải – nhưng cô đã ở trên lằn ranh của sự sống. Thêm nữa giờ nữa bên ngoài, thì một vòi sen nóng không còn là một ý tưởng tốt nữa.

“Ồ, chắc vậy rồi. Nếu em có thể đi được, hãy làm đi. Em cần ở trong vòi sen nhanh nhất em có thể.”

“Được rồi, được rồi mà.” Cô bắt đầu chập vọt lên cầu thang, vì thế anh không phải làm tất cả công việc nữa. “Khi em ấm áp rồi,” Cô nói thêm với một tiếng thở dài. “Em sẽ tự quần mình vào một niềm an ủi và ngủ trong nhiều ngày.” Cô ngừng lại đột ngột. “Đợi đã, anh có khoá cửa trước không?”

“Có” Anh đã, không hoàn toàn là phản xạ. Chỉ một cơ hội rất nhỏ rằng Niki có thể qua khỏi vụ va chạm và bằng cách nào đó xoay sở để trở lại ngôi nhà, một cái cửa bị khoá không phải là một ý tưởng tệ. Không thể chắc chắn một ai đó có thể thoát khỏi sau cú va chạm giống như vậy, nhưng những điều lạ lùng hơn vẫn xảy ra được. Tại sao kẻ say rượu thường bình an vô sự khỏi những tai nạn tệ hại, bỏ lại nạn nhân của hấn chết, trong lúc hấn lắc đầu và tự hỏi điều gì đã xảy ra. Cũng khá tương tự với những kẻ bị trói buộc vào ma túy; anh đã chứng kiến điều đó nhiều lần trong những năm qua. Chúa trông nom những kẻ ngốc và những gã say, anh được nghe thế. Tuy chẳng có ý nghĩa nhiều với anh, nhưng đôi lần nó được chứng tỏ là sự thật.

“Phòng tắm?” Anh hỏi, khi anh lên đến đỉnh cầu thang.

“Lối này.” Lolly chỉ đường, và anh đi theo cô đến một cánh cửa mở vào một phòng tắm dài, hẹp chứa cả hai thứ: một bồn tắm - loại tiêu chuẩn, không phải bồn tắm mát xa – và một phòng tắm vòi sen riêng biệt. Lúc này nó được quan tâm đến, được đổ xô đến, trừ việc hơi nhỏ, trong thời của nó, phòng tắm này khá xa hoa. Gabriel không quan tâm đến việc phòng tắm nhỏ hay lớn thế nào, anh chỉ quan tâm đến việc có một vòi sen và thừa thãi nước nóng – cũng giống như, Halellujah!, một thiết bị sưởi gas dẫn truyền bằng bức xạ được lắp đặt bên trong tường. Anh không nghĩ ra có thứ gì được hoan nghênh ngay lúc này nhiều hơn thiết bị sưởi đó nữa.

“Chúng ta sẽ làm em ấm lên.” Anh nói khi anh đóng nắp toilet và đặt Lolly lên đó. Anh để chiếc đèn pin lên thùng chứa nước phía sau toilet, dựng nó đứng để ánh sáng chiếu trên trần nhà màu trắng. Anh với tay lấy vòi sen mở nước và để nó ở mức ấm. Anh hy vọng anh không để nhiệt độ quá nóng, vì dù không mang găng, bàn tay anh quá lạnh để có thể đánh giá chắc chắn về độ nóng của nước như thế nào.

Anh quay qua và thấy Lolly đã nhắm mắt lại lần nữa. “Dậy mau!” Anh cau kính. “Lolly, cởi quần áo của em ra!”

Cô giật mình giống như một con nai bị hoảng hốt, mắt cô bật mở. “Jeez!” Cô cầu nhàu. “Được rồi. Em chỉ nhắm mắt có một giây thôi mà.”

“Em sẽ nhắm mắt sau, khi em đã được ấm lên.” Khi cô vật lộn với quần áo của cô, anh quay đi thấp thiết bị sưởi gas, bật nó ở mức cao nhất mà nó có thể chạy được, rồi giơ đôi tay anh trước ngọn lửa để sưởi chúng. Ôi, Chúa ơi, cảm giác đó tốt đến nỗi gây đau đớn. Anh giữ chúng ở đó trong một phút trước khi hướng nỗ lực của anh vào việc lột bỏ quần áo của chính mình. “Lột bỏ” là một từ mạnh mẽ, bởi vì nó ám chỉ tốc độ. Anh vùng vẫy khỏi chúng, vừa khi Lolly cũng đang làm. Vải quá lạnh và không hợp tác, bàn tay anh cũng lạnh và không hợp tác, quần jeans của anh cũng lạnh và không hợp tác, và ướt, những yếu tố không hợp tác ấy cùng vùng lên. Anh chỉ vừa vặn giữ được thăng bằng, cuối cùng anh tự chống đỡ bằng việc dựa vào bồn rửa tay để anh có thể hoàn thành. Anh cũng muốn ngồi xuống và nhắm mắt của anh lại, nhưng anh e rằng nếu anh làm thế anh sẽ không thể bắt đầu di chuyển lại được nữa.

Anh nửa mong Lolly phản kháng, nhưng cô đã không, về việc cởi bỏ quần áo của cô trước mặt anh, hoặc việc đang trở nên trần truồng của anh nữa. Anh đang cố giữ cô còn sống và bỏ qua sự sống sót của bản thân anh; và cô hoặc đủ thông minh để đẩy những mối bận tâm khác sang một bên, hoặc cô biết cách phòng thủ để cô lâm vào rắc rối thực sự. Cô cũng đủ tỉnh người để bắn một cái liếc nhanh, bồn chồn vào chỗ ấy của anh.

“Đừng lo lắng.” Anh dỗ dành cô trong tiếng làu bàu. “Nó sẽ ủ rũ tới mức anh không thể tìm được nó với hai tay và một đèn pin.”

“Vậy em hy vọng anh không cần đi tiểu sớm.” Cô đáp, và nếu anh không quá lạnh, anh sẽ phải cười về điều đó. Vậy đó, anh thậm chí không thể xoay sở được một nụ cười.

Trước khi họ bước vào phòng tắm vòi sen, anh kiểm tra những ngón tay của cô, cúi người xuống để nhìn những ngón chân của cô. Chúng tái xanh vì lạnh giá nhưng không cho thấy bất kỳ dấu vết nào về những vết trắng cảnh báo chứng hoại tử do tê cóng. Rồi anh lôi cô khỏi chỗ ngồi trên nắp toilet, giữ chặt cánh tay anh quanh eo cô lần nữa, và kéo cô vào trong vòi sen.

Lolly rên rỉ khi dòng nước ấm chảy qua người cô. Anh không nói được tiếng rên là do đau đốn hay khoan khoái; cô đang quá lạnh, cả hai đều có thể.

Cám ơn Chúa việc vòi sen được lắp cao trên tường, thế nên anh có thể hoàn toàn ở bên dưới vòi phun. Anh bước vào phía dưới của nó, để luồng nước xối xuống trên đầu anh, làm tan lớp băng đóng vảy trên tóc anh; nước đánh vào làn da lạnh lẽo của anh như những viên đạn nhỏ, cả sự khoan khoái cũng như đau đốn, anh cũng có đủ, trừ việc rên rỉ.

“Anh lấn phần nước của em.” Lolly phản nản, và anh giải quyết vấn đề đó bằng cách quấn cánh tay anh quanh cô và kéo cô dựa sát vào anh, để vòi sen ấm áp tưới xuống cả hai. Với một tiếng thở dài nhỏ run rẩy, Lolly đặt cánh tay cô vòng quanh eo anh, nép đầu cô vào ngực anh, và nhắm mắt cô lại lần nữa.

Bây giờ họ đã ở trong vòi sen, việc nhắm mắt của họ lại dường như là một ý tưởng tốt đáng nguyên rủa, vì thế anh dựa cằm anh vào đỉnh đầu cô và để mặc cho mí mắt anh buông trôi.

“Chúa ơi, cảm giác này quá tuyệt.” Cô thì thầm.

Anh không chắc cô đang nói về sức nóng hay là anh, và chắc tuyệt đối là anh sẽ không hỏi. Anh không quan tâm. Anh có thể thấy giá lạnh đang rời khỏi anh, đang cạn kiệt dần bên dưới áp lực dòng nước. Anh có thể cảm thấy đầu anh đang ấm lên, cảm thấy cơn đau lùi xa dần.

Một phần trí não anh - một phần nhỏ nguy hiểm - vẫn còn trong sự cảnh giác, đang lắng nghe bất kỳ điều gì anh phải nghe vượt qua âm thanh của vòi sen. Anh không thể xuống núi để chắc chắn Niki đã chết, và chỉ cần sự không chắc chắn vẫn còn hiện hữu thì anh không thể hoàn toàn thư giãn. Anh và Lolly không được bảo vệ ở đây, trong phòng tắm đứng, nhưng họ phải được làm ấm lên, và khi anh cân nhắc hai yếu tố đối nghịch, việc làm ấm bao trùm lên mọi thứ khác. Anh đã quá lạnh và hầu như không thể nào hoạt động được nữa, không thể nào giúp đỡ được cho cả Lolly và chính anh, và nếu Niki trở lại lần nữa, anh không chắc anh có thể xoay sở được nhiều để phản công.

Hai điều được cân nhắc trong sự thiên vị của họ. Một, thậm chí khi Niki còn sống, anh thấy không cách nào ả không bị thương, có thể quá tệ để có thể di chuyển được. Hai, nếu bằng sự kỳ diệu ngoạn cổ nào đó mà ả vẫn có thể di chuyển, ả phải bị lạnh giống như họ - trừ phi ả đã sử dụng meth trong thời gian lâu đến mức ả bị chứng tăng cao thân nhiệt, điều này còn nguy hiểm gấp hai lần trong thời tiết này, bởi vì ả sẽ không cảm thấy lạnh, sẽ không bảo vệ đúng bản thân khỏi chúng.

Khi anh bình phục và khô ráo, anh phải bọc mình lại và trở ra bên ngoài, kiểm tra cánh và chạm một lần nữa. Từ một góc khác, anh có thể nhìn được Niki nếu như ả vẫn còn trong chiếc Blazer bị tàn phá. Cho đến lúc đó, tất cả những gì anh có thể làm là chỉ giải quyết một vấn đề cho một lần và đặt sự cảnh giác của anh vào bất kỳ tiếng động lạ nào.

Rồi một vấn đề khác tự lộ ra.

Khi anh đã ấm lên, anh bắt đầu cảm nhận được Lolly đang ép sát vào anh tuyệt vời như thế nào, mềm mại và quyến rũ, với những đường cong tuyệt đẹp đã bị che dấu bên dưới hàng hàng lớp lớp quần áo mà cô mặc. Dòng nước chạm vào cô và chảy trên làn da mượt mà hoàn hảo. Cô ướt, và mềm mại, và trần truồng...

Gabriel lướt tay anh lên xuống trên lưng Lolly, cố tạo thêm sức nóng qua sự ma sát cũng như nước nóng. Anh có thể cảm thấy sự thay đổi trên cô khi cô ấm lên; cô thư giãn, hơi thở của cô trở nên bình thường hơn, và tư thế của cô trở nên mạnh mẽ hơn, vững vàng hơn. Cô đang tốt lên. Họ đã làm được, đã sống sót trong hoàn cảnh khốc liệt nhất, và lần đầu tiên trong nhiều giờ, anh để bản thân thư giãn khỏi trạng thái cảnh giác cao.

Anh gần như chìm vào giấc ngủ ở đó, đứng trong vòi sen nóng với Lolly quấn trong cánh tay anh. Có lẽ anh đã ngủ lơ mơ, chỉ khoảng một giây. Có lẽ cô cũng vậy, vì ngoài sự nhô lên và hạ xuống của ngực cô, cô không hề chuyển động.

Từ từ, anh hồi tỉnh khỏi cảm giác lơ mơ đó. Cơ bắp đã vẫn tiếp tục chất đồng sự chết chóc của nó bên ngoài, nhưng anh và Lolly an toàn bên trong, ấm áp, được bảo vệ, tự do để hoàn toàn cảm nhận và đáp ứng. Khi cơ thể anh hấp thu hơi nóng của nước, anh cảm thấy cứ như thể anh, cũng vậy, đang tan chảy, cho đến khi không có điều gì còn lại trên thế giới ngoại trừ thân thể của anh và cô.

...

Thật dễ dàng đứng dưới luồng nước phun, trong vòng tay Gabriel và để cho mọi thứ khác tan biến đi. Không kinh hoàng, không lạnh giá. Chỉ thế này thôi.

Từ từ, cô nhận biết được rằng anh không còn bất kỳ vấn đề nào cho việc tìm được cái ấy của anh nữa. Nó đã phồng lên ở giữa họ, dài, và dày, và cứng như đá. Giật mình ngờ ngợ - Gabriel McQueen bị thu hút bởi cô sao ? - Vẫn chưa hoàn toàn chấp nhận, Lolly mở mắt nhìn lên bắt gặp anh đang nhìn xuống cô với vẻ mặt nghiêm trang, chăm chú của một người đàn ông muốn sex và biết rằng anh sắp nhận được nó. Ngay cả trong ánh sáng yếu ớt đang mờ dần của chiếc đèn pin, cô cũng có thể nhìn thấy vẻ rực rỡ trong đôi mắt anh.

Anh vuốt mái tóc ướt của cô ra sau, khỏi gương mặt cô, khum bên má bị bầm của cô bằng một bàn tay to lớn của anh, rồi môi anh đặt trên môi cô.

Bàn tay anh dịu dàng, miệng anh thì không. Anh hôn như một kẻ cướp bóc, thêm khát và dữ dội, đòi hỏi và dâng hiến. Mặc cho suy nghĩ và do dự, cô trao cho anh điều anh muốn. Không còn điều gì quan trọng ngoại trừ giây phút này, ngoại trừ nỗi khát khao mãnh liệt đột ngột cháy bùng lên giữa họ. Cả hai có thể đã chết, quá dễ dàng. Họ đã thoát, đã ở đây, còn sống, ấm áp, và họ cùng đến với nhau trong sự mê đắm.

Anh nhắc cô lên, đẩy cô dựa vào bờ tường lát đá bên dưới vòi sen, vì thế nước vẫn tiếp tục chảy trên họ. Theo bản năng cô quấn chân cô vòng quanh hông anh, tư thế mở ra cho anh. Vươn tay xuống dưới, anh đặt lại vị trí của anh, phần đầu dày dặn chạm lướt vào vùng da thịt mềm mại của cô, ngay lối vào, và điều đó đủ làm cô rên rỉ trong ham muốn. Cô quần quai, tìm kiếm nhiều hơn, và anh trao nó cho cô. Với một tiếng rên, anh đẩy vào sâu thêm, lấy trộm hơi thở của cô, có cả điệu đi lẫn gia tăng thêm nhu cầu khẩn thiết. Cô cũng rên rỉ, cuốn chặt vào anh, vào cảm giác được căng rộng ra bởi sự lấp đầy to lớn đang đẩy lên xuống bên trong cô. Lolly nhắm mắt, siết chặt chân cô quanh anh, bập bênh lướt qua cơn bão.

Cô trở nên mãnh liệt và nhanh, kêu thét lên, run rẩy, và uốn cong người dưới sự tấn công dữ dội của khoái cảm vô bờ. Anh giữ chặt hông cô và di chuyển cô lên xuống trên anh; những nhát ngắn, nhanh làm tăng cao cực khoái của cô và gần như là quá nhiều để chịu đựng. Rên rỉ, cô cắn sâu móng tay cô vào vai anh khi xúc cảm lên tới đỉnh, lắng dịu đi, rồi bất ngờ lên đỉnh một lần nữa. Cô không thể chống đỡ nổi nữa, không thể đứng nổi nữa, và nước mắt đột ngột tràn dâng trong mắt cô. "Làm ơn!" Cô nói, và với một cái rùng mình, một tiếng rên sâu, anh chôn vùi bản thân sâu hơn vào trong cô và cũng đạt đỉnh, phun trào mạnh mẽ và nhanh, và từ từ thay đổi nhịp điệu chậm lại và lắng lư khi anh bộc lộ khoái cảm của riêng anh.

Sau đó là yên lặng, nhưng là một sự yên lặng mà trong đó họ bám chặt lấy nhau không rời, hóp vội không khí và cố gắng hồi phục sức mạnh cho đôi chân yếu ớt. Thể trọng nặng nề của anh đẩy cô vào tường. Nếu không được nâng đỡ bởi bức tường, cô ngờ rằng họ sẽ ngã trên sàn phòng tắm. Cánh tay cô vẫn quấn quanh anh, cô vuốt ve lưng và cổ anh một cách lơ đãng, say sưa với cảm giác anh trần truồng dựa vào cô. Anh có những cơ bắp rắn chắc trên mỗi inch của cơ thể, và mọi thứ cho thấy cô là một phụ nữ mãn nguyện với sự xâm nhập vẫn còn đang lấp đầy bên trong cô.

Anh thức tỉnh đủ để vươn tay ra và tắt vòi sen bằng một cú bật từ cổ tay anh. Nước đang nguội đi, và thiết bị cấp nhiệt bằng gas hữu hiệu đã làm nóng phòng tắm lên mức sưởi ấm dễ chịu rồi.

Không ai trong họ nói gì. Sẽ có thời gian cho việc chuyện trò, nhưng không phải bây giờ. Vì lúc này, họ mới vừa trải qua trạng thái trôi lênh đênh trong một thoáng.

Dịu dàng, anh khum bàn tay rắn chắc to lớn của anh lên một bên ngực cô. Ngón tay cái xù xì của anh mơn man trên nụ hoa và cô cảm thấy sự tiếp xúc đó ở mọi nơi, râm ran theo những xung động thần kinh

vẫn chưa lắng dịu. Cô ép sát môi vào bờ vai ẩm ướt của anh, rồi với một tiếng thở nhẹ cô đặt đầu cô nghỉ ngơi ở đó.

Suy nghĩ của cô bị cuốn trôi khi sự hồi phục lan khắp xương cốt cô. Cô đã yêu ngôi nhà này, cô nghĩ mông lung, nó đã luôn có : Hương thơm, những căn phòng lớn, đồ gia dụng cổ xưa. Cho đến đêm nay, ký ức của cô về nơi này là những điều tốt đẹp. Cô không muốn ký ức cuối cùng hình thành trong căn nhà này có bất cứ thứ gì liên quan đến Darwin và Niki. Khi cô đi khỏi, khi cô nói lời từ biệt, cô muốn ký ức của cô là điều tốt đẹp. Gabriel đã trao cho cô điều đó, thay thế nỗi kinh hoàng bằng sự mãn nguyện, xấu xa thành tốt đẹp.

Lolly di chuyển miệng cô, thưởng thức làn da ướt ở cổ anh và hít vào hơi ẩm của anh. Hơi thở của anh thay đổi, cơ thể anh chuyển động nhưng không rời khỏi cô. Anh di chuyển gần hơn, sâu hơn vào trong cô, và chưa bao giờ có điều gì mang lại cảm giác tuyệt vời đến thế.

“Em cảm thấy thế nào ?” Anh hỏi, giọng anh mạnh, kiên định và dễ chịu.

“Tốt hơn.” Cô đã cực kỳ ẩm áp, cực kỳ mê đắm. Họ cần lau khô và mặc quần áo, nhưng vẫn chưa. Cô hôn vào cổ anh lần nữa. “Còn anh ?”

“Yeah, tốt hơn.” Anh ngừng lại. “Uh – Lollipop...”

Cô cười, dấn mặt vào vai anh. “Bây giờ em đã biết ý của anh rồi. Anh vừa cố làm em mất trí bằng cách gọi em như vậy.” Cô nói nhưng không nổi nóng.

“Ồ, phải rồi, điều đó luôn luôn hiệu quả mà.” Anh nói, như thể đó là điều hiển nhiên.

“Em đã từng phải lòng anh ghê gớm.” Cô sẽ không bao giờ thú nhận điều đó trước đây, cô sẽ bị xấu hổ nếu như anh có lúc nào ngờ vực... Và bây giờ, điều đó không còn quan trọng nữa.

Anh kéo đầu anh ra phía sau một chút, nhìn xuống cô. “Không tệ thế chứ?” Anh nghe có vẻ hài lòng. “Em đã không làm gì trông giống như thế hết.”

“Dĩ nhiên là không rồi. Khi đó em là một cô bé. Em thà chết còn hơn để anh biết được.” Cảm ơn Chúa, những năm đó đã ở phía sau cô, cô không muốn hồi tưởng những cảm giác lo lắng và những cơn thịnh nộ chi phối bởi hormone, sự thiếu tự tin vô cùng đau khổ.

“Anh thích tranh cãi với em.” Anh thú nhận, miệng anh uốn cong trong một nụ cười nhẹ. “Điều đó đã làm anh ra đi.”

Đàn ông, cô nghĩ. Họ không thể nào là đồng loại với ta được. Cô thở dài, quá hài lòng với việc cô có thể di chuyển được đôi chút. Trong giây phút đó, mọi thứ đều tuyệt; với Gabriel bên trong cô, với cơn phấn khích của khoái cảm vẫn còn vương vấn trên da thịt, cô hài lòng.

Anh động đậy, miễn cưỡng tách cơ thể của họ ra, và cô để anh làm. Chân cô buông khỏi hông anh, đùi cô trượt xuống cho đến khi chân cô chạm xuống sàn một lần nữa. Anh nâng cảm cô lên để mắt họ gặp nhau. “Em có dùng thuốc tránh thai không ?” Giọng anh rì rầm trong ngực, sâu và cực cần.

Cô không thể kèm một nụ cười. “Hơi trễ cho câu hỏi đó, đúng không ? Nhưng câu trả lời là: Vâng, em có.”

“Thật tốt.” Anh mơn man ngón cái của anh trên bờ môi dưới của cô. “Chúng ta có thể làm thế này lần nữa.”

“Ngay bây giờ sao?” Cô hỏi, giật mình và anh cười .

“Mười lăm năm trước, phải, nhưng bây giờ anh phải mất vài giờ để hồi phục. Đến đây, hãy lau khô nào.”

Đôi chân của cô không hoàn toàn vững, nhưng cô đã cảm thấy tốt hơn nhiều, gần như bình thường. Cô cảm thấy đôi chút ngượng ngập khi khoả thân trước anh, lúc này điều đó hơi ngớ ngẩn, nhưng gò má cô nóng bừng khi cô bước ra khỏi phòng tắm và vội vã hướng đến chiếc tủ âm tường, nơi cô túm lấy hai chiếc khăn tắm. Cô ném một cái cho anh và nhanh nhẹn bắt đầu tự lau khô, đứng gần bức tường có thiết bị sưởi.

“Em có vài hộp soup trong bếp.” Cô nói, cố giữ giọng bình thường.

“Nghe có vẻ tốt đó.” Gabriel lau tóc, anh dừng lại, nhìn những quần áo ướt, lạnh lẽo trên sàn. “Anh không nghĩ cha em còn để lại quần áo ở đây.”

“Không.” Cô nói. “Họ đã dọn sạch tất cả đồ dùng cá nhân của họ cách đây đôi năm rồi.” Rồi cô cười. “Ông ấy thấp hơn anh sáu inch, và vòng eo của ông ấy chắc chắn rộng hơn mười inch. Em không nghĩ quần áo của ông ấy thích hợp với anh. Chúng ta sẽ treo quần áo của anh trước một trong những lò sưởi. Chúng sẽ khô vào sáng mai.”

“Tuyệt.” Giọng anh trầm trầm. “Chắc anh sẽ để mông trần cho đến lúc đó thôi.”

“Em không phiền đâu.” Cô nói, và cười với anh. “Nhưng chúng ta có những cái mền, vài bức tường nhiệt, đôi lò sưởi gas, có thừa nệm, những hộp soup mà em đã nói với anh. Em cũng có một số cà phê hoà tan.”

Mắt anh sáng lên khi đề cập đến cà phê, dù chỉ là cà phê hoà tan. “Làm thôi.”

“Em cảm thấy đói rồi.” Lolly nói, nhận ra cô nói thế nào thì từ ngữ có nghĩa đúng như vậy. Cô cũng nhận ra rằng cô không thấy phiền lòng nếu cô và Gabriel mắc kẹt ở đây trong vài ngày. Sau điều vừa xảy ra trong phòng tắm, nhanh và tự nhiên đến mức cô chỉ có chút ít thời gian để suy nghĩ, cô không ngạc nhiên chút nào cách họ vượt qua thời gian ra sao.

Cuộc sống đã tạo ra vài thay đổi đáng kinh ngạc, cô nghĩ. Cô không bao giờ có thể lường trước được điều này, không bao giờ nghĩ rằng cô có thể thoải mái với anh đến thế, hoặc việc làm tình với anh, trong tất cả mọi người, lại có cảm giác tuyệt vời đến thế.

Thánh thần ơi ! Gabriel McQueen

11. Chương 11

Niki cúi người trên sàn, trong một góc tối của gian bếp, lắng nghe tiếng nước chảy trên lầu, khi ả cố ép bản thân quên đi cơn ớn lạnh. ả căng tai để nghe nhiều hơn. Không chắc chắn là Loireli và gã to con ở cùng nhau, dù có vẻ giống như vậy. Một trong họ phải ở phòng sinh hoạt chung, người khác trong phòng trên lầu ... bên phải qua khúc quanh.

Họ có biết ả ở đây không ? Họ có nghe thấy ả không ?

Trong sự khảo sát trước đây của họ về ngôi nhà, trước khi mọi thứ biến thành đồng phân, Darwin đã xem xét phòng chứa đồ và hiên sau về những món đồ di động mà họ có thể đem đi cầm cố được khi tiền họ cướp được của cô ả Helton đã cạn. Hắn chẳng tìm được cóc khô gì, dĩ nhiên, nhưng giờ đây điều đó có đáng gì nữa đâu. Điều đáng kể là điều mà ả đã tính đến khi ả bò lê lên con dốc đóng băng và lập một kế hoạch phát sốt cho đêm nay, đó là hắn không bận tâm để khoá cửa khi hắn đã vào bên trong. ả tiến vào ngôi nhà tối xuyên qua cửa sau, đi qua phòng chứa đồ, vào gian bếp, giá lạnh, run rẩy và bị thương khắp người. ả dò dẫm tìm đường đến chỗ góc này, nằm co ro và lắng nghe. Đó là khi ả nghe tiếng nước chảy đầu tiên và nhận ra có ít nhất một người trong số họ ở trên lầu.

Nước ngừng chảy, lát sau ả nghe những tiếng nói mơ hồ, của hai người bọn họ. ả không nghe được điều họ đang nói, nhưng những tiếng nói đó bảo đảm với ả rằng không ai đang đợi ả trong góc quanh; bọn họ đều ở trên lầu. Sự nhẹ nhõm chảy tràn qua ả; ả có thể thở trở lại. ả có thể suy nghĩ.

Không có nhiều thứ trong ngôi nhà có thể dùng làm vũ khí. Lúc này đạn đã hết, nhưng còn nơi nào tìm vũ khí tốt hơn bếp nữa chứ? Niki nỗ lực đứng lên, cố nén cơn đau và cơn ớn lạnh kéo dài. Đôi tay ả quá lạnh, toàn thân ả quá lạnh, ả chỉ có thể di chuyển được chút ít. Bây giờ ả đã ở bên trong và sự băng giá sẽ phai nhạt, nhưng nó không xảy ra nhanh. Ngay khi ả có chỗ thích hợp cho chính mình, ả sẽ nhóm một ngọn lửa, ngả lưng, làm một liều và thư giãn. ả sẽ giành lại được điều đó đêm nay.

Từ từ, ả mở một ngăn kéo, rồi một cái khác, cẩn thận sờ soạn vòng quanh và không bận tâm đến việc đóng chúng lại vì điều đó sẽ tạo nên quá nhiều tiếng ồn và ả cũng chưa sẵn sàng đối diện với kẻ thù. ả không thể

thấy được nhiều, nhưng mắt ả đã được điều chỉnh với bóng tối và có một chút ánh sáng, phản chiếu trên lớp băng, chiếu xuyên qua cửa sổ gian bếp, vừa đủ để ả có thể thấy những cái bóng và những hình thù khi ả sờ soạng quanh những ngăn kéo để tìm thứ gì đó thích hợp. Chỉ có sự trống rỗng trong những ngăn để dụng cụ. Sau khi lục soát bốn ngăn kéo ả nổi cáu trong thất bại một cách yên lặng, rồi ả nhìn lướt qua mặt bếp và cười với hình thù tối tăm mà ả thấy ở đó.

Một cái chạm nhẹ xác nhận rằng hình thù tối tăm đó là bộ dao cắt thịt. ả vồ lấy cán của con dao lớn nhất, rồi choáng váng nhận ra đôi tay ả quá lạnh, ả không thể nắm chặt được nó. Một con dao thì tốt lành gì nếu ả không thể nắm giữ được nó ? Một cách thận trọng ả đặt lại con dao trên quầy trong phạm vi dễ dàng vươn tới, rồi tháo bỏ đôi găng và xoa nắn đôi tay của ả với nhau, dẫn máu lưu thông và mang ấm áp trở lại. ả muốn mở vòi nước để chảy tràn dòng nước ấm áp trên đôi tay ả, nhưng tiếng nước chảy sẽ cảnh báo cho hai kẻ trên lầu, cũng như nó đã cảnh báo cho ả, vì thế ả không dám. ả bắt buộc phải làm như thế thôi. Sau khi xoa nắn đôi tay trong ít phút, ả thọc chúng vào dưới cánh tay để hấp thu thân nhiệt mà ả đã bỏ mặc.

Từ sự quay lại của ấm áp đến sự trở lên đột ngột của cơn đau. ả đã bị thương, ả không biết nó tệ như thế nào, nhưng ả nghĩ về Darwin và cách hai kẻ ngu ngốc kia giết hấn, và ả đẩy cơn đau đi. ả sẽ xử lý điều đó sau, sau khi họ chết. Gã to con sẽ phải ra đi trước tiên, bởi vì hấn nguy hiểm nhất. Hấn đã giết Darwin với cái khuỷu tay khốn kiếp của hấn. Chỉ một tiếng bóp nhanh, vậy thôi, không còn gì nữa cho Darwin. Loireli không đáng lo. Niki biết ả có thể bắt cô ta mà không gặp rắc rối gì, sau khi gã bự con không còn cản đường.

Khi ả nhặt con dao lên lần nữa, ả hài lòng với khả năng nắm giữ của ả. Bây giờ ả đã có thể giữ nó một cách đúng đắn. ả tập trung vào việc lắng nghe lần nữa. Trong một lúc, không có gì vang đến, rồi một tấm ván phía trên cao kêu cọt két, có tiếng một bước chân, rồi một bước khác.

Thoạt đầu ả sợ vãi đái vì sức mạnh không còn, nhưng bây giờ ả nghĩ đến việc hành động trong lợi thế của ả. Có những bóng đen và những góc tối nơi ả ẩn nấp, nơi ả có thể đợi và bắt họ bằng sự đột ngột. ả có một hoàn cảnh thuận lợi, một cái lớn. ả biết nơi họ ở; họ nghĩ ả đã vô dụng, đã chết, đã biến khỏi cuộc đời họ.

Họ đã sai. ả giống như một hồn ma, một hồn ma rất nguy hiểm có ý định làm cho cả hai phải chết trước khi ánh sáng ban mai cho họ cơ hội tìm thấy ả.

ả nhớ ra đã nhìn thấy vài cây nến và nhiều hơn một cặp đèn pin nằm quanh đây, nhưng việc tìm chúng có thể gây ra quá nhiều tiếng ồn và ánh sáng ả tạo ra sẽ tố cáo vị trí của ả. Phải đợi thôi. Họ sẽ biết ả ở đây đủ sớm, nhưng vẫn chưa đâu.

ả là một phần của bóng đêm, ả nghĩ, cùng lúc choáng váng và vẫn còn chưa quen bị tách rời như thể một phần của ả đang trôi nổi không liên kết với cơ thể ả. ả là một cái bóng. ả đã chết. Với con dao nắm chặt trong tay, ả lắng nghe, rồi bước tới trước vài bước một cách cẩn thận. ả không cần nhìn.

Và bọn họ không bao giờ nhìn thấy ả tiến đến.

...

Chúa ơi, anh ghét phải mặc chiếc quần jeans ướt của anh vào, nhưng Gabriel bắt buộc phải mặc chúng. Chúng đã bắt đầu khô, cảm ơn lò đốt gas trong phòng tắm, nhưng vẫn còn ẩm và lạnh một cách khó chịu. Sau mọi điều anh đã trải qua đêm nay, anh có thể chịu được nỗi khó chịu đó trong một khoảng thời gian. Ngoài ra, ngay khi họ xuống tầng dưới và nhóm lò sưởi, chiếc quần jeans sẽ không còn ẩm lâu nữa. Chiếc áo khoác đã giữ cho áo sơ mi của anh khô, và đôi ủng đã bảo vệ chân anh. Khi lò sưởi làm cho phòng sinh hoạt ấm hơn, anh sẽ lột cái quần jeans ra và máng chúng lên một chiếc ghế hoặc thứ gì đó, đẩy chúng lại gần lò sưởi để chúng khô nhanh hơn.

Lolly có một số quần áo trong phòng ngủ của cô, điều này gây ngạc nhiên cho anh bởi vì cô đã mặc nhiều quá mức đến nỗi anh nghĩ rằng cô chắc chắn đã mặc hết tất cả chúng trên người rồi. Phòng ngủ của cô, tuy vậy, bị khoá từ bên trong. Anh có thể mở khoá chẳng khó khăn gì, với một cái kim thẳng hoặc một cái kẹp giấy, không thứ nào trong chúng là tình cờ với anh.

“Có cả hai thứ ở dưới lầu.” Cô đáp, khi anh nói y như thế. Cô có thể phải mặc lại quần áo ướt của cô như anh đã, nhưng cô không đứng đó suy tính, thay vì thế cô lấy một chiếc khăn mỏng từ trong tủ và quần nó quanh người cô. “Em sẽ đợi cho đến khi anh có thể mở được cửa phòng em.”

Điều đó phù hợp với anh, anh nghĩ. Yeah, đó là một thử thách thật sự, ở suốt đêm với một phụ nữ không mặc gì ngoài một cái khăn, khi anh hồi tưởng chính xác cô trông như thế nào và cảm giác ra sao bên dưới lớp vải.

Anh đã không có ý định làm tình với Lolly trong phòng tắm, nhưng anh hết sức chắc chắn không thể nói rằng anh rất tiếc. Anh sẽ phải nói dối nếu như anh nói anh không muốn, rằng anh ân hận về việc đã xảy ra. Dù điều đó có xảy ra lần nữa hay không... Chết tiệt. Nếu cô chạm vào anh và mỉm cười, nếu cô đặt miệng cô lên anh lần nữa, anh sẽ không thể kiểm soát được nhiều hơn so với anh đã có trong lần đầu tiên.

Anh chợt nảy ra ý nghĩ là anh không biết gì về tình trạng hôn nhân của cô, lỡ ra cô đã có chồng hoặc bạn trai ở nhà. Hiểu Lolly, anh không nghi ngờ gì. Cô không phải loại phụ nữ quan hệ tình dục bừa bãi.

Ngược lại, anh có thể nói chắc chắn rằng anh biết về cô chẳng ? Ai chẳng thay đổi trong mười lăm năm. Đôi khi họ thay đổi nhiều. Tuy nhiên anh cảm thấy như thể anh biết cô, như thể thật ra mười lăm năm chỉ như mười lăm tháng, rằng thời gian xa cách chỉ trao cho anh thời khắc để nhìn thấy cô trong một ánh sáng khác, và hiểu rõ giá trị của sự khác biệt. Sự chín chắn là một điều kỳ diệu.

“Em biết đấy,” Anh nói, ra bộ tình cờ như anh có thể xoay sở được. “Chúng ta chắc chắn sắp phải rời khỏi đây.”

Lolly ôm chiếc khăn chặt hơn và nhăn mặt. “Anh đang lừa em, đúng không?”

“Em có sẵn bao nhiêu thức ăn và khí đốt vậy?”

Cô thở dài. “Đủ cho một đôi ngày là tối đa.”

“Đó là điều anh phỏng đoán. Chúng ta sẽ làm ấm, ăn, ngủ, đợi mặt trời lên và lắng nghe đến lúc cây cối rơi đổ dịu đi một chút. Bởi chiều mai, là trễ nhất, toàn bộ đường xá sẽ không thể đi lại được nữa. Con đường lên núi có mức ưu tiên thấp, có lẽ tận dưới đáy danh sách, nhưng nếu chúng ta có thể xuống đồi, chúng ta có thể sẽ gặp được ai đó trước khi đến thị trấn.”

“Và nếu chúng ta không ?”

Anh cười với cô. “Thì chúng ta sẽ đi bộ phần đường còn lại đến thị trấn.” Sau đêm nay, việc cuộc bộ kéo dài, cam go trong giá lạnh có vẻ giống như một cuộc thi đi bộ.

“Em cần thứ gì đó nóng để ăn trước khi em nghĩ đến việc đi khỏi đây.” Được ủ ấm trong chiếc khăn, Lolly tiến vào sảnh, đến cầu thang.

Lolly ghét, ghét, ghét trở lại gian bếp, bởi vì cô ghét nó quá nhiều. Cô ép bản thân tiến tới, để tránh do dự. Ký ức về việc xảy ra ở đây vẫn còn quá mạnh cho dù quá nhiều những ký ức khác - tốt và xấu - đã hình thành đêm nay. Nhưng cô muốn và cần thức ăn nóng cho dạ dày cô, và cô từ chối cho phép một người đàn ông đã chết giữ cô tránh xa nó. Hắn đã chết, cô thì không. Cô đã thắng.

Với sự mất điện, bộ phận mồi lửa trên bếp không hoạt động, vì thế cô tìm vài thứ và nhóm lửa vào buồng đốt trên bếp, ngọn lửa bập bùng tỏa hơi nóng và một chút ánh sáng đủ để cô tìm vài cây nến và cây đèn dầu mà cô biết chúng vẫn còn ở đây, chỗ nào đó. Cô quay lại, và đứng sững lại trên đường đi của cô, ôm chiếc khăn chặt vào cô hơn. Vài ngăn kéo đang ở vị trí mở ra, và trái tim cô chao đảo ngay lúc nhìn thấy.

Cô hít sâu và chậm chậm thở ra. Darwin và Niki phải đang tìm kiếm thứ gì đó, nhưng là thứ gì ? Bất cứ thứ gì có thể bán được, cô cho là vậy. Cô tự hỏi không biết cô có bao giờ ngừng sợ hãi nữa hay không. Từ nay trở đi cô sẽ nhảy dựng lên với tiếng chuông cửa và tiếng cọt kẹt của ngôi nhà sao ? Cô sẽ nghi ngờ mọi người lạ sao ?

Gabriel ở trong phòng sinh hoạt chung, đang nhóm lò sưởi gas, hong quần áo của họ cho khô. Cô không nên nghĩ về Darwin, cô phải nghĩ về Gabriel. Cô nên tập trung để tìm nền, hâm nóng một vài hộp soup, rồi họ sẽ cùng ngồi trước lò sưởi...

Trước đó cô không bận tâm, nhưng cô chợt nhận ra cung cách tạp nham của cô trong hàng hàng lớp lớp quần áo đó. Thật mất thể diện, không quan trọng nó đã cần thiết như thế nào. Cô muốn thấy mình xinh đẹp trước Gabriel, và đó không hẳn do cú đột kích trong quần chứ ? Cô chưa bao giờ quan tâm quá nhiều việc ai đó nghĩ gì về vẻ bề ngoài của cô, Gabriel lại càng không, nhưng bây giờ ... bây giờ cô ao ước mình có

chiếc áo xanh mà bạn cô đã nói nó làm cho đôi mắt cô toả sáng và chiếc quần jeans bó sát thực sự đắt tiền, thứ làm mờ cô trông có vẻ tuyệt vời. Cô chạm tay vào mái tóc ướt, thật ra cô cũng muốn một mái tóc khô hơn.

Trong khi một tay giữ chiếc khăn đang quấn chặt quanh cô, Lolly lấy một bình sauce từ tủ bếp, rồi một hộp soup từ tủ đựng thức ăn. Cô đặt chúng trên mặt quầy bếp, rồi với tay vào một ngăn kéo mở để tìm đồ mở hộp... và đông cứng.

Lần cuối cô ở trong gian bếp này, cô phải cố chống cự Darwin, và theo bản năng cô xem lướt căn phòng để tìm vũ khí. Vào lúc đó, hộp đựng dao có đủ những con dao – ngoài tầm với, nhưng đầy đủ - Bây giờ con dao lớn nhất trong bộ đã không còn.

Tại sao họ phải lấy một con dao khi cả hai đều có súng ?

Một cơn ớn lạnh chạy suốt xương sống cô. Niki có thể sống sót sau vụ va chạm và trở lại. Họ không nghe thấy ả đập vỡ cửa sổ, và Gabriel đã khoá cửa trước, nhưng chìa khoá nằm trong ví của cô và Niki có cái ví.

Lolly chỉ vừa đủ thở được. Cô đã quá chú tâm đến việc làm ẩm, quá chắc chắn Niki hoặc đã chết hoặc bị kiệt sức đến đo ván, cô không hề nghĩ đến chiếc chìa khoá.

Ác mộng lại trở dậy gầm gừ. Sợ hãi và lạnh giá chụp lấy cô.

“Gabriel!” Cô hét lên, cuống cuồng bỏ chạy, và cô đối mặt với nỗi kinh hoàng.

Niki - người đầy máu, thiếu sinh khí, đang nắm chặt con dao bị mất trong bàn tay giơ cao của ả - lão đảo tiến thẳng đến Lolly.

Lolly ném bản thân ra phía sau cho đến khi cô đập mạnh vào tủ bếp, và cô không còn chỗ để đi nữa. Cô túm lấy một hộp soup và ném, nó nảy ra khỏi vai của Niki. “Chết tiệt!” Niki nói giận dữ. “Đau đó, đồ chồn cái!”

Lolly vồ lấy bình sauce và ném, và khi ả cúi người né tránh, cô nắm lấy cơ hội để lao sang bên cạnh, thoát ra khỏi dây tủ bếp. Có một cây khô nhỏ đặt trên bàn bếp, cô cũng ném nó. Niki né tránh lần nữa và tiếp tục tiến lại.

Rồi Gabriel ở đó, nhanh và lặng lẽ trên đôi chân trần của anh, hiện ra lơ mờ trong bóng tối. Anh đánh Niki từ phía sau, ép ả vào tủ bếp. ả hét lên trong đau đớn, đổ nhào xuống sàn. Gabriel đâm bổ theo, túm chặt bàn tay mang dao, đập mạnh xuống sàn liên tục cho đến khi ả buông tay ra và con dao rơi loảng xoảng trên sàn.

Ngay lập tức, Niki bắt đầu rên rỉ. “Dừng lại! Tôi bị thương. Tay của tôi... Tôi nghĩ tay của tôi bị gãy rồi.” rồi nức nở. “Tôi đã làm gì chứ ? Anh đã giết Darwin rồi anh bỏ tôi lại bên ngoài giá lạnh cho chết. Anh nữ thế sao ?”

Dễ dàng. Lolly nghĩ. Cô không cảm thấy thương hại người đàn bà chút nào hết, cho dù những vết máu khô kết lại trên mặt ả, trên quần áo ả. Nhưng Niki tiếp tục than van, y như Darwin, ả chuyển từ kẻ tấn công điên cuồng thành kẻ cầu xin thống thiết chỉ trong chớp lát. Đã bao nhiêu lần hành vi đó tác động được đến họ ? Gabriel không có, dù vậy, và Lolly cũng không.

“Im miệng !” Anh nói cộc cằn, và với lấy cổ tay khác của ả để giam giữ chúng.

Tức điên vì mưu kế đã không thực hiện được, Niki hét lên và vung khẩu súng rồng mà ả vừa kéo ra khỏi túi áo khoác. Gabriel kéo giật đầu ả ra sau nhưng khẩu súng đã đánh vào anh ở phía góc ngoài của mắt phải và táng đầu anh quay vòng. ả chồm lên, đẩy anh ra sau, và cú đánh làm anh choáng váng đến nỗi trong một giây anh không phản ứng đủ nhanh. Niki vịn người và thoát khỏi, nhặt con dao lên và lao vút ra cửa sau.

Gabriel lắc nhanh đầu anh và quăng mình đuổi theo.

Trái tim Lolly đập mạnh đến mức cô chỉ thở được chút ít, cô giật mạnh để mở ngăn kệ bên dưới bồn rửa, túm chặt một cái búa trong hộp dụng cụ nhỏ được đặt ở đó từ rất lâu rồi, và đi theo cả hai người.

12. Chương 12

Gabriel bắt kịp Niki trên hiên sau. Giá lạnh làm khô héo làn da trần của anh. Anh không mặc gì ngoài chiếc quần jeans ẩm ướt, không cả áo sơ mi mà anh có thể cởi ra và sử dụng để làm vương con dao xa khỏi ả. Ả lao đến, tấn công đột ngột với con dao, và anh nhảy lùi lại. Ả không khác gì một cái bóng trong đêm tối; chỉ nhờ bản năng và kinh nghiệm có được từ cuộc chiến với những kẻ được huấn luyện để chiến đấu mới giúp anh tránh được lưỡi dao. Ả là kẻ phát cuồng vì thuốc, không ổn định và hết sức nguy hiểm.

Anh ước chi đã có thời gian để chụp lấy thứ gì đó, bất kỳ thứ gì, anh có thể dùng như một vũ khí, hoặc ngăn chặn được con dao lớn đó, nhưng khi Lolly hét lên tên anh, anh đã phản ứng ngay lập tức mà không ngừng lại để nhìn xung quanh. Anh biết, biết mà không chút ngờ vực, rằng bằng cách nào đó, con mụ giết người không chỉ sống sót khi trượt khỏi sườn núi, mà ả còn xoay sở để thoát được và trở về ngôi nhà. Tất cả những gì anh có thể nghĩ là đến với Lolly trước khi Niki có thể.

Niki đâm bổ đến, chém vào anh, lao ra sau. Ả đâm trượt, nhưng không nhiều lắm. Ả xông vào anh lần nữa, và anh nhìn thấy ánh sáng phản chiếu của lưỡi dao xoáy vào bụng anh. Anh giật mạnh ra sau, chụp lấy cánh tay ả, bị trượt. Từ góc mắt, anh nhận thấy có thêm sự chuyển động ở cửa, và trái tim anh gần như ngừng đập. Lolly !

“Không!” Anh kêu lớn. Điều cuối cùng anh muốn là cô ra đây trong bóng tối, nơi anh không thể phân biệt được cô và Niki, nhưng Niki có thể biết chính xác ai là Lolly. Niki lao thẳng đến mối đe dọa mới và anh nghe tiếng ả cười khi ả cuốn đến. Anh biết rằng anh không thể đến bên Lolly kịp thời để giữ chặt lấy cánh tay cô, biết rằng anh không thể di chuyển đủ nhanh để chặn Lolly lại, nhưng bất luận thế nào anh vẫn cố gắng lao đến với cô ngay cả khi trái tim anh thì thầm rằng anh đã quá trễ, quá trễ...

Lolly vung búa lên, cô chỉ vừa nhận ra một bóng đen đang tiến thẳng đến cô, nhưng Gabriel đang la hét ở một nơi nào đó bên trái nên cô biết đó không phải là anh. Trời quá tối nên cô không có cách nào để ước lượng khoảng cách, nhưng cô vung búa mạnh hết sức mình và gần như kinh ngạc khi cái búa đập vào một thứ gì đó với một âm thanh ghê người gồm cả tiếng ục ịch nặng nề và thứ gì ướt mềm chưa biết rõ.

Rồi Gabriel ở đó, bao bọc lấy cô trong thân thể đang lao đến đẩy cô lùi vào trong phòng chứa đồ. Cô biết đó là anh, biết mùi hương của anh, cảm nhận sự trần trụi của cánh tay và ngực anh. Họ ngã mạnh xuống sàn và sự va chạm đánh văng cái búa khỏi tay cô. Anh di chuyển ngay lập tức, nhảy lên bằng bàn chân và lộn vòng để đón tấn công kế tiếp của Niki. Nhưng ... không có gì xảy ra. Không kẻ điên dối thuốc nào đến qua cửa. Không có gì ngoài sự yên lặng từ hiên sau.

“Lấy đèn pin của anh.” Gabriel nói, thở khó nhọc, và Lolly bò lê trên chân cô. Chiếc khăn... Bằng cách nào đó cô đã mất chiếc khăn và cô hoàn toàn khoả thân, nhưng cô sẽ bận tâm đến điều đó sau. Không khí lạnh giá lùa qua khung cửa mở, châm chích da thịt cô khi cô phóng nhanh đến cầu thang, nơi Gabriel thả rơi chiếc áo khoác của anh lúc họ mới đến. Lò sưởi trong phòng sinh hoạt chung đã được thắp lên, đang cung cấp đủ ánh sáng để cô có thể tìm thấy chiếc áo khoác không khó khăn gì, sờ soạng trong túi và kéo ra một chiếc đèn pin chân dài lớn, bật nó lên, rồi chạy ra hiên sau lần nữa.

Gabriel cầm lấy chiếc đèn pin từ tay cô và chiếu nó vào hình thù nằm đôn đôn trên sàn. Niki gập người trên bụng ả, hơi thở cạn, gương mặt ả quay khỏi họ. Con dao nằm trên sàn bên cạnh tay ả. Gabriel tiến thẳng tới, đá con dao ra khỏi tầm với của ả, và đến khi đó anh mới cúi xuống để nhặt nó lên. Ánh đèn pin cho thấy rõ ràng sự hư hại mà chiếc búa để lại trên đầu ả.

Và ngay khi họ quan sát, ả đang cố nâng bản thân trên đầu gối của mình. Ả là gì vậy, Terminator (20*) huỷ diệt sao ?

“Tại sao bà ấy không chết vậy?” Lolly thì thầm, rõ ràng đang suy nghĩ theo cách tương tự. “Chúng ta phải làm gì ? Đặt bà ta vào một thùng thép nóng chảy ư ?”

Và rồi Niki chết, sau đó, hoàn toàn yên lặng, hơi thở cạn ngừng lại.

Gabriel nắm lấy cánh tay Lolly, hướng cô trở lại ngôi nhà. Khom người xuống, anh chộp cái khăn lên và quấn nó quanh cô. Cô run rẩy như một chiếc lá, và dù cho anh có nhiều thứ cần làm, việc ôm chặt lấy Lolly quan trọng hơn nhiều so với những việc khác trong danh sách. “Em có sao không?”

“Ngon lành.” Cô thì thầm.

“Không đùa đâu. Nhìn vào anh đi.”

Cô ngược nhìn anh, và điều anh nhìn thấy bảo đảm với anh rằng cô thật sự ổn, hoặc ít nhất cũng nhiều bằng người không có thói quen bạo lực có thể có được trong hoàn cảnh như thế. Cô không vui vẻ, nhưng cũng không sụp đổ bên dưới gánh nặng của sự hồi lỗi không đúng chỗ. Cô đã làm điều cô phải làm, và cô chấp nhận điều đó.

Anh hôn cô, rồi bỏ cô đứng giữa gian bếp túm chặt chiếc khăn trên thân thể đang run rẩy của cô, để đi ra hiên sau. Anh cúi xuống bên cạnh Niki, vươn tay đến cổ ả để kiểm tra mạch. Không có gì. Anh thở phào nhẹ nhõm.

Một số hạt mưa băng thổi vào hiên, đậu lại trên thân thể của Niki và trên làn da trần của anh. Đôi chân anh gần như tê cóng giống như họ đã bị trước đó một giờ. Anh đã không mặc quần áo kịp cho đông lộn xộn này, vì thế anh để mặc Niki ở nơi của ả, và trở vào ngôi nhà.

Khi anh đóng cánh cửa sau, anh khoá chúng lại. Cho chắc ăn.

Thời gian trôi lê thê, và Lolly chăm chú lắng nghe. Cô phải di chuyển, phải làm gì đó, theo sau Gabriel hoặc chạy đi. Cô nhận ra cô không làm được gì ngoài việc đứng yên ở đó, siết chặt chiếc khăn và lắng nghe hơi thở của chính mình trong khi cô chờ đợi. Đã kết thúc chưa? Niki có thể nào trỗi dậy lần nữa, lờ đi cái chết? Lolly muốn bình yên; cô muốn đêm nay trôi qua.

Cô nghe tiếng cửa sau đóng lại, và trái tim cô xúng với tiếng thành thịch của nó. Một giây sau, Gabriel đi vào trong bếp, một mình thanh thoi và vô sự.

“Đã chắc chắn kết thúc chưa?” Giọng cô run rẩy.

“Xong rồi. Bà ta đã chết.” Gabriel nói khi anh đến bên cô, giữ chặt chiếc khăn quanh cơ thể lạnh lẽo của cô, kéo cô lại gần.

“Anh có chắc không?”

“Anh chắc chắn mà.”

Lolly không nghĩ cô đã bao giờ vui mừng khi nghe tin ai đó chết, nhưng sự nhẹ nhõm hoàn toàn tràn ngập trong cô. Cô tựa đầu trên vai Gabriel, chìm đắm trong sự mạnh mẽ và ấm áp của nó. “Em đã giết bà ta.” Cô thì thầm.

Gabriel bước lùi lại, buộc cô nhìn vào anh trong sự chú ý. Sao anh có thể quá bình tĩnh như thế? Quá vững vàng như thế? Ngọn lửa trong lò lung linh, thả những bóng kỳ dị trên gương mặt anh. “Một việc tốt.” Anh nói ngắn gọn, ngỏ lời khen ngợi rất tế nhị sức mạnh của cô, bằng cách không tô điểm thêm bất kỳ điều gì.

Lolly vươn thẳng đôi vai cô. “Em không hối tiếc.” Cô nói. “Bà ấy đến ngay sau anh với một con dao. Bà ta sẽ giết cả hai chúng ta.”

Lolly bước vài bước tránh khỏi bếp lò và xoay núm vặn để tắt lửa, nhấn chìm căn phòng trong bóng tối. “Em không muốn soup. Em không muốn bất cứ thứ gì lấy từ gian bếp chết dẫm đó.” Cô rì rầm.

“Chúng ta cần phải ăn.” Anh tranh luận.

“Em có những thanh điểm tâm.” Cô nói, ôm chặt cái khăn vào cơ thể lạnh lẽo của cô và rời khỏi. Nếu cô không bao giờ phải đặt chân vào gian bếp này nữa, cô sẽ vui sướng hết sức.

Gabriel đi theo sau cô ra khỏi gian bếp, nên khi cô vấp phải khúc cuối của chiếc khăn - nửa đường qua phòng ăn - anh đã ở đó để bắt lấy cô, để giữ cô khỏi ngã xuống. Sau mọi điều đã xảy ra, việc vấp chân vào đoạn cuối chiếc khăn đang kéo lê không đáng là gì, nhưng nước mắt tuôn tràn trên đôi mắt cô. Gabriel nghe được chúng, nhìn thấy chúng, và có lẽ cảm nhận chúng, và nhắc cô lên trong cánh tay anh. Cô để anh

làm, không một lời phản đối rằng cô hoàn toàn có khả năng tự chăm sóc mình. Trong lúc này cô không cảm thấy mình có khả năng gì hết. Anh thì thắm vùi từ dịu dàng. Cô không để tâm những từ đó là gì, nhưng cô cảm nhận được ý nghĩa, nguồn an ủi trong sâu thẳm tâm hồn cô.

Phòng gia đình giống như một thế giới khác : Ấm áp, được chiếu sáng bởi ngọn lửa, yên tĩnh. Bỏ mặc cơn bão đang thịnh nộ ở phía bên kia cửa sổ, bên kia những bức tường vững chắc, lần đầu tiên đêm nay, cơn bão đó đã bị tách rời và không còn quan trọng nữa. Họ còn sống. Họ đã vượt qua được mối đe dọa còn lớn hơn cả cơn bão.

Gabriel hạ cô xuống sofa và ngồi bên cạnh cô, tiếp tục ôm cô thật chặt. Lolly muốn ngừng run nhưng không thể. Trời không lạnh đến mức làm cô run, không phải lúc này.

“Em nghĩ em sẽ thuê người đến thu dọn mọi thứ đã bỏ lại.” Cô nói, mắt nhìn vào ngọn lửa, thân thể cô được điều chỉnh dựa sát hoàn toàn vào Gabriel.

“Chắc chắn không phải một ý tồi.”

“Nếu em cho rằng chúng ta có thể an toàn xuống thị trấn đêm nay, em sẽ đi khỏi cánh cửa đó trong năm phút. Em không thể trở về đây sau những điều này. Em không muốn nhìn thấy căn nhà này lần nào nữa.”

“Quá tệ.” Giọng anh rì rầm, như thể anh nghĩ đơn giản là nó quá ảm ỉ.

Lolly nhấc đầu lên và nhìn vào anh. “Gì cơ?” Nhất định là cô đã không nghe anh một cách đúng đắn. “Đùa sao?” Làm sao anh có thể nghĩ rằng cô còn có thể nhìn căn nhà này như một tổ ấm lần nữa chứ ? Tại sao ai đó với đầu óc sáng suốt lại muốn quay trở lại sau một đêm như đêm nay ?

“Wilson Creek sẽ không giống như thế này mà không có một Helton ở quanh, ngay cả chỉ là bán thời gian.”

“Wilson Creek sẽ vượt qua thôi.” Cô tranh luận.

Gabriel thở dài. “Anh đoán thế, nhưng làm sao anh có thể hẹn hò với em mỗi khi anh trở về thăm nếu em ở Portland thay vì ở đây ?”

Cô không biết điều gì gây bàng hoàng cho cô nhiều nhất, việc anh muốn hẹn hò với cô hay việc anh biết nơi cô đang sống. “Sao anh biết em sống ở Portland ?”

Anh nhún đôi vai rộng. “Anh nghe ai đó đề cập đến. Mẹ anh, chắc thế. Nhắc mới nhớ, em được đề nghị ở lại nhà anh cho đến khi con đường được dọn dẹp.”

“Điều đó rất tốt.” Cô nói, biết rõ không nghi ngờ gì rằng lời mời đó là ý của Valerie McQueen.

Cô quay khỏi ngọn lửa, tìm kiếm gương mặt gây ấn tượng của Gabriel không biết tại sao lại đang lo lắng, và ánh mắt cô rơi trên thuốc và những mũi tiêm đặt trên bàn cà phê. Cô gần như nhảy bật lên khỏi chiếc ghế dài, với tay tới những chiếc túi nhựa, dự định quăng mọi thứ vào ngọn lửa. Gabriel chớp lấy tay cô trước khi cô chạm vào bất cứ thứ gì.

“Chứng cứ.” Anh nói đơn giản, “Để mọi thứ y nguyên như vậy.”

Cô quay lại anh, giận dữ một cách vô lý. “Em được cho rằng phải để những thứ tào lao này lại trên chiếc bàn cà phê của mẹ em suốt đêm sao ?”

“Phải.”

“Thật lố bịch. Nó là... nó là thứ bẩn thỉu. Nếu Niki chết trong bếp, anh cũng sẽ để bà ta ở đó suốt đêm sao ?”

“Phải. Anh là cối, cứng à - một tay cối của quân đội nhưng vẫn là cối. Anh không làm rối loạn hiện trường cho đến khi việc điều tra được hoàn tất.”

Thật tốt khi cảm nhận vài thứ bên cạnh nỗi kinh hoàng, vì thế cô hoàn toàn ghì chặt lấy nỗi phiền muộn. “Vì Niki và Darwin đều đã chết, làm sao mà biết được là họ vẫn chịu trách nhiệm.”

Gabriel khịt mũi, hoàn toàn không bối rối. “Không. Anh chịu trách nhiệm, và cha anh sẽ lột da anh và cả em nếu anh làm nhiều loạn chứng cứ.”

“Vậy em phải ngồi đây và nhìn những thứ này suốt đêm sao ?” Cô chỉ vào bàn cà phê, thăm cảm ơn ngôi sao may mắn của cô rằng Niki được ban ân để chết ở bên ngoài. Nếu xác chết nằm trong bếp, dưới mái nhà cô, cô sẽ lết xuống núi đêm nay, bất chấp mưa đá hay không.

Gabriel đứng lên. Cô mong anh mang cô trong cánh tay anh lần nữa, nhưng anh không. Anh đặt hai bàn tay cứng cáp trên đôi vai cô, và nhìn thẳng vào cô dò xét. “Anh sẽ đi lên lầu lấy một cái khăn trải để phủ lên chiếc bàn cà phê, một đôi mền và gối cho chúng ta. Em hãy thu lượm ít quần áo khô và mặc vào. Rồi chúng ta sẽ nấu một ít soup...”

“Em không trở lại bếp...” Lolly nói mạnh mẽ.

“...và mang hai tô đến đây.” Anh tiếp tục nói mà không ngừng lại. “Vì chúng ta có thể làm thứ gì đó nóng sốt cho bụng của chúng ta. Chúng ta sẽ để dành những thanh điểm tâm cho chuyến đi xuống núi.”

“Làm sao anh có thể bình tĩnh đến thế ?” Cô hỏi, bực mình, rồi dễ chịu, rồi nổi điên với bản thân vì một phần trong cô vẫn còn kinh hoàng.

“Anh phải chọn lựa gì đây?” Anh đáp lại.

Lolly cảm thấy một làn sóng giải thoát tràn ngập qua cô. Đương nhiên, anh đúng. Nếu cả hai đều hoảng loạn, họ sẽ gây ra một thảm họa khác nữa, và Chúa biết cô đã có đủ thảm họa cho một đêm rồi.

“Em sẽ mặc quần áo.” Cô nói trong một giọng đã được kiểm soát hơn nhiều. “Anh cứ làm điều anh phải làm.”

Gabriel nghiêng xuống, và làm điều anh đã bị sao lãng lúc trước. Anh hôn cô. Đây không phải nụ hôn “hãy bận rộn đi nào”, mà là một sự kết nối làm vững lòng, ấm áp và cực kỳ dễ chịu được đáp ứng để nhắc nhở cô rằng cô không cô đơn, và cùng lúc mang cô ra khỏi nỗi kinh hoàng trong đêm vô cùng hiệu quả - trong vài giây quý báu.

Cô cảm nhận nụ hôn trong tận đáy lòng cô. Sự hoảng loạn mới đây của cô, thứ đã đã làm xốn xang bên trong cô như thể nó là một thứ có hình hài đang cố gắng trốn thoát, đã tàn lụi dần.

Cô có thể làm điều này. Họ có thể làm điều này.

Nụ hôn không kéo dài đủ lâu, nhưng nó đã làm được. Cô đặt bàn tay lên gò má của Gabriel, cảm nhận những gốc râu thô nhám ở đó. “Được rồi.” Cô nói êm ái, “Bây giờ em đã ổn rồi.”

Cô quay lại lò sưởi và đón chào ngọn lửa của nó, lắng nghe khi Gabriel vội vã lên lầu.

Thật vậy, cuộc phiêu lưu này còn xa mới kết thúc. Đi bộ vào thị trấn ngày mai sẽ nguy hiểm và khó khăn. Nhưng vẫn chưa đến ngày mai, và đêm nay cô an toàn, ấm áp và được che chở.

Cô cảm thấy đôi chút khí chất của Scarlett O'Hara. (21*) Cô sẽ đối phó với ngày mai khi nó đến.

13. Chương 13

Gabriel ngã đầu ra sau tựa vào chiếc ghế dài và nhắm mắt. Soup mì gà đóng hộp chưa bao giờ có mùi vị tuyệt đến thế. Niềm vui sướng đơn giản của việc thoát khỏi giá rét, có một ngọn lửa, biết rằng anh và Lolly được an toàn khỏi đêm tối – là một cảm giác tuyệt vời, một điều đáng trân trọng, cho dù chỉ trong một thời gian.

Lò sưởi ga không nổ lách tách như lò sưởi đốt củi, nhưng anh không phải bận tâm đến việc nhét thêm củi cho nó, vì thế đó là một cuộc trao đổi công bằng. Lolly không biết chính xác còn lại bao nhiêu khí đốt propane trong thùng chứa, nhưng cô đã cho anh biết nó đã không được tiếp nạp thêm trong một thời gian. Cô đã ước chừng rằng có đủ để cô ở lại, nên họ có thể thoải mái qua đêm. Nhiều hơn một vài giờ, đó là tất cả những gì họ cần.

“Kể cho em về con trai của anh đi.” Lolly dựa người vào anh, khi cô ăn xong chén soup của cô. Thân thể cô cuối cùng đã ấm áp – và mặc quần áo. Việc chia sẻ thân nhiệt hầu như là điều sáo rỗng, anh cho rằng thế, nhưng nó tuyệt. Với một kẻ ưa thích meth đã chết ở hiên sau và một kẻ khác nữa trong rừng, và một hành trình gay go đang chờ họ, ‘tuyệt’ là một điều tốt. Anh phải thích thú nó trong khi anh có thể.

“Em muốn biết điều gì?”

“Nó trông giống anh hay giống mẹ nó? Nó có tham gia bóng chày, hay nghệ thuật, hay âm nhạc không? Nó ồn ào hay yên lặng?” Đầu cô tựa trên vai anh một cách dễ chịu. “Có khó khăn cho anh khi sống quá xa nó không?” Câu hỏi cuối cùng này được bày tỏ với sự lưỡng lự trong giọng của cô, như thể cô không chắc nó là câu có thể hỏi được.

Gabriel chưa bao giờ phiền lòng khi kể về Sam. Đã có lúc anh nhận ra mình còn nói quá nhiều là khác, rằng anh đã quấy rầy bất cứ ai đang lắng nghe – dù họ thường quá lịch sự để nói như thế. Vì thế khi cô hỏi, anh rất sẵn lòng trả lời. “Sam trông giống anh, nhưng có đôi mắt của Mariane. Nó không lớn con so với tuổi nhưng cũng không quá nhỏ. Nó chơi bóng chày, đương nhiên rồi, và cả bóng rổ. Tin hay không thì nó cũng vẫn là một tay toán cừ khôi. Well, một tay cừ đối với một chú nhóc bảy tuổi. Anh không chắc nó có được điều đó từ đâu, vì toán không phải là môn học tốt nhất của anh trong trường trung học, và cũng làm cho Mariane cáu tiết khi phải cân đối sổ sách.” Thật lạ lùng khi nói về người vợ quá cố của anh mà không có nỗi thương tiếc dồn dập như thường có. Lạ nhưng đúng đắn. “Nó chắc chắn là không yên lặng rồi. Em đã bao giờ trải qua một thời gian đáng kể nào với một đứa trẻ bảy tuổi chưa?”

“Chưa.” Cô nói nhẹ nhàng.

“Well, chúng là một kho năng lượng, và Sam không ngoại lệ. Hoặc nó tiến thẳng tới trước với đầy đủ tốc độ hoặc nó ngủ.” Anh hít một hơi sâu trước khi tiếp tục. “Và việc sống cách xa nó còn hơn cả khó khăn. Đó là một sự tra tấn.” Anh nhận thấy bản thân đang thanh minh cho cách mà cha mẹ của Mariane bước qua việc giúp đỡ sau cái chết của cô ấy, cách mà cha vợ anh chuyển đến Texas, mặc dù anh đã cố gắng để tìm một công việc khác, một công việc sẽ giữ ông ta và vợ ở gần cháu ngoại của họ, cuối cùng, anh không còn lựa chọn nào khác ngoại trừ ra đi. Làm thế hoặc bị thất nghiệp. Gabriel kể với Lolly cách anh đã cố gắng để làm những thứ mà một người cha độc thân đã làm ra sao, vài thứ anh chưa bao giờ thật sự nói về nó trước đó, bằng cách bình thường nhưng tự nhiên thẳng thắn nhất, không ngay cả với cha mẹ anh.

“Những cô trông trẻ, hàng xóm, bạn bè của Marian, vợ của bạn bè anh... Mọi người đã làm những thứ họ có thể để giúp đỡ, nhưng cuối cùng, kế hoạch làm việc của anh quá thất thường đến mức trở thành vấn đề. Sam đã không có sự ổn định. Nó không bao giờ biết nơi nó sẽ ở, người sẽ giữ nó khi anh làm việc ca đêm hoặc bị gọi đi đột ngột. Nó có sự ổn định khi ở đây. Nó biết được nơi nó ngủ vào mỗi đêm.”

“Đó là một giá cao phải trả.” Lolly nói. “Đối với cả hai người.”

Anh đang kể về bản thân, rằng chỗ làm là công việc tạm bợ, rằng anh phải tìm một bà vú nuôi mà anh có thể đủ khả năng để cho con trai anh được ở nhà vào ban đêm, nhưng với mọi tuần lễ đã trôi qua, có một nỗi sợ đang lớn lên dần rằng anh sẽ không bao giờ có thể thực hiện được một sự sắp xếp thoả đáng. Anh là một sĩ quan trong quân đội, và dù cho anh tạo lập được một cuộc sống tươi sáng, anh vẫn không có đủ để trả cho một ai đó hai mươi nghìn dollar một năm, đó là mức lương tối thiểu cho công việc chăm sóc trẻ toàn thời gian.

Anh không muốn con trai anh lớn lên với một người cha vắng mặt, người chỉ viếng thăm mỗi khi ông ta có thể, nhưng trong giai đoạn khó khăn nhất của đời anh, anh không biết anh có thể ngăn ngừa điều đó bằng cách nào, ít nhất là ngay lúc này. Ông bà nội của Sam sẽ thực sự trở thành cha mẹ nó, và cha nó sẽ là một kẻ mờ nhạt, một vị khách không thường xuyên, kẻ quấy rầy những lễ thói thường nhật. Lolly nói đúng. Sự hy sinh là một giá cao phải trả cho tính ổn định.

“Bọn anh sẽ làm được.” Anh nói. “Bất cứ điều gì tốt nhất cho Sam, là điều anh sẽ làm.” Anh lo lắng thay đổi chủ đề. “Em thì sao? Đã cưới, đính hôn, đã ly dị...”

“Không thứ nào hết. Em có hẹn hò, thỉnh thoảng, nhưng không có gì đáng kể trong một thời gian dài.”

“Sao lại không?” Cô xinh đẹp, thông minh, và nếu điều đã xảy ra dưới vò sen là một chỉ dẫn, cô như một con mèo hoang trong bao tải. Cô đã chiếm lấy anh bằng sự ngạc nhiên, nhưng mọi thứ cô đã làm kể từ khi

anh trèo lên chiếc thang ọp ẹp đó cách đây vài giờ đều làm cho anh ngạc nhiên. Ai có thể nghĩ được rằng anh trở nên say mê Lolly Helton? Cô đã ở ngoài môi trường của cô từ ngay từ lúc đầu, nhưng cô đã chịu đựng, và thậm chí trở thành trợ thủ của anh trong suốt hai trận chiến của anh với Darwin và Niki. Sức mạnh tinh thần của cô, đặc biệt là liên quan đến Niki, mang đến một ý thức tôn trọng sâu sắc. Điều đó không dễ chịu gì cho cô, nhưng cô đã làm điều cô phải làm, và cô đã không suy sụp sau đó.

Dù vậy, anh không thú nhận rằng anh đã mong đợi ít hơn về cô, vì một điều, anh không muốn làm tổn thương cảm xúc của cô, hoặc dồn cô vào chỗ tồi tệ. Điều ngạc nhiên cho anh là anh đã thích cô quá đỗi, thích mọi thứ anh biết về cô đêm nay.

“Có lẽ em đã quá kén chọn.” Câu trả lời của cô mang anh quay lại với câu anh đã hỏi. Cô thở dài. “Có lẽ em không gặp may. Em không biết nữa. Câu trả lời đơn giản là : Nó chưa bao giờ xảy đến với em, tình yêu ấy, chắc là vậy.” Cô nói dịu dàng hơn nữa. “Em có đôi chút kỳ vọng và em không muốn ổn định cuộc sống với gã tử tế nửa mùa bất kỳ nào chỉ bởi tuổi ba mươi đã rón rén đến gần và nỗi tuyệt vọng đã bắt đầu.”

Anh không thể nhìn thấy một Lolly mà anh vẫn thường quen biết hoặc người phụ nữ mà anh trở nên quen biết đêm nay đang tuyệt vọng để kiếm một người đàn ông. Cô đã vượt qua một hoàn cảnh khắc nghiệt mà không suy sụp, và trong khi cô dựa vào anh – theo cả nghĩa đen và nghĩa bóng – Cô còn lâu mới mong manh và thiếu thốn tình cảm.

Và anh mãi mãi ghi nhớ hình ảnh của cô đang lao đến bắt chặp Niki, để trở thành trợ thủ của anh, cho dù cô đã bị tê liệt phân nửa giác quan của cô - và thêm nữa, trần trụi.

“Anh thì sao?” Cô hỏi, như thể một ý tưởng vừa chợt đến với cô. “Có ai đó từ khi vợ anh chết không?” Anh có thể nghe được dấu hiệu bất an trong giọng cô, khi cô tự hỏi có thể nào cô đã làm tình với một người đang có hẹn ước với một người khác không.

“Không.”

Anh chắc chắn Lolly đã không mong đợi rằng sự nhẹ nhõm của cô trở nên quá rõ ràng đối với anh, nhưng tiếng thở dài của cô và cách cơ thể cô di chuyển đã nói lên tất cả. Vậy là cô xinh đẹp, thông minh, không tuyệt vọng và cô có phẩm hạnh. Bên cạnh đó, việc nghĩ rằng cô đã có sex bốc đồng với một người đàn ông đang mắc mớ với một người đàn bà khác sẽ không khuấy rầy cô nữa.

“Anh có dự định điều mà anh nói khi nãy không?” Cô hỏi. “Việc hỏi em nếu anh về nhà nghỉ phép và em ở quanh đây ấy.”

“Anh không nói thế nếu như anh không muốn. Sao nào? Em sẽ nói ‘yes’ chứ?”

“Có lẽ, nhưng chỉ khi anh hứa rằng lần hẹn hò thứ hai của chúng ta sẽ ít náo động hơn lần đầu tiên.”

Anh cười, sững sốt với cô và với bản thân. Đêm nay không phải là một đêm để cười - hoặc đã không cho đến bây giờ. “Đây là một cuộc hẹn hò sao ?”

“Anh đã thấy em khoả thân và đã ăn tối với em.” Có đôi chút hóm hỉnh trong giọng cô, “Nghe y như một cuộc hẹn hò tuyệt vời cho em ấy chứ.”

Gabriel đã từng tự hỏi một hoặc hai lần về cuộc hẹn hò đầu tiên của anh từ khi Mariane chết sẽ như thế nào, nếu như anh tìm thấy một người phụ nữ phù hợp – và dừng cảm bước đến. Anh hết sức chắc chắn là không bao giờ hình dung ra được điều gì giống như thế này, không bao giờ, dù có căng óc tưởng tượng đó là Lolly Helton, trong tất cả mọi người, người mà lần đầu tiên sau ba năm đã làm cho anh cảm thấy bị lôi cuốn cả về mặt hình thể lẫn cảm xúc. Anh muốn có sex với cô lần nữa, anh muốn chia sẻ những điều trần tục với cô, anh muốn tìm ra điều gì làm cho cô cười, điều gì làm cô khóc, màu nào cô thích, loại hoa nào cô yêu. Lolly làm cho anh cảm thấy như thể có một cuộc sống thực sự một lần nữa, một cuộc sống đầy đủ và bình thường. Anh đã có điều đó với Mariane, và cái chết đột ngột của cô bỏ anh lại trống rỗng đến mức chỉ có Sam mới tạo cho anh sức mạnh để đi tiếp.

Anh và Lolly đã trải qua nhiều giờ căng thẳng đến mức làm nên cảnh làm tình của họ, sự kết nối của họ, mãnh liệt hơn nhiều nếu họ gặp lại nhau trong hoàn cảnh bình thường. Nhưng liệu mỗi người trong bọn họ có trao cho nhau cơ hội nếu ở trong hoàn cảnh bình thường không ? Nó có mang đến một cơn khủng hoảng làm họ nhìn nhau như họ đã có bấy giờ hơn là cách họ đã có cách đây mười lăm năm không ?

Nhưng, sự kết nối chần chẫn đã có, và bất thành linh anh cảm thấy triển vọng về tương lai của anh tốt hơn những mất mát trong quá khứ. Họ phải tiến chậm, anh đoán, để chính bản thân họ cũng như Sam có thời gian thích ứng với mọi thứ, để bản thân họ có thể thấy được những thứ chắc chắn sẽ xảy đến giữa họ, thay vì vội vàng và có thể tạo ra một sai lầm làm đảo lộn thế giới của Sam thậm chí nhiều hơn.

Nhưng họ có thời gian. Anh cười, nghĩ về bao nhiêu điều vui vẻ mà họ sẽ có.

Lolly đã làm thứ tốt nhất của cô để quên đi điều đã xảy ra hôm nay, và cô xua nỗi lo lắng về ngày mai ra khỏi đầu cô. Tiếng gió rít đã ngừng và mưa đã không còn đập liên tục vào cửa sổ nữa. Nhưng cơn đường vẫn còn phủ băng, và thỉnh thoảng cô vẫn còn nghe tiếng răng rắc và tiếng đổ ầm của cửa một cây hoặc nhánh cây nặng nề rơi xuống. Không nói gì đến những thứ cô và Gabriel sẽ chạm trán sau khi họ đi khỏi cửa nhà cô ngày mai, để lên đường đến Wilson Creek và sự an toàn.

Lúc này, cô vui vẻ để chính đống lại ở đây, ấm áp và ở trong vòng tay ôm lỏng lẻo nhưng vững chắc của Gabriel.

Khi còn niên thiếu, cô đã quá mức si mê anh, và cô cũng buộc mình tốt cùng với anh vì không được đáp lại, hoặc thậm chí chỉ nhận biết về những cảm xúc dễ vỡ của cô. Nhìn lại, cô nhận ra rằng tuyệt đối chẳng có lý do gì để anh có thể biết được điều cô cảm thấy thế nào. Cô đã không nói với anh hoặc bất kỳ ai khác. Cô thậm chí đã không nhìn theo hướng anh trừ phi anh kiểm tra một cuộc đấu khẩu với cô và cô phản ứng lại. Vào tuổi mười lăm cô đã phi lý như thế. Dù vậy, nói cho công bằng, tuổi mười lăm hiểu biết rõ được điều gì hợp lý ?

Có vài thứ rất cảm động về người đàn ông, người đã kể với một tình yêu sâu đậm đến thế về con trai anh, người có thể hy sinh mọi thứ để con trai anh có thể có một tổ ấm an toàn và hạnh phúc. Cô ít lo lắng về hành trình dài đi xuống thị trấn của ngày mai hơn là cô phải có, mặt khác, vì cô biết Gabriel sẽ không chỉ làm mọi thứ trong khả năng của anh để đưa họ rời khỏi đó ngay khi có thể, mà còn hết sức chắc chắn là anh cũng sẽ đưa họ đến nơi an toàn - nếu không vì cô, hay vì anh, thì vì Sam.

Giấc ngủ trường nhanh trên cô. Cô có thể cảm thấy lãng quên, được đón tiếp ân cần và tin cậy. Ngoài ra, cô chắc chắn vẫn chưa suy sụp.

“Có lẽ em sẽ trở lại Wilson Creek một hoặc hai lần trong vài tháng tới.” Cô nói êm ái. “Cho dù em thuê người dọn dẹp ngôi nhà đi nữa. Có những giấy tờ phải ký khi đưa nó ra thị trường, và khi nó được bán, em phải đến đây để bàn giao.” Cô gần như khẳng định cô có thể xử lý chi tiết về khoảng cách, nhưng... cô không muốn nói ra.

“Anh cố trở về vào mỗi tháng.” Anh nói ngẫu nhiên. “Đôi khi chỉ một đôi ngày, nhưng anh phải gặp Sam bất cứ khi nào anh có cơ hội.”

Ra vậy. Tất cả những gì anh nói về một cuộc hẹn hò chỉ là một cách để giết thời gian, có lẽ chỉ là một cố gắng để làm cho cô quên đi những gì đã xảy ra đêm nay. Khi Gabriel trở lại Wilson Creek, anh muốn ở với gia đình anh, đặc biệt với con trai anh, không phải với cô gái anh chỉ nhớ đôi chút ở trường trung học.

Rồi anh nói thêm. “Em nên gặp Sam. Khi trời ấm lên chúng ta có thể đi câu cá.” Cô không trả lời ngay, nên anh nói thêm, “Em không thích cá, đúng không?”

“Em ở tầm cỡ thế giới về việc lục tủ lạnh và kéo ra vài miếng phi-lê cá.” Cô nói, mỉm cười. “Em có thể học tập. Từ những gì em thấy thì nó không có vẻ đòi hỏi quá sức.” Cô cố hình dung một ngày hè ấm áp, bên hồ, ba người bọn họ đang câu cá, và có lẽ cả picnic trên một cái khăn lớn kẻ ca rô... và cô không thể làm được. Bức tranh cô cố phác họa trong tâm trí không hoàn toàn xảy ra cùng với nhau.

Cô không ở đúng chỗ. Lolly nhận ra cô không là một phần của bức tranh và chưa bao giờ là. Tuy nhiên, nó là một ảo tưởng đẹp, một cách dễ thương để đẩy thực tại sang một bên trong một thời gian. “Em làm một cái bánh nướng trộn hạt chocolate khổng lồ và một salad mì ống đặc biệt. Chúng ta cũng có thể ăn picnic.” Cô nhắm mắt, và trong khoảnh khắc, cô đã ở đó, cô thuộc về bức tranh đó. Có lẽ nó không thật, có lẽ nó sẽ không bao giờ là thật, nhưng khi cô trôi vào giấc ngủ, cô đã đuổi theo trí tưởng tượng, rồi giấc ngủ chiếm lấy cô, cô chìm xuống nhanh và sâu.

...

Ánh nắng lấp lánh như kim cương trên những hàng cây phủ đầy băng đá; trên cao, bầu trời khô lạnh màu xanh ngắt thuần khiết. Thật là một cảnh tượng ngoạn mục, Lolly nghĩ, nếu cô nhìn vào cảnh đó xuyên qua một ô cửa sổ với một ngọn lửa ấm áp phía sau cô, hoặc có lẽ khi đứng trên bờ biển Florida nhìn vào một tấm bưu thiếp. Thay vì thế, cô là một phần của bức tranh, bao gồm cả không gian lạnh giá, mặt đất trơn trượt dưới chân, những vật chướng ngại đầy đó của những cành và thân cây gãy đổ, ở chừng mực tốt – nếu việc lợi bộ xuống dốc trên một dải băng không đủ thách thức.

Không biết đến khi nào mới có thể trở lại, nên Lolly nhồi nhét những thứ cô cần vào trong túi xách. Chia khoá, bằng lái xe, tiền mặt, thẻ tín dụng, điện thoại cầm tay, thứ đã trở nên vô dụng cho đến khi chúng đến được xa lộ. Những thứ khác phải bỏ lại. Không nói được bao giờ cô mới có thể lấy lại được chiếc Mercedes của cô. Cô phải xếp hàng lần lượt chờ mua vé đến Portland, và trở lại vì chiếc xe của cô một lần nữa khi đường đã được dọn dẹp. Tất cả những điều đó tùy thuộc vào những gì xảy ra ở thị trấn tệ như thế nào và con đường lên núi gặp trở ngại nghiêm trọng đến mức nào.

Ít ra quần áo của cô hôm nay đã thích hợp hơn với thời tiết. Cô đã mặc một áo choàng có nón dày của riêng cô, giày ống và găng tay. Ít ra mặt trời đang chiếu sáng, và cô có thể thấy nơi họ sẽ đi. Ít ra họ không bị săn đuổi bởi những kẻ nghiện hút sát nhân. Nhìn chung, hôm nay tốt hơn đêm qua nhiều, dù cho không khí quá lạnh, cô chỉ vừa vận thở được và phải giữ cho mũi và miệng cô được che kín bằng một chiếc khăn choàng. Ánh nắng chiếu trên băng gần như chói chang, và cả cô lẫn Gabriel đều bị loá mắt. So với đêm qua, dù vậy, đây là một cuộc dạo chơi trong công viên. Trời lạnh giá, chắc chắn, nhưng không có gió rét cắt da, không có mưa. Tất cả những gì còn lại là tàn dư của trận bão - những cây gãy đổ, mặt đất đóng băng, không khí khô hanh, giá buốt.

Trọng lượng của đá vẫn là một gánh nặng cho cây cối, và đó là trở ngại lớn nhất khi họ tìm đường xuống núi. Không lâu sau khi rời khỏi ngôi nhà, họ nghe được tiếng rầm rúc lúc này đã thành quen thuộc, tiếp theo sau là một tiếng đổ ầm xuống. Đầu Gabriel quay phắt về hướng tiếng động và anh ngừng lại, lắng nghe chăm chú như thể anh phải biết nơi cây đã đổ xuống, xem nó có thể ở gần như thế nào. Sự rơi xuống ở khoảng cách xa, trong khu rừng bao quanh căn nhà thời thơ ấu của Lolly, nhưng nó cho biết - một loại cảnh cáo. Họ không thể xuống núi mà không đi bên dưới những tán cây. Không một mảnh băng nào đang tan, không gian vẫn quá lạnh, thế nên cây cối có thể rơi đổ bất cứ lúc nào. Họ phải có sự cảnh giác cao độ đối với những nhánh cây nặng nề, bị suy yếu phía trên cao.

Điều này chưa chấm dứt, chưa bao giờ.

Gabriel ở sát bên, hoặc phía bên phải cô, hoặc ngay phía trước cô, tùy thuộc vào bề rộng của dải cỏ và độ dày của cây cối, khi họ đi men theo lề đường. Dù anh không nói nhiều, anh phải lo lắng về những cây đổ cũng như cô. Đó là lý do anh thường xuyên liếc lên phía trên và, khi có thể, đi theo đường dẫn không làm họ ở ngay bên dưới những nhánh cây mọc nhô ra.

Họ đã đi được nửa chừng lối vào nhà khi họ đến bên một thân cây phủ băng vỡ vụn, đã bị rơi xuống ngoằn ngoèo ngang qua đường đi của họ. Gabriel đứng dạng chân qua cái cây, đưa một tay cho Lolly và giúp cô vượt qua. Đi bộ trên mặt băng đã đủ gay go, nhưng luồn lách vượt qua một chướng ngại vật còn làm cho mọi thứ khó khăn hơn nữa. Nếu họ có đủ thức ăn và khí đốt, họ tốt hơn nên ở lại ngôi nhà cho đến khi có sự giúp đỡ... ít ra theo đánh giá của cô, Gabriel phải có ý khác, vì anh đã bỏ con trai anh lại phía sau để giải cứu cô và đang nôn nóng trở về nhà.

Đi bộ đường dài không phải là sở trường của cô. Cô không say mê thể thao chút nào hết, ngoại trừ việc ngưỡng mộ thể trạng ấn tượng của một vận động viên chuyên nghiệp. Cô chính xác là một phụ nữ đã say mê một tiền vệ tuyệt vời khi cô nhìn người đó. Những lớp quần áo của cô làm cho cô cảm thấy vụng về và công kênh, trong lúc Gabriel xoay sở để duy trì những kỹ năng hoàn hảo thường lệ của anh. Anh luôn là một vận động viên, và, phải, anh là một tiền vệ tuyệt vời. Nếu anh không đang mặc chiếc áo choàng nặng nề của anh, cô ít ra có thể được chiêm ngưỡng thân hình anh. Cảm ơn trời đất anh đã không biết cô đang hình dung cái ấy của anh; anh đi tiếp, vững vàng và khéo léo, dẫn đường với sự tự tin.

Cô chẳng làm được điều gì với sự tự tin, ngay cả khi cô không bị bao bọc bởi hàng hàng lớp lớp quần áo. Ít ra nếu cô ngã cô sẽ được lót khá êm khi cô va chạm mạnh xuống đất.

Gabriel trông tuyệt. Ngoại hình đẹp, vạm vỡ... đôi mắt thực sự ấn tượng, màu quả phỉ với những tia xanh

lam được bao bởi một hàng mi đen nhánh. Anh to lớn hơn khi còn học trung học, chắc chắn già hơn, nhưng đôi mắt đó vẫn không hề thay đổi. Lolly phải dùng sức mạnh ngừng bản thân khỏi việc bị lôi cuốn. Cô cố đưa ra lý do, để suy nghĩ một cách sáng tỏ. Anh đã cứu mạng cô, thế nên có lẽ có vài sự lôi cuốn bản năng xảy ra, dù anh tuyệt đối không làm gì hết. Hơn nữa, họ đã có sự động chạm thể xác, anh đã ở bên cạnh cô, và cô không thể trông mong điều gì ít hơn sự hoàn toàn mê đắm.

Oh, cô đang đùa với ai vậy? Cô đã luôn say đắm anh – không, cho dù cô đã mất mười lăm năm để vượt qua sự trói buộc của anh, nhưng chỉ cần cô gặp lại anh, thì nỗi đam mê cũ ngay lập tức cháy bùng lên để sống lại một lần nữa.

Khi cô đã an toàn vượt qua khúc gỗ đã làm cản trở con đường, Gabriel ôm chặt cô một lúc, lâu hơn cần thiết, để chắc chắn việc giữ thăng bằng trên chân cô đã vững vàng – không để cho cô trong sự hấp tấp di chuyển.

“Anh có soup và cà phê trong xe.” Anh nói. “Chúng ta sẽ nghỉ chân một lúc ở đó, và nếu cây cối không rơi trên nó thì chúng ta sẽ vào trong xe và làm ấm một chút.”

Chiếc xe tải đã đậu ở đó nhiều giờ, cô không hy vọng cà phê và soup còn được giữ ấm, nhưng đó là thức ăn và cô cần chúng. Những thanh điểm tâm không kéo dài đủ lâu. “Ý kiến hay.” Cả một quãng đường dài để đến được WilsonCreek, và chuyến đi được đối phó tốt nhất bằng từng phần nhỏ. Đến cuối lối đi. Đến khúc quanh nơi nhà Morrison đã từng ở. Đến ngọn đồi, nơi có một khoảng trống trong những hàng cây, nơi mặt trời chắc chắn chiếu sáng. Đến xa lộ... và từ nơi đó, họ sẽ bắt đầu tất cả một lần nữa, khi họ lội bộ đến nhà McQueen.

Nơi cô sẽ là bánh xe thứ năm theo nghĩa đen.(22*)

Sau khi bước vài bước không gặp vấn đề gì, mặc dù cảnh giác, bàn chân phải của Lolly trượt khỏi cô, theo bản năng cô chụp vào một nhánh cây ở tầm thấp, nhưng khi cô túm lấy nó, nhánh cây nhỏ đóng băng, yếu ớt đã gãy rời. Gabriel chộp lấy cô, để chắc chắn cô không tiếp đất trên mông cô. Anh giữ cô thật chặt, an toàn, và trong một thoáng cô đắm chìm trong thân thể ấm áp và vững chắc của anh. Gabriel McQueen giống như một tảng đá. Không có anh, bây giờ cô sẽ ra sao ? Cô không dám để trí tưởng tượng của cô lang thang thêm nữa.

Trái tim của Lolly đập dồn dập khi cô cố giữ hơi thở. Cô biết, thật là một thảm họa nếu cú ngã tồi tệ đó xảy ra. Cô chắc chắn sẽ bị đau đớn, bị bầm dập, và mất bình tĩnh. Tất cả những gì cô cần là bị gãy một cái xương hoặc bị trật một mắt cá chân. Nên nhớ, lúc này cô đã là một gánh nặng cho Gabriel...

“Em ổn không ?” Anh hỏi.

Khi cô gật đầu, anh buông cô ra, và cô đi tiếp.

Một bước một lần.

...

Gabriel biết rằng chuyến đi xuống núi là một chuyến đi gay go, mọi lúc phải quan sát từng bước chân và cảnh giác với tất cả nguy hiểm xung quanh.

Sau khi ngừng trong chiếc xe tải để giữ ấm – không có cành cây nào rơi trên nó - dùng một ít cà phê và soup ấm, tìm được chiếc nón chịu mưa gió của anh, anh và Lolly lại tiếp tục hành trình của họ. Lolly không cầu nhàu, không thốt ra một từ phàn nàn, nhưng cô bắt đầu thở khó nhọc hơn và ưu ái bên sườn phải bị đau của cô.

Anh nắm tay cô khi họ đến ngọn đồi, biết rằng trên phía khác của sườn đồi đó là một chỗ trũng khắc nghiệt không dễ dàng qua được. Họ tựa vào nhau để trèo, quan sát từng bước chân, thở nặng nhọc, không để nguồn năng lượng quý báu hao mòn đi vì nói chuyện.

Gabriel tự nhủ mọi chuyện có thể đã tệ hơn. Trong chừng mực núi non ở vùng này thể hiện, thì đây là một ngọn núi nhỏ, không đủ cao để chơi môn trượt tuyết. Một số thậm chí nên gọi là một ngọn đồi, thay vì là một ngọn núi. Việc đi bộ xuống có thể làm được, và họ phải cảm ơn vì điều đó. Trận bão đã ngừng. Nếu họ phải cuộc bộ trong gió và mưa rơi, hành trình có thể mất thời gian gấp đôi và nguy hiểm gấp mười lần.

Nếu như anh hoặc Lolly bị thương đêm qua, bị bắn hoặc bị cắt bởi một con dao, thì họ sẽ bị chia cắt, người còn đi được sẽ đi một mình xuống thị trấn để tìm sự giúp đỡ, người kia sẽ bị bỏ lại phía sau. Và nếu cả hai cùng bị thương ...

Liệu cha anh có thể suy đoán rằng anh bị mắc kẹt bởi cơn bão và rồi sẽ tốt, hoặc ông đã lo lắng và đang làm điều ông có thể để đi lên con đường này không? Lolly đã nói rằng khi Niki và Darwin xông vào, cô đã chuẩn bị đến ở với nhà Richard. Liệu bà Richard có đủ lo lắng để gọi cho văn phòng cảnh sát trưởng để báo cáo rằng Lolly không đến không? Hoặc bà cho rằng cô có thể đã lãng phí thời gian và để cơn bão giữ cô trên núi? Nhiều khả năng có thể xảy ra, nên anh không cách nào biết được điều gì để trông đợi. Anh phải vẫn tiến lên như thể anh và Lolly hoàn toàn dựa vào bản thân họ, như họ đã làm lúc này.

Ở lưng chừng đồi, một khoảnh đất được mặt trời sưởi ấm. Sức nóng và sự chiếu sáng là một sự trợ giúp được chào mừng – dù anh biết nó sẽ không kéo dài. Ở nơi ánh nắng chạm vào mặt đất, hành trình dễ dàng hơn. Họ thậm chí còn bước được vài bước trên mặt đường để tìm sự thoải mái, nơi rìa cỏ hẹp lại và quá gần khe núi. Anh không bận tâm buông tay của Lolly xuống, ngay cả khi việc đi bộ đỡ trơn trượt hơn trong vài bước chân quý báu.

“Không quá tệ, huh?” Anh hỏi.

Lolly nín thở khi cô trả lời. “Nói cho chính mình ấy, McQueen.”

Anh muốn quay lại trao cho cô một nụ cười khích lệ, để nói với cô rằng họ đang có một khoảnh khắc tuyệt vời, rồi anh tới đỉnh đồi và nhìn thấy thứ nằm ngay trước mặt.

Không chỉ có một hoặc hai cây đổ nằm ngang qua con đường, có một cây bên phải, đằng sau một cây khác ở chừng mực anh có thể thấy. Một số nằm ở đó một mình trên cả hai lề đường, cũng như khoảng rộng của lòng đường không thể chạm vào được đáng nguyên rủa. Những cái khác nằm bắt chéo nhau, một thân cây... một cái khác... và một cái khác... đang cản đường của họ. Một vài cây họ có thể vượt qua như họ đã làm ở lối vào. Những cây khác quá lớn, hoặc cành nhánh quá rậm rạp. Họ sẽ phải đi vòng qua một số chướng ngại vật, vòng vào rừng, lãng phí chút thời gian quý báu.

” Fuck!” Anh lầm bầm.

“Ngay bây giờ sao?” Lolly đùa, nhưng qua góc mắt của mình, anh thấy cô vươn thẳng xương sống và nâng cằm của cô lên. Cô có vẻ hơi lơ lửng trong cách cô mặc đồ giữ ấm, nhưng cô cũng có vẻ mạnh mẽ nữa. Và hầu như đáng kinh ngạc. Cô hít một hơi thở sâu.

“Em không thoát khỏi Niki và Darwin, sống sót sau một cuộc săn đuổi như mèo vờn chuột trong mưa đá và trong gian bếp của mình để rồi bỏ cuộc vào lúc này.” Cô nói, mắt cô nheo lại. “Em đáng bị nguyên rủa nếu em ngồi xuống và khóc, cho dù đó là cơn bốc đồng đầu tiên đến trong trí.” Cô nhìn anh, và anh thấy lấp lánh những giọt lệ trong mắt cô. “Thật là một ngày dài. Hãy làm em xao lãng.” Cô di chuyển đến rìa đường và bắt đầu xuống dốc. “Anh hẳn có cả trăm câu chuyện lấu lỉnh và vui nhộn về Sam. Kể cho em nghe một ít đi. Hãy làm em cười.”

Giờ khắc này, Gabriel không cảm thấy muốn cười chút nào, nhưng nghĩ về Sam, đang đợi cha nó về nhà đã đẩy anh tiến tới.

14. Chương 14

Có những lúc Lolly nghĩ cô không thể bước nổi nữa. Cô cảm thấy đau đớn. Mọi thứ đều đau. Trong một lúc, Gabriel và những câu chuyện của anh đã duy trì sự di chuyển của cô, nhưng giờ đây, âm thanh của lưỡi cưa xích duy trì hứng thú của cô. Không thể nói chính xác âm thanh đó đến từ đâu. Những tiếng động đó phải xuất phát trong thị trấn, và tiếng ồn vang đến. Ngược lại, cũng có thể những nhân công ở trên con đường riêng biệt này, có thể phía bên ngọn đồi kế tiếp... hoặc kế tiếp nữa.

“Khi em mua một căn nhà ở Portland, nó sẽ phải nằm hoàn toàn trên vùng đất phẳng, với những người hàng xóm ở gần, và dịch vụ điện thoại năm đường liên tục.”

Gabriel nhìn qua vai. “Em đang có kế hoạch mua một căn nhà sao?”

“Em đang nghĩ về điều đó.” Cô nói. “Em có một căn hộ xinh xắn, nhưng tiền thuê nhà chỉ vừa bằng tiền mua trả góp. Họ vẫn nói đó là thời điểm tốt để mua.”

Anh tạo một âm thanh, giống như một tiếng cầu nhàu nhẹ, từ sâu trong cổ họng anh. “Anh không biết em đã lập kế hoạch bám rễ ở Portland.”

“Em có một công việc tốt ở đó, bạn bè. Em ... khá thoải mái.”

Anh làm âm thanh rừ rừ đó lần nữa.

Lúc này, ‘khá thoải mái’ có vẻ giống một điều rõ ràng tốt cho Lolly. Cô yêu sự thoải mái. Cô thích một cuộc sống không có sự ngạc nhiên.

Và rồi cô có được một điều ngạc nhiên.

“Trước khi em mua nhà, em phải đến thăm anh ở North Carolina. Có thể em sẽ thích ở đó hơn.”

Lời đề nghị của anh làm cô ngẩn người, nhưng cô không có thời gian để tìm ra quá nhiều ẩn ý của lời mời, bởi vì Gabriel đã lên đến đỉnh ngọn đồi mà họ đang trèo, và ngừng lại. Cô ở sát phía sau anh, gần đến nỗi cô hầu như va vào lưng anh. Thay vì vậy cô đi đến đứng bên cạnh anh. Ở đó, trong một khoảng cách – nhưng không quá xa – đậu một chiếc xe tải đồ sộ với một cần trục gắn vào phía sau. Một đội bốn người đang cắt những nhánh và thân cây và di chuyển chúng khỏi con đường bằng cần trục. Họ đã cắt một vạt cây khỏi xa lộ rồi.

Lolly quá nhẹ nhõm, đầu gối cô gần như oằn xuống bên dưới cô. Cô dựa vào Gabriel trong sự khuây khỏa hoàn toàn. Anh nắm bàn tay cô và siết chặt. “Thực sự đó, Lollipop.”

Cô muốn hỏi Gabriel nhiều hơn về lời mời ứng khẩu của anh, nhưng khoảnh khắc cho câu hỏi đó đã đến rồi đi chỉ trong chốc lát, và cô đã bỏ lỡ nó mất rồi.

Biết rằng sự giúp đỡ ở quá gần đã thúc đẩy cả hai bọn họ tiến lên. Gabriel tiếp tục nắm giữ bàn tay cô. Cho dù để chắc chắn cô giữ vững tinh thần, hoặc để duy trì sự kết nối, cô không biết nữa ... và ngại hỏi. Mọi thứ về sự thiếu tự tin, tính cả thẹn mà cô nghĩ cô đã chiến thắng được cách đây nhiều năm, đã đổ xô về đủ mặt. Gabriel có thể mời cô ghé thăm anh khi không có ai trên thế giới trừ hai người bọn họ, khi sự sinh tồn cấp bách vẫn còn nồng ấm giữa họ. Nhưng bây giờ... Điều gì sẽ xảy ra bây giờ, với sự trở lại của thế giới thực ?

Dường như là mãi mãi để đến được với nhóm người dọn đường, những người đã nhận ra Gabriel và Lolly từ một khoảng xa, và tràn đến một cách nồng nhiệt. Khi họ đến gần hơn, một người đi trước – Justin Temple, người đã không thay đổi nhiều kể từ khi Lolly rời khỏi Wilson Creek - gọi to với một giọng trầm, sâu. “Cảnh sát trưởng nói chúng tôi phải tìm ra hai bạn, nhưng tôi đã không mong đợi gặp được các bạn sớm như vậy. Chúng tôi có mang theo cả phê và bánh sandwich.” Anh nói thêm, và bấm vào một radio đeo trên thắt lưng, nói chuyện với ai đó ở đầu dây khác.

Con đường này lẽ ra ở thứ bậc ưu tiên thấp, nhưng cảm ơn cảnh sát trưởng đã không làm thế. Lolly biết có một nhóm khác đang ở ngoài kia, dọn dẹp những con đường trong thị trấn và trong những vùng lân cận vừa đủ xa, và cô cũng hài lòng rằng cô đã để bản thân mắc kẹt với con trai cảnh sát trưởng – và Harlan McQueen có nhiều ảnh hưởng ở quanh đây.

Cà phê khá mới, khá nóng, và hương vị tuyệt hơn bất kỳ thứ cà phê nào cô đã từng có. Cô đã quá kiệt sức, cô chỉ xoay sở một vài miếng sandwich, nhưng cô đã ăn như cô có thể, rồi cô và Gabriel ngồi vào sau lưng chiếc xe tải và đợi cảnh sát trưởng, Justin nói ông đã trên đường đến rồi. Lúc này cô không di chuyển nữa, sự lạnh giá có cảm giác sắc nhọn hơn, đồng thời cảm giác thật tốt khi chỉ ngồi. Gabriel choàng cánh tay quanh cô, ôm chặt cô vào anh.

Nhóm dọn dẹp tiếp tục làm việc, dù cô đã ngờ rằng khi cô và Gabriel được tìm ra, họ phải được gửi ngay đến một nơi khác, một nơi đông dân hơn. Cô vẫn không hề trông mong việc lấy xe của cô sớm hơn được chút nào.

“Em đoán em sẽ phải bắt xe bus để trở về Portland.” Cô nói. Cô không chắc chắn khi nào chúng mới có thể chạy trở lại, nhưng có lẽ sẽ không lâu hơn một đôi ngày.

“Sao phải vội vàng như vậy” Anh hỏi một cách ngẫu nhiên.

“Em không thể làm được gì với ngôi nhà cho đến khi con đường được dọn sạch. Thậm chí em cũng không thể lấy được xe của em. Nếu tất cả những thứ này cũng tương tự ở thị trấn thì phải mất nhiều ngày... có lẽ nhiều tuần. Em không thể ở lại đây trong nhiều tuần.”

“Tại sao không?”

Lolly mở miệng trả lời, nhưng không nói được gì. Cô có thể được mời đến nhà bạn bè vào đêm trước Giáng sinh, nhưng vào ngày lễ Giáng sinh cô phải ở một mình. Văn phòng sẽ không mở cửa cho đến sau năm mới, nên cô có cả tuần để quan tâm đến vài công việc lặt vặt loay hoay quanh trong nhà. Cô dự định dọn dẹp những cái tủ của cô, và lục lọi tủ thức ăn để tống khứ những thực phẩm quá hạn mà cô sẽ không bao giờ dùng tới nữa. Có thể xem một vài cuốn phim, sắp đặt lại những đĩa DVD và CD của cô, tìm vài công thức nấu ăn mới. Nói cách khác, không có điều gì quan trọng hết.

Gabriel chạm vào má cô và dịu dàng ép cô nhìn vào anh với sự quan tâm. Không nói một lời, anh hôn cô, sự đụng chạm nhẹ nhàng và dễ chịu, thân thiết như thể họ đã hôn nhau hàng ngàn lần rồi. Khi anh kéo miệng anh rời khỏi, anh nói. “Ở lại với bọn anh. Anh muốn em làm quen với Sam. Mẹ anh sẽ thích có em và anh cũng vậy.”

“Anh đã có em rồi.” Từ ngữ buột ra khỏi miệng cô trước khi cô kịp dừng nó lại.

Gabriel cười. “Vì anh đã có, và anh đang nghĩ về việc lặp lại. Em thì sao?”

Đã không có chuyện lờ đi điều đã xảy ra bên dưới vò sen, nhưng đồng thời cô cũng cảm thấy không có chút xíu manh mối nào. Phải, cô đã lạnh như đá, khiếp đảm, tuyệt vọng... nhưng cô không muốn bất kỳ ai theo cách cô muốn Gabriel. Cô đã không làm cách đó.

“Vậy, điều này chính xác là gì?” Cô hỏi.

Thời điểm của cô tiếp tục tệ hại. Ngay lúc đó, họ nghe thấy tiếng gầm lớn của một động cơ và tiếng rít chói tai của dây xích gắn trên lốp xe nghiêng trên mặt đường phủ băng. Gabriel cười toe toét khi anh nhìn thấy chiếc xe dẫn động bốn bánh của cảnh sát trưởng, với cha anh phía sau tay lái. Anh nhảy khỏi xe tải và quay lại trượt tay anh vào trong áo khoác của Lolly và ôm chặt eo cô, rồi anh nhấc cô xuống. Lolly cũng cười, nhưng là nụ cười gượng.

Bởi vì cô biết từ đây trở đi, cô và Gabriel sẽ không còn ở một mình nữa. Cuộc phiêu lưu đã kết thúc. Cô đã được giải thoát quá sớm.

...

Gabriel chỉ vừa vặn đợi cho chiếc SUV đến và ngừng lại nhà cha mẹ anh trước khi anh mở cửa và thận trọng bước vào lối đi rải muối, có một năng lượng mới trong bước chân anh bất chấp tình trạng kiệt sức. Anh và Lolly phải thực hiện việc báo cáo chính thức, nhưng không vì thế mà ngăn anh gặp Sam trước. Cha anh đã kể với anh rằng Sam đã lo lắng ra sao khi Gabriel không về nhà như đã hứa đêm qua. Cơ bản đã không làm điều gì dễ dàng cho nỗi sợ hãi của đứa trẻ.

Khi anh đến cửa, anh gặp mẹ anh – đang bông Sam, bà để nó cuộn quanh, giống như cách cô đã cuộn lấy Gabriel một hoặc hai lần. Valerie nói. “Thấy chưa. Nội đã nói với cháu là cha cháu ổn mà.” Và đặt Sam xuống.

“Cha!” Ngay khi tự do, Sam lao thẳng đến và nhảy lên, vào trong cánh tay anh. Gabriel ôm thật chặt, và Sam cũng thế.

“Con nghĩ là cha sẽ không về.” Sam nói, đầu nó vùi sâu trong vai của Gabriel. Nó bắt đầu thổn thức. “Con nghĩ cha đã bị thương, hoặc bị tê cóng, hoặc một cái cây đổ xuống xe của cha. Nội nói cha không sao đâu, bà nói rằng cha biết cách tự chăm lo cho mình, nhưng con đã nằm mơ thấy cha không bao giờ trở về nữa.”

Trái tim của Gabriel thất lại. Một đứa trẻ không nên sợ hãi đến thế, nhưng mất mát không phải là điều mới mẻ với Sam. Anh vỗ về tấm lưng gầy guộc của Sam, đu đưa đứa trẻ của anh từ bên này sang bên kia theo bản năng trong hành vi dỗ dành thông thường. “Không tệ thế đâu. Cha chỉ mắc kẹt ở nhà của Lolly bởi vì con đường bị đóng băng sớm hơn cha nghĩ.”

Sam nhắc đầu lên và nhìn vào Gabriel. Đôi mắt ướt của nó nheo lại. “Lolly. Đó là một cái tên ngốc nghếch con chưa bao giờ nghe.”

“Đó là tên gọi tắt của Loireli.”

Gabriel quay nhìn Lolly và cha anh đã tiến vào nhà bếp phía sau anh. Anh đã bị thu hút trong việc sum họp với Sam đến nỗi không nghe thấy họ đi vào. Lolly, người vừa đưa ra lời giải thích cho tên của cô, cười dịu dàng, cho thấy cô không có dấu hiệu tổn thương nào. Vì lợi ích của Sam, anh nghĩ, và anh thấy biết ơn.

Sam không nhượng bộ. Nó đã bị sợ hãi, và hiển nhiên là Lolly phải chịu trách nhiệm. “Nếu tên con là Loireli, con sẽ làm cho mọi người gọi con khác như thế. Điều đó thậm chí còn ngu ngốc hơn. Lolly cơ đấy!”

“Sam!” Gabriel khiển trách nhẹ nhàng. “Là luật. Xin lỗi ngay.”

Thằng bé cúi đầu nhanh, quai hàm nhỏ bé của nó siết lại. “Xin lỗi.” Nó lầm bầm, thốt ra những từ ngữ mà không hề có một chút ân hận thật sự nào. Nó không công khai không vâng lời, nhưng đó là trong chừng mực mà nó bị bắt buộc làm.

Lolly không phản công - hoặc ít ra cô đã không tỏ vẻ như thế. Cô bước đến, lại gần hơn. “Cô cho là cháu khá nổi giận với cô vì việc kéo cha cháu ra khỏi nhà vào trong cơn bão.”

Sam sừng sĩa gật đầu. “Đáng lẽ cô phải rời đi trước khi cơn bão đến chứ.”

“Cô hiểu điều đó mà.” Lolly nói. “Ah... Vài thứ đã xảy ra và cô không thể rời đi được nữa.” Cô vươn tay vén một lọn tóc bướng bỉnh ra khỏi mặt Sam. “Và cô chắc chắn cháu cũng hiểu được rằng cha cháu là một vị anh hùng chân chính có thật trong một thế giới rất cần những vị anh hùng như thế.”

“Ồ, phải.” Sam đồng ý. “Ai mà không biết chứ!”

Gabriel quan sát Lolly kèm nén một nụ cười. Cô đã làm điều này thật đúng, không tiến đến quá nhiệt tình, không cố ra vẻ giống như bạn tốt nhất của Sam khi họ chỉ vừa gặp gỡ. “Trông cháu giống anh ấy rất nhiều. Cháu cũng là một anh hùng chứ?”

Lập tức, xương sống của Sam vươn thẳng lên. Với Gabriel đang giữ nó, cậu bé có thể nhìn thẳng vào Lolly với sự đánh giá trong giây lát, trước khi gật đầu.

“Cô rất vui khi nghe được điều đó.” Lolly nói với một nụ cười thân thiện. “Thế giới cần những vị anh hùng giống như cháu và cha cháu.”

Sam nhìn kỹ vào gương mặt bầm tím của Lolly. “Điều gì đã xảy ra cho cô vậy?” Nó chỉ vào má cô, và Gabriel nín thở. Anh không thể che chở cho Sam khỏi tất cả những mối đe dọa trên thế giới, nhưng chú nhóc không cần phải biết về sự hiện hữu của chúng trừ khi chúng đổ xô vào ngạch cửa của nó.

Lolly nhẹ nhàng đặt một tay lên gò má cô. “Cô bị ngã.” Cô nói đơn giản. “Đó là trước khi cha cháu đến, và như cô đã nói với cháu, anh ấy đã cứu cô khỏi ngã vài lần.”

“Băng trơn lắm.” Sam nói trong một giọng mạnh mẽ hơn. “Nội không cho cháu ra ngoài, ngay cả để gặp cha.”

“Nội cháu là một phụ nữ cực kỳ thông minh đấy.” Lolly nói một cách chân thành.

Gabriel có thể thấy sự chuyển hướng đang quay trong đầu con trai anh, khi nó ước lượng tình thế và người phụ nữ trước mặt nó. “Xin lỗi vì cháu đã cười tên của cô.” Nó nói, lần này chân thành hơn.

“Cháu không phải người đầu tiên đâu.” Cô nói bằng một giọng tâm sự, như thể không có ba người trưởng thành khác đang lắng nghe, “Cha cháu thường hay gọi cô là...” Cô liếc quanh, rồi nghiêng xuống thì thầm vào trong tai Sam “Lollipop.”

Sam bắt đầu cười khúc khích, và Gabriel đặt cậu bé xuống. Dù vậy, nó không đi xa. Sam ở sát bên, dựa vào Gabriel, thỉnh thoảng túm lấy áo anh, hoặc tay anh, để chắc chắn là anh không rời khỏi nó lần nữa.

Valerie McQueen, luôn luôn chuẩn bị tốt, có một bữa thịnh soạn sẵn sàng cho họ. Soup, bánh mì sandwich, cà phê, bánh nướng. Gabriel và Lolly ngồi vào bàn trong bếp, Sam ngồi trên gối Gabriel, và ăn cho đến khi họ không thể ăn nổi nữa. Không mất nhiều thời gian để Sam thoải mái với Lolly, hoặc giữ bỏ sự sợ hãi còn sót lại về việc cha nó sẽ không trở về nữa. ‘Thoải mái’ không chính xác là thân mật, nhưng dù sao đi nữa một Sam nhóc tí luôn mất một lúc để trở nên nồng nhiệt với một người trưởng thành xa lạ.

Đối với một người không hay tiếp xúc với trẻ con, Lolly đã làm rất tốt với Sam. Trước khi anh đưa Sam về Maine, những người bạn - của anh và của Mariane - những người đã tốn thời gian cho Sam, trông nom và bao bọc nó với sự thương cảm. Sự thương cảm đó tuy thích đáng, nhưng sau một thời gian, nó đã không làm cho đứa bé điều tốt nào. Lolly nói chuyện với Sam giống như nó là một người trưởng thành, và cậu bé hưởng ứng.

Khi cô bắt đầu kể với Sam những câu chuyện về cha nó khi còn là một đứa trẻ, dù vậy, Gabriel phải can thiệp vào. Anh không muốn chú nhóc của anh - hay cha mẹ anh - nghe được chuyện anh đã chòng ghẹo Lolly như thế nào. Anh nói tạm-ngủ-để-hội-ý (23*) và Lolly cười - một nụ cười thật lòng, vô tư, làm anh ấm áp đến tận xương.

Sam chỉ gọi cô là Lollipop một lần duy nhất, và ngay lập tức cả hai ngã vào một trận cười trong khi Gabriel và cha mẹ anh trở mặt nhìn, ngơ ngác và kinh ngạc. Và Gabriel nhận ra rằng, lúc nào đó trong hai mươi bốn giờ qua, thế giới của anh đã thay đổi.

...

Lolly nghiêng đầu cô ra sau và nhắm mắt lại, để mặc nước nóng vỗ về sự mệt mỏi, sự kiệt sức, những bấp bênh đã một lần tê cứng của cô. Thông thường, cô nhún nhảy trong vò sen, kỳ cọ và rời khỏi. Đã là một thời gian dài từ khi cô còn được chiều chuộng trong một bồn tắm ngâm mình thực sự.

Phòng tắm nhà McQueen lớn hơn cái ở ngôi nhà cũ, được xây dựng những năm trẻ hơn, khi quá nhiều nơi không cần sự xa hoa nữa mà cần sự thiết thực. Bồn tắm rộng và sâu. Trái ngược khác nữa của căn phòng vuông vắn so với cái của ngôi nhà cũ dài và chật ních, cùng với xà phòng, khăn tắm, dầu gội và hai ngọn nến bập bùng. Ngôi nhà này vẫn còn điện, mặc dù phần lớn Wison Creek thì không. Dù vậy Lolly không bỏ qua những ngọn nến. Nếu có sự mất điện, cô sẽ không bị nhấn chìm trong bóng tối - không phải đêm nay.

Sau khi Sam đi ngủ, cô và Gabriel McQueen đã trình bày báo cáo của họ cho cảnh sát trưởng McQueen. Cha của Gabriel rất vui mừng là cả hai người họ đều an toàn, và đồng thời nổi giận vì hai kẻ nghiện Meth đã xâm nhập địa bàn của ông. Ngay khi có thể được, nhóm sửa chữa đường và điện sẽ tìm cách lên núi đến ngôi nhà. Và phải mất nhiều ngày, có thể hàng tuần, trước khi họ lấy được những thứ được bỏ lại của Niki và Darwin.

Có nghĩa là Lolly sẽ không có xe của cô trong một thời gian. Đó là nỗi lo lắng nhỏ nhất của Lolly...

Cô bị đánh thức khỏi nỗi mơ màng bởi một tiếng gõ nhẹ, tiếp theo sau là tiếng lách cách của tay nắm cửa mà cô đã khoá lại phía sau cô.

“Em sẽ ra ngay.” Cô la lên, dồn sức để vươn dậy khỏi bồn nước vẫn còn ấm áp.

“Đừng di chuyển.” Một giọng sâu lắng quen thuộc cất lên. Tay nắm cửa kêu lách cách lần nữa, ổ khoá nằm trong tay nắm cửa bật ra, và cánh cửa đu đưa mở ra. Lolly chớp lấy một chiếc khăn rửa mặt ướt, đặt nó ngang qua ngực cô trong một giây ít ỏi cuối cùng, nỗ lực vượt qua nỗi e lệ.

Gabriel lướt vào trong phòng và đóng - và khoá - cánh cửa phía sau lưng anh.

“Anh vừa chứng tỏ với em rằng việc khoá cánh cửa đó là vô ích.” Cô nói. Lẽ ra cô phải cảm phần hơn, bên lên hơn. Nhưng cô đã không.

Anh giơ cao một cái kẹp giấy bị bẻ cong. “Anh đã lớn lên trong ngôi nhà này, tất cả những ổ khoá từ bên trong được làm là để phòng ai đó cố đi vào một căn phòng đã bị chiếm cứ.”

“Vậy anh chưa nhận được chỉ dẫn nào à.”

Anh cười với cô và cô ước chi mình có nhiều hơn một đôi khăn rửa mặt tiện dụng nữa. “Muốn anh rời đi không?”

Cô biết, nếu cô nói yes, anh sẽ đi. “Không.”

Gabriel tắt ánh đèn gay gắt trên cao, nhấn chìm căn phòng vào bóng tối lơ mơ. Những ngọn nến cung cấp ánh sáng bập bùng. Anh cởi khuy áo sơ mi và trượt nó xuống, rồi tháo nút và dây kéo của chiếc quần jeans và bước ra khỏi nó, vớ và đồ lót tiếp theo sau. Cao xanh ơi! anh đẹp tuyệt và hấp dẫn.

“Những người thân của anh...”

“Đã an giấc rồi.” anh nói khi anh bước vào trong nước. “Chết vì thế giới, giống y Sam. Anh đã chẳng nghĩ gì về chúng để mang vào giấc ngủ đêm qua.”

“Không phải anh đã sao,” Lolly nói khi cô chuôi ra sau, dành ra một chỗ cho anh ngồi, đối diện cô. Anh ngồi xuống chậm rãi, và mực nước trong bồn dâng cao gần tới mép bồn. Một chuyển động nhẹ nhất sẽ làm toé nước ra sàn. “Sao anh không ngủ?”

“Giống lý do em ở đây thay vì chìm trong chiếc giường ấm áp, anh hình dung như vậy.”

Trí óc cô ngừng xoay tròn. Cô không biết ngày mai sẽ mang đến điều gì. Thế giới của cô đã đảo lộn. Dĩ nhiên cô không thể ngủ.

Gabriel nhìn cô chăm chú. Họ đang khoả thân, ướt, mặt đối mặt. Cô không muốn điều gì hơn là vươn tay ôm lấy anh, nhưng cô không chuyển động. “Vì sao anh ở đây ?” Có lẽ điều đó quá hiển nhiên, nhưng cô đang đòi hỏi nhiều hơn chỉ là sex.

Anh vươn tay chạm vào gò má bị thương của cô, bàn tay anh mạnh mẽ và dịu dàng đáng ngạc nhiên. “Anh muốn yêu cầu một đặc ân.”

“Anh đã cứu sống em.” Cô nói, tự hỏi loại đặc ân nào được yêu cầu. Từ khi họ khoả thân, cô có một mong ước...

“Đừng trở về Porland ngay.”

Mặc dù anh đã đề cập đến điều đó chiều nay, khi họ trên đường xuống núi, nó không chính xác là điều cô đang mong đợi. Sự thực buông xuống như một cú đấm, cho dù cô yêu căn nhà này, tổ ấm này, gia đình này... cô không thuộc về nơi này. “Sao không?”

“Hãy ở lại đây, mừng lễ giáng sinh với bọn anh.” Gabriel ngừng lại và hít một hơi thở sâu. “Chúng ta hãy cùng xem xét nơi những điều này trải qua.”

Thần trí cô lao vút lên và nhảy múa. “Chúng ta hãy cùng xem xét nơi chúng ta trải qua.” anh giải thích, dù không có sự giải thích nào cần thiết.

“Em có thể làm điều đó.” Cô thì thầm.

Anh vươn đến cô, lột chiếc khăn khỏi ngực cô và quăng nó sang bên cạnh, hôn cô, và làm một ít nước tràn ra khỏi bồn. Cô để ý.

“Và ngừng nói về việc mua nhà ở Porland. Ít ra cho đến khi em viếng thăm North Carolina một hoặc hai lần. Khí hậu ở đó ấm áp hơn nhiều.”

“Và anh ở đó.”

Anh tạo một âm thanh trầm khảng định khi anh tiếp tục tiến đến.

Lolly cảm thấy tất cả những mối quan tâm của cô, tất cả những lo lắng của cô, đang cuốn đi, tàn lụi đi. “Điều đó có vẻ không quá nhiều để yêu cầu. Tất cả mọi thứ sẽ được quan tâm đến.”

Anh đặt miệng anh trên miệng cô lần nữa, và nụ hôn nhanh chóng đưa đến sự đồng điệu. Lolly đắm đuối trong sự nồng nhiệt và cứng rắn của Gabriel. Cô đón chào nụ hôn, sự kết nối, sự nồng nàn mà họ tạo ra ... một sự nồng nàn đã biến đổi cô từ trong sâu thẳm.

Gabriel lấy miệng anh ra khỏi cô, nhưng không xa lắm, mũi anh chạm vào mũi cô, anh thì thào trong hơi thở. “Kẹo que Lollipop, anh có thể liếm em không?”

“Vâng.” Cô nói, quàng cánh tay quanh cổ Gabriel và lao vào anh, làm nhiều nước hơn tràn ra sàn. “Vâng, anh có thể.”

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/bang-da-ice>